

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

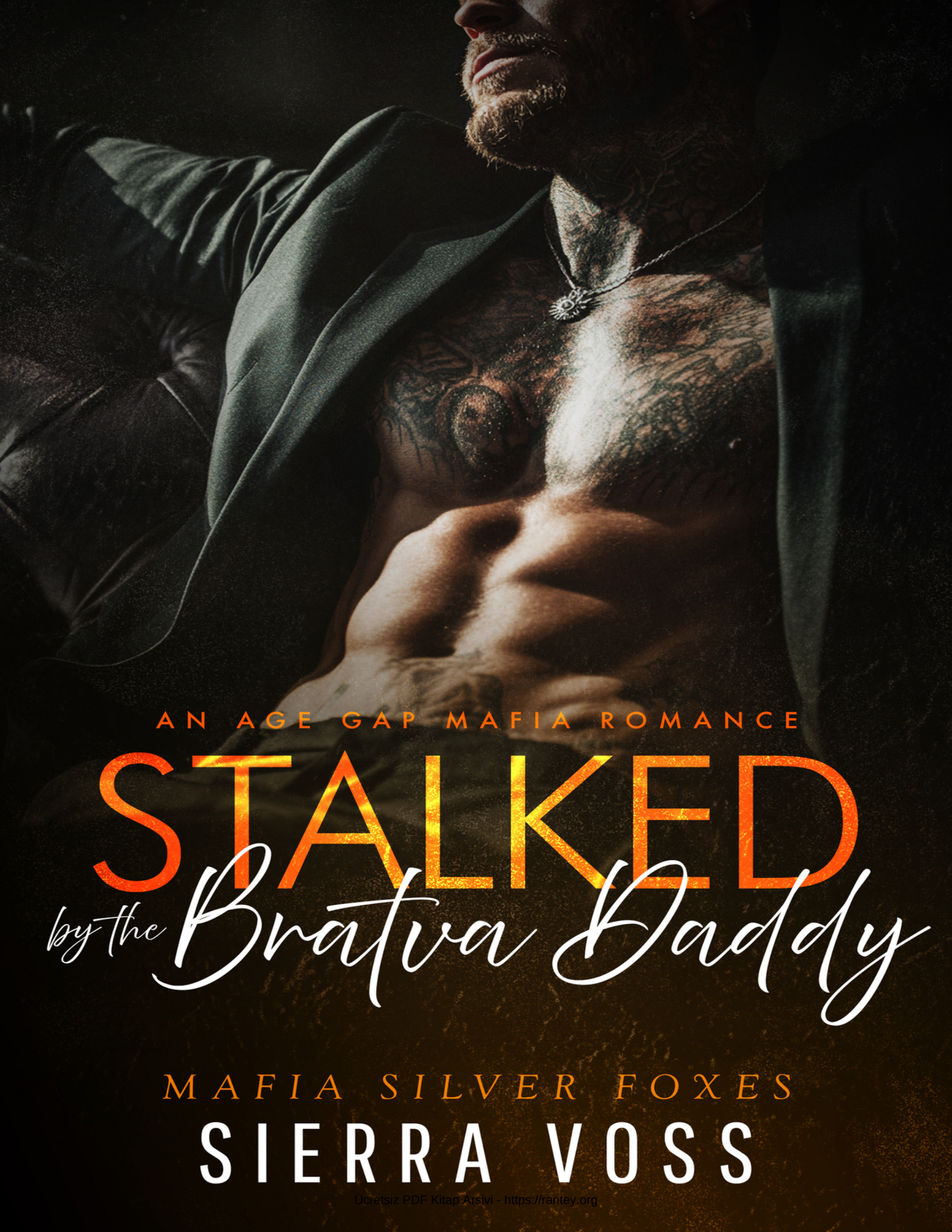
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN AGE GAP MAFIA ROMANCE

STALKED

by the Bratva Daddy

MAFIA SILVER FOXES

SIERRA VOSS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

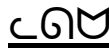
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

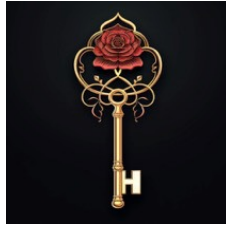

Bratva Babası tarafından takip ediliyor

Yaş Farkı Olan Bir Mafya Aşkı

Mafya Gümüş Tilkileri

Sierra Voss

Telif hakkı © 2026 Sierra Voss'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

* * *

*Sırların derinlere uzandığı, ahlaki açıdan gri, günahkar alfa karakterlerin
her zaman istediklerini aldığı karanlık mafya romantizmini seviyor
musunuz?*

Haber bültenime kaydolun: <https://sendfox.com/sierravoss>

*Aşk ve kadife,
Sierra*

STALKED
by the Bratva Daddy

**Paranın mülkiyet anlamına geldiğini düşünen güçlü erkeklerin
bulunduğu lüks bir barda çalışıyorum.
Çoğu gece onlarla başa çıkabiliyorum.
Ta ki bana dokunduğu geceye kadar.**

Kazimir Baranov.
Bratva kralı. Gümüş saçlı. Koyu gözlü.
Babamın en iyi arkadaşı.

Sarhoş bir sapık fazla samimi davranmaya başlayınca Kaz hiç tereddüt etmez.

Adamı dışarı sürükledi.
Elleri kan içinde, gözlerinde cinayet ateşiyle geri dönüyor.

Sonra çenemi avuç içine alıyor.
"İznim olmadan sana dokunan herkesin eli kesilir."

Çok korkmalıyım.
Aksine, bambaşka bir nedenden dolayı titriyorum.

Çünkü beni izliyor.
Aylar boyunca.
Buraya gizlice geliyorum.
Babama yalan söyledim.

Beni takip ediyor.

Beni karanlık bir ara sokağa sıkıştırıp, onun yerinde olsaydım neler yapacağını fısıldadığında—
Vücudum ona karşı koymayı bırakıyor.

Ve şimdi onun yüzüğünü takıyorum.
Sahte bir nişanlanma, diyor, beni düşmanlarından korumak için.
Güvenli olana kadar.
Ama bana bakışındaki hiçbir şey geçici gibi gelmiyor.
Ve onun dokunuşunun her yönü, kaçmak istemediğim bir tehlike gibi geliyor.

Takip etme ve kurtarma arasında bir yerde...
Kıskançlık ve sahiplenme yeminleri arasında...

İki pembe çizgi beliriyor.

Ve ondan uzaklaşmanın asla bir seçenek olmadığını fark ettim.

**Çünkü bir Bratva kralı sadece kendisine ait olanı korumakla kalmaz.
Onu saklıyor.**

İçindekiler

1. Alyona
2. Alyona
3. Casimir
4. Alyona
5. Casimir
6. Alyona
7. Casimir
8. Alyona
9. Casimir
10. Alyona
11. Casimir
12. Alyona
13. Casimir
14. Alyona
15. Casimir
16. Alyona
17. Casimir
18. Casimir
19. Alyona
20. Casimir
21. Alyona
22. Casimir
23. Alyona
24. Casimir
25. Alyona
26. Casimir
27. Alyona
28. Casimir
29. Alyona
30. Alyona
31. Casimir
32. Alyona
33. Casimir
34. Alyona
35. Alyona

Epilog

Maskeli Cesur Baba: Önizleme

Bölüm 1

Alyona

Devin, yanımda ustaca bir Negroni hazırlarken, "Biliyor musun," diye espri yaptı, "Rus mafyasının liderinin seni takip etmesinin korkutucu mu yoksa heyecan verici mi olduğundan emin değilim. Belki de korkutucu-heyecan verici?"

Göz teması kurmaktan kaçınarak kendi işime odaklanıyorum: limonları dilimlemek ve garnitür kaplarını doldurmak. "Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum."

Bu düpedüz bir yalan. Kazimir Baranov gibi bir adamın gözleri üzerinizde olduğunda bunu hissedersiniz. Onları yakından gördüm—güneş ışığında eriyen karamel kahverengisi. Çoğu insan onun bakışları altında titrer ve muhtemelen ben de korkmalıyım, ama bunun için bulamadığım farklı bir kelime var. Tam olarak heyecanlı veya gergin değil... belki de bir uyarılma. Tetikte. Meraklı?

Devin'in kalçası benimkine çarptı ve elimdeki bıçak sarsıldı. Ona uyarıcı bir tıslama sesi çıkardım ama o bunu umursamadı.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun, kızım. Her şey tıkır tıkır işliyor. Jak'ın artık onun için masa ayırdığını biliyorsun, değil mi? ..." Devin parmağıyla çenesine dokunarak düşünüyormuş gibi yaptı, "Neydi o? Ha evet, Çarşamba, Cuma ve Cumartesi günleri. Tam senin programın."

Bir kavanoz kirazın suyunu süzüp, "Onu görmezden gelemez misin?" diyorum.

Ama gerçek şu ki, Kazimir Baranov'u görmezden gelmek mümkün değil. Savannah'a taşındığımdan beri geçen yedi yılda, onunla aynı odada birkaç kez bulundum. Babam onun sağ kolu olmasa bile, Kazimir'in işleri yönettiğini anlamak kolay olurdu. Yenilikçi kişiliğiyle dergi kapaklarında

yer alıyor; hayır kurumlarına para bağışında bulunuyor. Karanlık sokaklarda boğaz kesiyor, en azından ben öyle duydum.

Dalgın bir şekilde, haftada üç kez oturduğu masaya göz atıyorum. Benim oturduğum kadın üstünde, loş ışıklı, sahne benzeri bir alanda oturuyor; arkasına yaslanırken gölgeler onu yutuyor. Dökümhane tamamen koyu kırmızı, siyah, mavi; kan ve morluklarla dolu, Devin şaka yapmayı sever ama Kazimir burada olduğu için çok daha gerçekçi geliyor.

Gümüş rengi saçları ışığı yansıtıyor. Her zamanki gibi mükemmel bir şekilde, ensesinde sıkı bir topuz şeklinde toplanmış. Ancak sakalı, kalın kaşları ve gözleri hala koyu. Gözleri benimkine kilitlenmiş ve bakışlarımı onlardan ayırmak imkansız.

Yavaşça, bardağını hafifçe kaldırıyor. Bu, bir içki daha istediğinin işareti.

"Hepsi senin suçun," diye mırıldandı Devin, içecekleri dağıtmaya gitmeden önce omuzlarını geriye çekerek çıplak göğüslerini düzeltti.

Dilim dudaklarımı yalamak için dışarı fırlarken, yanaklarımdaki kızarıklığın sıcaklığını görmezden geliyorum. Kazimir—Bay Baranov—babamın patronu; Rus mafyasının lideri; ve beni Savannah'ın elitlerinin gittiği bir barda göğüslerim açık bir şekilde görüyor. Bu aynı anda yasak, yanlış ve lezzetli hissettiriyor. Ama bir güvensizlik dalgası beni sarıyor.

Barmenlik yapmayı seviyorum. Bu şekilde saklanabiliyorum; kıvrımlı karnımı, ne kadar egzersiz yaparsam yapayım birbirine sürtünen kalın bacaklarımı gizleyebiliyorum. Buradaki müşterilerin çoğu erkek, Jak'ın sırlar ve karanlık anlaşmalar için mükemmel bir yer yarattığı için geliyorlar. Savannah'ın siyasi hamlelerinin çoğu burada kararlaştırılıyor, suç faaliyetleri de öyle. Ama Bay Baranov burada iş yapmıyor.

O sadece beni izlemeye geliyor.

Ve ben elimde buz ve gazoz dolu soğuk bir bardakla barın arkasından çıktığımda, onun ilgisiyle göğüs uçlarımda sertleştiğini görmezden gelmeye çalışırken, o gözlerini benden ayırmadı.

Her adımda, özellikle de onun katına çıkan küçük merdivenlerden yukarı çıkarken, vücudumun titrediğini hissediyorum. Bu da yüzümdeki kızarıklığı daha da artırıyor. Kazimir gözlerini yüzümden ayırmıyor ve bu da durumu daha da kötüleştiriyor.

Benden hoşlanmıyor mu?

"Onun sana ilgi duymasını istemezsin!" diye karşı çıkıyor kafamdaki başka bir ses. "Delirdin mi? İhtiyacın olan son şey bir Bratva patronunun

ilgisi."

Bardağı yere koyarken şıkırtı sesi geldi.

Kazimir yavaşça bana bakıyor, koyu renk gözleri göğüs hizamda ama dudaklarıma dik dik bakıyor. Bilinçsizce dudağımı ısıırıyorum.

“Başka bir şey var mı?” diye soruyorum, Jak'ın rahatsız olacağı sesindeki titremeyi görmezden gelerek. Müşterilerin buraya cesur, kendine güvenen, kıvrımlı ve sınırları zorlamaya hazır kadınlar için geldiğinde ısrar ediyor. Ben hiçbir zaman o kalıba tam olarak uymadım; evet, sınırları aşıyorum, ama sadece buradaki “kıvrımlı” kadınların çoğunun hala ince belleri ve sıkı küçük kalçaları olduğu için.

Ben değilim.

“Hayır.”

Sanki evren düşüncelerimi duymuş gibi, Kaz'ın bakışları vücuduma indi. Devin'in figürümü vurguladığını söylediği, dar kesimli mini eteğe kadar uzanan siyah çiçekli taytı inceledi. Kısa bir an için, o karamel rengi gözler, göğüs uçlarımı zar zor kapatan sahte dantel bantlara takıldı.

Kabinin gölgesinde bir eliyle kasıklarını düzeltirken hafifçe kıpırdanıyor. Bunu fark ettiğim anda istemsizce nefesim kesiliyor ve ağzım sulanıyor. Neredeyse tökezleyerek geriye doğru bir adım atıyorum.

Yüz ifadesi değişmiyor ve göğsümde endişe artıyor. Ne düşündüğünü bilmek için her şeyi verirdim; alaycı bir gülümseme, kaşlarını çatması, tiksintiyle dolu bir hırıltı. Ama Kazimir Baranov sadece beni izliyor, ben de arkamı dönüp bara doğru aceleyle iniyorum, bana neredeyse hiç bakmayan yeni bir müşteriye doğru.

Ne kadar gülümsemeye, kakhaha atmaya veya içecek hazırlamaya odaklanmaya çalışsam da, onun orada olduğunu hissedebiliyorum.

İzliyorum.

Bölüm 2

Alyona

"Bu seni tahrik ediyor mu?"

Devin'in dobra sorusu beni inlettiriyor. Depoda yanımda duruyor, eli çıkık kalçasında ve dudakları kıpkırmızı, ben de biraz daha şurup alıyorum.

"Yani yaşlı adamın takıntısından bahsediyorum."

"Ne demek istediğini anladım Dev—"

"Ah, yani sonunda onun sana takıntılı olduğunu kabul ediyorsun, öyle mi?" Sözümü kesti.

"Hayır," diye homurdandım, soğuk şişeleri çıplak tenime sürterek. "Bana takıntılı değil. Üstelik o kadar da yaşlı değil, kırklı yaşlarında falan. Muhtemelen babama bir iyilik yapıyordur."

"Hım. Baban, patronunun sana Savannah'daki diğer tüm tehlikeli adamların önünde, barda seninle yatmak istercesine bakışlarını üzerine çekmesini mi istiyor?"

"Hayır!" Onun önerisinin görüntüsü zihnimde canlandı ve yüzüm kızardı. "Yani, babamın burada çalışmam konusunda ne düşündüğünü biliyorsun. Muhtemelen sadece birinin beni gözetlemesini istiyor. İşin çok yakınında olmanın tehlikeli olduğundan sürekli bahsediyor."

Burun kıvırıyorum; bu çok saçma bir düşünce. Amerika'ya ayak bastığım andan itibaren babamdan olabildiğince uzak durmaya çalıştım.

Devin şişelerden birkaçını alıyor, kapıyı kalçasıyla açık tutuyor. İkinci kata çıkan sarmal merdivenlerden yukarı kayboluyoruz. Burada daha müstehcen şeyler oluyor ve Jak genellikle başını çevirip kızların istediklerini yapmasına izin veriyor. Sıklıkla menüde olmayan alternatif hizmetler sunuyorlar. Devin ve ben herkesi görmezden gelerek doğrudan

daha küçük bara yöneliyoruz. Paraya ne kadar ihtiyacımız olursa olsun, ikimiz de o kadar ileri gitmeye niyetli değiliz.

“Pekala, ama haklı olsanız bile, Bratva liderinin kendisinin bu işi üstleneceğinden şüpheliyim. Eminim ki, kirli işlerini yapacak adamları falan vardır, değil mi?”

"Boyevikler," diye düzeltiyorum onu otomatik olarak, Devin'in bana şaşkın bir bakış attığını zaten biliyordum. "Savaşçılar. Bir tür kaptan tarafından yönetiliyorlar."

Dolapları düzenleyip her şeyin dolu olduğundan emin olduktan sonra başımı kaldırdığımda, Devin'in yüzünde o diğer ifade vardı. "Senin aslında Bratva tarafından büyütüldüğünü hep unutuyorum."

"Hayır, değildim," diye ısrar ediyorum, bir anlığına odanın karanlık bir köşesine yaslanıp topuklu ayakkabılarıma biraz dinlenme fırsatı veriyorum. Daha vardiyamın yarısındayım ve şimdiden ağrıyorlar. "Annem beni büyüttü, hatırlıyor musun? Ve büyükannemle büyükbabam. Ben burada sadece yedi yıldır çalışıyorum."

"Yine de, o çeteyi tanımak yedi yıl sürdü. Ve Bay Baranov da yedi yıl boyunca seni izledi, değil mi?"

Yüzündeki alaycı gülümseme, ben de alaycı bir şekilde gülüyorum ama bu düşünce kalbimi hızlandırıyor. Bu doğru olamaz, annem trafik kazasında öldükten sonra on sekiz yaşındayken buraya gelmiştim.

"Dev, o beni buraya geldiğimden beri, yani dokuz aydır izliyor."

"Ahhh, demek şimdi itiraf ediyorsun!"

Topukların takırtısı ikimizi de gözlerimizi devirmeye itiyor ve Devin'in ikiz kız kardeşi Cinnamon ortaya çıkıyor. Sık sık Jak için çeşitlilik kontenjanından işe alınmış biri olduğunu şaka yollu söylüyoruz. Diğer barmenlerden, garsonlardan ve dansçılardan daha zayıf olan Cinn'in bizimle ortak tek bir özelliği var: C beden veya daha büyük göğüsler.

O, Devin'den daha solgun, daha kırılgan görünüyor ve burnu her zaman o kadar kalkık ki, yemin ederim boyun problemi olmalı.

"İkiniz ne yapıyorsunuz? Aşağıda epey gürültü oluyor."

"Nereden biliyorsun?" diye karşılık verdi Devin, kız kardeşine neredeyse hiç bakmadan. "Burada çok zaman geçiriyorsun. Dizlerinin üstünde."

Cinn lafımı umursamıyor ama dizlerinin gerçekten kızarmış olduğunu fark edince istemsizce homurdanıyorum. Kollarını kavuşturup göğüslerini yukarı doğru itiyor. "Jak fark edip cumartesi günkü yerini başkasına

verebilir. Ve Aly..." Beni baştan aşağı süzerek alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Homurdanmamaya çalışsan iyi olur. Biraz fazla domuz gibi değil mi sence?"

Devin hızla arkasını döndü, ama ben ikisinin arasından sıyrılıp geçtim, Cinnamon'un yüzümü ve sözlerinin beni ne kadar rahatsız ettiğini görmesini istemiyordum.

"Sorun yok Dev, hadi gidelim," diye karşılık verdim kayıtsızca, gözyaşlarımdan kurtulmak için hızla göz kırparak. "Burada bir şeye yakalanmak istemem!"

Devin gülerek yetişmeye çalışıyor ama merdivenlerden aşağı inerken sessiz kalıyor. Cinn fırsat buldukça bana sataşıyor ve Devin'in beni savunmaya çalıştığını biliyorum ama bu noktada nafile. Burada çalışıyorum çünkü para iyi; Savannah'daki başka hiçbir yerden daha iyi. Ne kadar çok ve ne kadar hızlı kazanırsam, o kadar çabuk estetisyenlik lisansımı alıp ilerleyebilirim.

O zaman bir daha Cinn'e bakmak zorunda kalmayacağım.

Merdivenlerin dibinde, düşünceli bir şekilde yukarı baktım ve işte oradaydı: Kazimir Baranov, sanki gerçekten saplantılıymış gibi beni izliyordu. Bu düşünceyle kalbim buruklaştı. Cinn'in yorumlarının neden bu kadar acı verdiğinin gayet farkındayım... bir bakıma doğrudular.

Barda çalışırken, evet, seksi ve baştan çıkarıcı olabilirim. Ama dışarı adımımı attığım ve erkeklerin ne kadar baş belası olduğumu gördüğü anda, ilgileri kayboluyor.

Kazimir Baranov asla benim gibi bir kadını istemezdi.

Üstelik, en az on beş yaş daha büyük.

Hayır, Devin ne kadar benimle dalga geçmeyi sevse de, Bratva patronunun benim için burada olma ihtimali sıfır. Gerçekten de yok.

"Sadece babana bir iyilik yapıyor," diye fısıldıyor içimdeki ses.

Devin, ortamı sezerek beni yalnız bırakıp işime geri dönüyor. İki bira açıyorum, buraya rahatlamak için gelen (ve sanırım dansçılardan birine ilgi duyan) bir kadın avukatla sohbet ediyorum ve arada bir Baranov'un bira ihtiyacı olup olmadığını kontrol ediyorum.

Neredeyse sonuna kadar kalacak.

Bunu biliyorum. Kazimir Baranov neredeyse sabahın ikisine kadar eve gitmiyor.

Saat gece 1:30'a yaklaşıyor ve en sevmediğim kalabalık burada: girişimci gençler. Baş belasılar ama Jak, kokain ortaya çıktığında veya

kızlara biraz fazla sert davranıldığında gözünü çeviriyor.

Cinn kısa bir süre görünerek bir kurbanı yukarı kata çekip daha fazla para harcamaya teşvik ediyor. İçgüdüsel olarak Bay Baranov'a bakıyorum, onu fark edip etmediğini görmek için—soluk teninin loş ışıklar altında nasıl parladığını, kasık kısmı o kadar dar olan ve neredeyse yokmuş gibi duran küçük iç çamaşırını.

Hâlâ beni izliyor. Sanırım. Güçlü çenesinin aşağı doğru eğilmesinden, gölgelerin alnını karartmasından bunu anlamak zor. Gözlerim, ellerinin arkasında beliren koyu dövme çizgilerini takip ediyor, sanki gece takım elbisesinden çıkıp onu yutuyormuş gibi.

Bu dövmeler ne kadar uzağa kadar uzanıyor?

Vücudunun ne kadarının haritasını çıkarıyorlar?

"Hım. Yaşlı adamlar genellikle benim tarzım değildir ama pahalı görünüyor, değil mi?"

Cinn'in yorumu beni ürkütüyor; parmağını kiraz kavanozuna batırıp alaycı bir gülümsemeyle emerek yanımdan geçiyor. Tekrar gölgelere doğru bakıyorum. Hakaretleri gülünç, çünkü aklı başında hiç kimse (ya da gözü olan hiç kimse) Kazimir Baranov'a yaşlı adam demez. O adeta bir kas kulesi ve saçındaki beyazlara rağmen sakalı hala koyu kahverengi ve gür.

"Acaba kucağına oturmama izin verir mi?"

Bu oyunu daha önce de oynamıştı; Kazimir'in dikkatini çektiğini fark etmiş ve onu benden uzaklaştırmaya çalışmıştı. Onun masasına doğru baştan çıkarıcı bir şekilde yaklaşmasını izliyorum. Saçlarını omzunun üzerinden atarak ince boynunu ve dolgun göğüslerini ortaya çıkarıyor.

Ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Ta ki çenesini karamel rengi bir parlıtyla kaldırıp, dudaklarını yalarken gözleri göğüs uçlarıma zar zor yapışmış bantları takip edene kadar. Omurgamdan bir ürperti geçiyor.

"Hey, tatlım."

Teknoloji meraklısı bir adam görüşümü engelliyor.

Yirmili yaşlarının başlarında olabilir ve belli ki çok fazla sarhoş. Bir burun deliği beyaz pudrayla kaplı ve bir bar taburesine yaslanarak dengesini kaybediyor. Yüzü belirsiz bir şekilde tanıdık geliyor. Kıbarca gülümsemeye çalışarak gözlerimi kısıyorum ve ona bir içki ikram etmek için ağzımı açıyorum.

Bunun yerine öne doğru sendeliyor, sonunda vücudumu görebildiğinde baştan aşağı süzüyor ve şöyle diyor: "Normalde şişman kızlarla yatmam

ama bu geceyi hatırlayacağımı sanmıyorum zaten. Ve sıcak bir delik, sıcak bir deliktir, değil mi?"

Sinsi bir gülümsemeyle uzanıp beni elle taciz etti.

Arkasında, Savannah Bratva'nın lideri Kazimir Baranov, sandalyesini tiz bir çığlıkla geriye itiyor.

Bölüm 3

Casimir

Sözlerin önemi çoğu zaman abartılır, ancak Liev bana bunu bir uyarı ile çözmemi, gerilimi azaltmamı ve ona –ya da eğer bilmiyorsa– bu şehrin kime ait olduğunu hatırlatmamı tavsiye ederdi.

Ama birisi benimkine dokunduğunda uyarı yetmez. Ve eğer ağzımı açarsam, ne söylersem söyleyeyim cehennemde yerimi garantileyeceğim.

Kimse Alyona Demsky'ye dokunamaz. Ona dokunduğu anda, göğsümde keskin ve kör edici bir şey kopuyor. Sonuçların önemi yok; benim için yok.

Yakasından tutup onu geriye doğru çektiğimde, çocuğun ceketini pahalı, kalın ve kaliteli olduğunu hissettim. Oyunlarının bir yetişkini kızdırdığını fark eden bir köpek yavrusu gibi utanç verici bir şekilde ciyakladı.

Onu ve arkadaşlarını gözlem altında tutmalıyım, çünkü içlerinden biri aptallık edip silah getirebilir. Ama Aly'den, yüzündeki korkudan ve bana bakışından gözlerimi alamıyorum.

“Ne sikim—”

Sözünü bitirmesine izin vermiyorum. Bunun yerine, tek elimle onu barın içinden geçirirken, diğer elimle boğazını şiddetle kavrayıp arka çıkıştan dışarı sürüklüyorum. Sıcak Savannah gecesine doğru.

O, güçsüz ve beceriksiz bir şekilde, ayakkabıları zemine ve ardından asfalta sürtünerek beni tırmalıyor. Aly peşimizden geliyor – gözlerim her zaman onun üzerinde ve kaderini benimkine bağlayan bir iplik varmış gibi bizi takip ediyor. Sesi yüksek ve keskin, endişe dolu, ama kafamdaki öfke selinden kelimeleri duyamıyorum.

Ara sokak kapısı gürültüyle açılıyor ve ben onu içeri fırlatıyorum.

Tuğla duvara vurduğunda çıkardığı ses, içimdeki en karanlık yanları harekete geçiren bir şekilde tatmin edici. Ben müdahale etmeyen bir patron

değilim, ama uzun zamandır bu kadar bilerek kemik kırmamıştım.

Çocuk hırıltılı nefes alıyor, eli boynuna gidiyor, gözleri kocaman açılmış ve yaşlarla dolu, sonunda gerçeği kavıyor.

Bir hata yaptı.

Arkamızda The Foundry'nin müziği kısılıyor, bas sesleri tuğla duvarlardan uzaktan gelen bir kalp atışı gibi yankılanıyor. Sokak dar, ama cadde hemen yanı başımızda. Eğer onu kanatırsam, o kanın yoldaki ızgaraya ulaşması uzun sürmez.

“Sen—” diye nefes nefese kalır, ayağa kalkmak için hareket ederken. “Sen—”

Ona vurdum.

Yumruğum sert bir şekilde indi ve kafasını yana savurdu. Omuzu yere çarparak sert bir şekilde yere yığıldı, nefesi boğuk bir şekilde kesildi. Eğildim, mükemmel şekillendirilmiş saçlarından bir tutamını kavradım ve onu tekrar ayağa kaldırdım, böylece bana bakmak zorunda kaldı.

“Ona dokundun,” diyorum sakince. Arkamda bir yerlerde insanlar olduğunu, sadece Aly değil, bedenlerin sıcaklığını hissettiğimi ancak belirsiz bir şekilde fark ediyorum; yine de Aly'nin varlığını hissedebiliyorum. “Bu senin ilk hatan oldu.”

Gözbebekleri fal taşı gibi açılmış, kibir saçarak odaklanmaya çalışıyor. Henüz ders almamış. Savannahlı olmamalı.

“O bir fahişe,” diye kekeledi, çaresizliği acımasızlığa dönüşmüştü. “Burası böyle bir yer, değil mi? O—”

Burnunu kırdım.

Çatlama sesi yankılandı, keskin ve kesin bir şekilde, yüzünden kanlar aktı. Nefes nefese kaldı, sonra tiz ve acı bir çığlık attı. Onu yere bırakırken ellerim çaresizce çırpındı, sonra da botumu kaburgalarına sapladım.

Bir kere.

İki kez. Ta ki inleyerek içe doğru kıvrılınca kadar. Hareket etmeyi bırakana kadar.

Bu pervasızlık. İçimden bir ses bunun farkında. Şehrin başka yerlerinde adamlarım satranç tahtasındaki taşlar gibi hareket ediyor, yer değiştiriyorlar. Ama hiçbirisi benim burada olduğumu bilmiyor; bana ait olmayan, bana ait olamayacak bir kadın için kendimi tehlikeye atıyorum.

Benim böyle çalışmam gerekmiyordu. Krallar böyle düşer.

Ama ondan uzak kalamıyorum. Kalamıyorum.

Arkamı döndüğümde, Alyona Demsky hâlâ beni izliyordu. Arkadaşı, kızıl saçlı ve kötü tavırlı kız, onunla hızlı ve alçak sesle konuşuyordu. Birisi Aly'ye bir palto ya da ceket getirmişti ve Aly onu göğsüne bastırarak dolgun göğüslerini ve çilli tenini zar zor gizliyordu.

Çocuk emekleyerek uzaklaşmaya çalışıyor. Kulaklarım dikleşiyor.

Arkamı dönüp ayak bileğinden sürükleyerek geri götürdüm, çılgınlıklarını umursamadım.

"Kadınlara el sürmeye hakkın yok," dedim ona, tekrar çömelerek. "Hele de ona hiç el sürmeye hakkın yok."

"O sadece bir—" gözleri odaklanmamış, ama aynı hatayı tekrar yapmayacak kadar akıllı. "Bir barmen. Bilmiyordum—" sözleri dudaklarında kan gibi kabardı. Hırıltılı nefes alışından anlaşıldığı kadarıyla, büyük olasılıkla ambulansa ihtiyacı olacak.

"Cehalet sizi kurtarmaz."

Tekrar vurdum, bu sefer daha yavaş ve kontrollü. Gençken, öfkeliyken ve yeni gemiden inmişken, kendimi kontrol etmeyi öğrenmem gerektiğinde amcamın bana öğrettiği gibi. Kafası duvara çarptı, boğuk bir ses çıktı ve gevşedi.

"İsa Mesih," diye fısıldıyor biri. Başka biri ağlıyor. Gürültü ve merakın etkisiyle daha çok insan toplanmış. Müşteriler arka kapıdan dışarı akın ediyor, çoğu pahalı takım elbiseler veya aldatıcı derecede sade tişört ve kot pantolonlar giymiş. Bakışları üzerimde geziniyor, ama kim olduğumu anladıkları anda bakıp uzaklaşıyorlar. The Foundry'ye geri dönüyorlar ya da geceye karışıyorlar. Olaya karışmak istemiyorlar.

Aly'nin sesi, sokaktan geçen taksilerin ve araç paylaşım hizmetlerinin mırıltılarını ve seslerini bastırıyor.

"İşiniz bitti mi?"

Sesi gergin, öfkeli ve korkmuş geliyor.

Doğrulup yavaşça döndüm. Kapının hemen yanında duruyordu, Devin de yanına sıkışmıştı; bu samimiyet olmasaydı gülünç olurdu. Alyona'nın buraya yolunu bulmasından nefret ediyorum; ama tilki gibi kızıl, sivri burunlu ve keskin gözlü bu küçük Lisa gibi arkadaşları olduğu için minnettarım.

Aly'nin çıplak omuzları gergin. Elleri göğsündeki kumaşı sıkıca kavramış, gözleri alev alev yanıyor. Onu böyle görmek—meydan okuyan, öfkeli, canlı, korkmuş—damarlarımda yeni bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

İçimdeki her zerre ona doğru adım atıp dokunmak istiyor.

Ama ona hiç dokunmadım ve asla dokunamam.

Kısa boylu, esmer bir adam hafifçe nefes nefese, elinde cep telefonuyla beliriyor. Etrafı inceliyor ve başının eğiminden hırıltıyı o da duyduğunu anlıyorum. Belki akciğer çökmüş, belki de daha kötü bir şey. "Hey, yeter artık. Bunu yapamazsın—"

Bana dikkatlice baktığında sözleri susuyor.

Olayın farkına varıldığını, sonraki birkaç dakika içinde hesaplamaların yapıldığını görüyorum. Polis yok; ama çocuğa ilgi gösterilmesi gerekecek. Eğer hâlâ bir çocuksa, sadece bir ceset değilse.

"Onu götürün," diyor, etrafta durup izleyen güvenlik görevlilerine sert bir şekilde işaret ederek. "Onu buradan çıkarın."

Onlardan biri tereddüt ediyor. "Patron—"

"Şimdi," diye çıkıştı Jak. Gözleri gözlerime kilitlendi, o tanıma ifadesi tekrar belirdi, başını hafifçe salladı.

Hızla hareket edip teknoloji devini yerden kaldırıyorlar. Ayakları yerde sürünüyor ama inliyor. Kalabalık dağılmaya başlıyor, ilgi azaldıkça mırıltılar duyuluyor.

Aly kollarını göğsüne sardı. "Sen de mi?" Jak gözlerini kaçırırken, sözlerinde bir inanmazlık vardı.

Araştırmamı yaptım, onun burada işe başladığını öğrendiğim anda her şeyi öğrendim. Jak Kaminski, ikinci nesil bir göçmen; babası ise küçük bir servet kazandıran bir dizi çamaşırhanenin sahibiydi. Jak, The Foundry'yi on iki yıl önce açtı. İşler iyi gitti ve genel olarak saygı görüyor – ta ki bu çocuk gibi insanlar içeri adım atana kadar.

"—emin misin?" Küçük tilki, eli hâlâ Aly'nin kolunda, onunla konuşuyor. Aly sadece başını sallıyor. Ve sonra sokakta, tuğla duvarların daraldığı bir yerde, sadece ikimiz kalıyoruz.

Sabah yağın yağmurdan dolayı havada kan ve ıslak asfaltın metalik kokusu yoğun bir şekilde hissediliyor. Ancak nem şimdiden buharlaşmaya başlıyor, gece ise beraberinde yaz sıcaklığını getiriyor.

Onun ne kadar yakınımda olduğunu, onun varlığıyla mekanın ne kadar küçük hissettirdiğini ve ilk defa gerçekten yalnız kaldığımızı çok iyi anlıyorum.

Bana doğru bakıyor, çenesi kasılmış ve içimde bir burkulma hissediyorum. Ceketimi çıkarıp omuzlarına atıyorum. Geriliyor ama geri çekilmiyor ya da ceketini reddetmiyor.

"Yaralandın mı?" diye soruyorum, sesim alçak.

Kollarını göğsünün etrafında daha sıkı sardı. Eğer onu tuttuğu yerde bir morluk varsa, onu bulup cezalandıracağım.

"İyiym," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

Ona inanmıyorum. Onu geriye doğru itiyorum, ta ki tuğlaya çarpana kadar; kendimi durduramadan elim çenesine uzanıyor. Nefesi kesiliyor. Bu küçük ses bile vücudumu arzuyla sızlatmaya yetiyor.

Yüzünü yukarı kaldırıp inceliyorum, morluk, korku, geç kaldığıma dair herhangi bir işaret arıyorum. Onunla aynı binada olmak bile yeterince yakın değil. "Başka bir yerine dokundu mu?" diye soruyorum, yalan söyleyeceğini tahmin ettiğim için niyetimden daha sert bir şekilde.

Sadece bir an tereddüt ediyor.

Ve sonra kolları aşağı düşüyor.

Belden yukarısı çıplak karşımda duruyor. O kadar yakın ki dolgun göğüsleri göğsüme değiyor ve inlememi bastırıyorum. Giydiği örtüler koyu renkli meme uçlarını neredeyse hiç gizlemiyor, ama bu ufak girişim bile onu bir şekilde daha çekici kılıyor. Diz çökmek ve ona tapmak istiyorum. Vücudundaki dantelleri soyup, her bir meme ucuna, bana yalvarana kadar özen göstermek istiyorum.

O, Liev'in kızı.

Düşüncenin etkisiyle donakalmış bir halde, bedenine bakakaldım. "İyiym," diye fısıldadı tekrar, ama omuzları titriyordu. İçimde bir rahatlama ve suçluluk duygusu birleşti. Ceketini tekrar omuzlarına kadar çektim, o kendini tekrar örtene kadar başka yöne baktım.

Başparmağım bir anlığına çenesine değdi, sonra elimi zorla indirdim.

Ona doğru eğiliyorum. Bu sözler sadece onun için. Dünyanın geri kalanı daralıyor ve burada sadece bu kadın ve ben kalıyoruz – asla sahip olamayacağım bu kadın.

"Kimse sana dokunamaz," diye hırıldadım sessizce. "Asla. Ve eğer dokunurlarsa, onları paramparça ederim."

Bölüm 4

Alyona

Sokak o kadar aniden boşaldı ki, her şeyin farkındayım. Arkamdaki tuğla, Kazimir'in ceketinin hala omuzlarımda asılı duran ağırlığı, tehlike geçmiş olmasına rağmen nabzımın yavaşlamayı reddetmesi...

Yoksa öyle mi?

Savannah Bratva'nın lideri bana sanki beni yutmak istiyormuş gibi bakıyor. Bu, içimde karanlık ve ateşli bir şey uyandırıyor; ne olacağını görmek için ona uzanıp dokunma isteği uyandıran bir merak.

Tenim onun dokunuşuyla titriyor. Karşımda duruyor, o kadar yakın ki, deri ve baharat, badem ve koyu çiçeksi bir kokuyu bir arada hissedebiliyorum. Her zamanki gibi, Kazimir Baranov bu mekânda sanki buranın sahibiymiş gibi duruyor.

Belki de öyledir...

Bu düşünce rahatsız edici, sinir bozucu ve sanki bu beni ondan uzaklaştırabilirmiş gibi kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Ama yavaş yavaş anlıyorum ki, ondan asla kurtulamayabilirim. Bana neredeyse hiç dokunmayan bir adama yaptıklarından sonra, asla.

"Şey," dedim, sesimi sakinleştirmeye ve sinirimi gizlemeye çalışarak, "sanırım babama bekçi köpeğini gönderdiği için teşekkür etmeliyim."

Gözleri yüzüme kaydı, okunaksız ve keskin bir ifadeyle. "Baban beni göndermedi."

Cevabının bu kadar hızlı olması ve güçlü yüz hatlarında beliren suçluluk duygusu beni şaşırttı. "Bu tam olarak bu, değil mi?" diye sordum, birdenbire emin olamadan. "Liev'in endişelenmesi ve aşırı baskıcı olması."

Kazimir Baranov'un yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor; ince ama kesinlikle fark edilebilir. "Ne iş yaptığımı biliyor musun?" diye soruyor,

sesi soğuk ve duygusuz.

Bir an tereddüt ediyorum. Çünkü gerçek şu ki, ABD topraklarına ayak bastığım andan itibaren babamın Vor v zakone, yani Bratva'nın saygın bir üyesi olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Ve Kazimir de onun Pakhan'ı.

Başımı salladığımda Kazimir'in dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "O zaman kimsenin emrini kabul etmediğimi anlıyorsun. Babanın bile."

Sözler ağır geldi. Onlarda bir gariplik vardı. Çünkü sorumu yanıtlamış olsa da, dolaylı bir şekilde yanıtladı; dikkatimi dağıtmak için gücünü kullandı.

"Bu gece burada olduğunu biliyor, değil mi?"

Bakışları bir anlığına dudaklarımın çizgisine iniyor. Bakışları tekrar bana döndüğünde, daha önce olmayan bir şey var. Tehlikeli ve kararlı bir şey.

"Başka bir yerde olduğuma inanıyor."

Sokak başka bir yere doğru eğiliyor gibi görünüyor.

Meşgul değil, yolda değil, bir şeyle ilgilenmiyor. Başka bir yerde – bu da Kazimir Baranov'un son yedi aydır The Foundry'nin gölgesinde gizlendiğini babamın bilmesini istemeyebileceği izlenimini veriyor.

Beni izliyor.

"Ne kadar sürecek?" diye soruyorum kendimi durduramadan.

Kaşları çatıldı, sakalı kaş çatmasını gizliyordu. "Ne kadar zamandır?"

"Ne zamandır buna inanıyor?" Kalbim gümbür gümbür atıyor ve hem meraklı hem de korkmuş olmamdan nefret ediyorum.

Cevap vermiyor ve bu, yapabileceği herhangi bir itiraftan daha yüksek sesle yankılanıyor gibi geliyor. Sinirlerim daha da keskinleşiyor, derimin altında vızıldayan gergin enerjinin bir kısmını yakıp kül ediyor. "Peki," diye soruyorum, "babasının küçük kızının çok kirli bir şey yapmadığından emin olmak için mi buraya geliyorsun? Bu bir eğlence mi yoksa bir güvence mi?"

Kazimir elini uzatıyor ve ben neredeyse geri çekiliyorum. Teknoloji devine yaptıklarını gördükten sonra geri çekilmemek zor. Eli sakince, gevşekçe boğazımı kavıyor. Sıkıyor ve ben de karşılık olarak bacaklarımı sıkıyorum, yanaklarım bundan hoşlandığının farkına vararak yanıyor. Başparmağıyla nabzımı okşaması her şeyi yavaşlatıyor; ağzım açık kalıyor, başım bulanıklaşıyor.

Öne eğilip fısıldadı, "Bu bir öz kontrol meselesi."

“Bu çok komik,” diye fısıldadım. “Benim yokmuşum gibi davranmakta harika bir iş çıkardın. Ve birdenbire beni izleme ihtiyacı mı duyuyorsun?”

Geri çekildiğinde, hareketi kararlıydı. Eli yavaşça aşağı indi, boğazımdan aşağı, göğsümün kabartısının üzerinden geçti. Nefesimi tutmaya çalıştım.

“Yıllarca kendimi dizginlemeyi öğrendim,” diye mırıldandı. “Sanırım bunların hepsi senin içindi, Alyona.”

Sözler mideme ağır ve çağrışımlı bir şekilde yerleşiyor ve kendimi ikna edemedim elimi kaldırıp ona dokunuyorum. Küçük, neredeyse yok denecek kadar az; parmaklarım gömleğinin ön kısmına, köprücük kemiğinin hemen altına değiyor. Ama tepki anında geliyor.

Nefes alışverişi neredeyse fark edilmeyecek kadar kesik kesik oluyor ve gözleri öyle bir kararıyor ki, kalbim hızla atmaya başlıyor.

Ah.

Bu farkındalık birdenbire, baş döndürücü ve heyecan verici bir şekilde üzerime çöker. O dokunulmaz ya da bağışık değil. Gurur duyduğu her türlü kontrol, benim dokunuşum altında paramparça olur ve bunun gücü, daha önce hiç hissetmediğim bir özgüven dalgası yaratır içimde.

“Senin gibi erkeklerin sınırları olduğunu sanıyordum,” diye mırıldandım, elim ceketinin yakasının çizgisini takip ederken. “Yoksa bu sadece babamın kuralı mı? Sen de onu çiğniyor gibisin.”

“Alyona.” Adımı bir uyarı gibi, alçak ve boğuk bir sesle söylüyor. Sesi tüylerimi diken diken ediyor. Durmalıyım. Bunu biliyorum. Bunun yerine, daha da yaklaşıyorum, sesimi alçaltıyorum.

“Bunu ondan saklıyorsun, değil mi? Buraya gelip beni izlediğini. İzlemekten hoşlanıyor musun, Bay Baranov?”

Beklemediğim bir şekilde an değişti. Öfke, fırtına gibi yüzünde kabardı, üst dudağını büktü. Tek bir hızlı hareketle beni çevirdi ve tuğla duvara yasladı. Devin'in daha önce çıkardığı gömleğin düşmesi ve çıplak göğüslerimin soğuk tuğlaya değmesi bile yeterince sarsıcıydı.

Ağzı kulağımın dibinde, sesi karanlık bir fısıltı. “Seni başka erkeklerle izlemek istemiyorum.” Yavaşça eli önüme geliyor, sanki sonuçlarını tartıyormuş gibi ya da tadını çıkarıyormuş gibi göğsümü avuçluyor ve kavırıyor. “Kimsenin sana dokunmasını asla istemiyorum. Sen benimsin, Alyona Demsky.”

Kalçasını sert ve sıcak bir şekilde kalçalarımın sürtüyor, dudaklarımdan bir nefes kesilmesi sesi çıkıyor. Nasıl bu kadar hazır? Bunu gerçekten ben

mi yaptım ona?

"Bana kalsa," diye devam ediyor o karanlık, baştan çıkarıcı sesiyle, "bir daha asla buraya adımınızı atmazdınız."

İçimden bir meydan okuma dalgası geçti, omurgamı dikleştirdi. Ama Kazimir bana daha da sert davrandı, bir eli kalçamda, diğer eli boğazımda, başımı geriye doğru eğdi ve dudakları omzuma hafifçe değdi.

"Buraya gelip seni izliyorum, Alyona. Vücudunun hareketlerini izliyorum. Onlar için nasıl rol yaptığını, kibarca güldüğünü, onlara ilgi gösterdiğini görüyorum. Ama sana söz veriyorum, benimleyken asla rol yapmazdın."

Eli kalçamdan belime doğru kaydı, karnıma hafifçe dokundu. Bir şekilde, bulanık zihnim farkına varmadan, eteğimin arkasındaki fermuarı çoktan açmıştı ve şimdi parmakları külotuma doğru dans ederek lastiği uyarı amaçlı olarak çekti.

"Nazik gülümsemeler yok."

İki iri, pürüzlü parmak klitorisimin üzerinde hafifçe gezindi.

"Orada olmak istemediğini söylemeye kalkma. Eğer sen benimleysen, Alyona, sadece beni ve sana yaptıklarımı düşüneceksin."

Bir eliyle çenemi sıkarken, diğer eliyle klitorisimi yavaşça ve şehvetle okşuyordu. Dizlerim titreyene ve külotum ıslanana kadar beni tahrik ediyordu. Aldığım her hırıltılı nefes, göğüslerimi tuğlaya sürüyordu; his hem sert, hem çok fazla, hem de bir şekilde yetersizdi.

İnleyerek kalçalarımı onun zonklayan penisinin üzerine doğru sallamaktan kendimi alamadım. Giysilerimizin üzerinden onun sıcaklığını hissedebiliyordum, bunu ne kadar çok istediğini biliyordum ve aklım adrenalin ve şehvetle sarhoş olmuştu, "Neden yapmayalım ki?" diye düşünüyordum. Savannah'da ana bir caddede saatin gece 2 olduğunu, arabaların yavaşça geçtiğini, tamamen çıplak bir şekilde beni unutamayacağım bir orgazma doğru yaklaştırdığını tamamen görmezden geliyordum.

"Sen benimsin," diye fısıldadı, aniden vajinama bir tokat attı, pamuk sertçe klitorisime sürünürken ben de çılgılık attım.

"Sana sahip olamasam bile, Alyona, her zaman benim olacaksın."

Başka bir şey demeden, iki parmağını lastiğin altına, ıslak vajinama sokarken başparmağıyla aşırı hassas klitorisimi okşadı. Orgazm bir pusu gibi üzerime çöktü, her yerim titrerken Kazimir beni tuğla duvara doğru

bastırdı, bir eliyle bacaklarımın arasından, diğer koluyla da göğüslerimin hemen altından tutarak beni havada tuttu.

"Evet," diye mırıldandı, sesi sıcak bal gibiydi, ben de parmaklarının üzerinde coşkuyla öpüşürken, "evet, lyubimaya, sevgilim, bunu asla unutmayacaksın. Asla."

Bu hem bir vaat hem de bir tehdit, beni bunun ne kadar yanlış olduğu ve bunu ne kadar çok istediğim konusunda başka bir doruk noktasına doğru sürüklüyor.

Bittiğinde titriyorum, bacaklarım güçsüz, düşüncelerim karmakarışık. Bağımlılık yapıyor gibi geliyor. Yasak.

Kazimir önce geri çekiliyor, neredeyse saygılı bir dikkatle kıyafetlerimi düzeltiyor. Eteğimin düğmesi rahatsız edici bir şekilde beni şehvet dolu trans halinden çıkarıyor.

Arkamı döndüğümde yüz ifadesi okunamaz haldeydi. Başka bir kelime söylemedi.

Arkasını dönüp uzaklaştı, adımları acele etmeden, kontrollüydü, sanki olağanüstü hiçbir şey olmamış gibi. Gidişini izlerken göğsüm sıkıştı. İçimde yaktığı ateş közlere dönüştü ama boğazımı o kadar yakıyorlar ki, asla sönmeyeceklerinden endişeleniyorum.

Cinn'in sesi sisin arasından duyuldu, çıkış kapısı küfürlü bir şekilde gürültüyle açıldı. "Hım. Görünüşe göre bir şeyi kaçırdım... Parlak zırlı şövalyenize 'teşekkür' mü ediyordunuz?"

Onu görmezden geliyorum, nefesimi tutmaya zorlayarak içeri giriyorum ve Devin, Cinn'i uzaklaştırıyor. Uber ayarlamak sadece saniyeler sürüyor, gelmesi ise dakikalar. Foundry'den çıkarken kimse bana bir şey söylemiyor ama gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyorum.

Uber'de, istememem gereken her şeyi tekrar tekrar düşünüyorum. Eve doğru giderken yolun yarısında telefonum çalıyor.

Baba.

Bunu bilemez herhalde...?

"Merhaba." Cevap verirken ellerim hâlâ titriyordu, neyse ki sesim düzdü.

Liev, kibar ve ölçülü bir sesle, "Aly," diyor. Bu sözler kalbimi acıtıyor ve bir an için suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Sadece halini hatır sormak istedim. Az önce konuştuğumuzda... Seni üzdüğüm için özür dilerim."

"İyiyim," diye otomatik olarak yalan söylüyorum, Baranov Teknoloji'de ofis işi yapmam yönündeki önerisini düşünmek istemiyorum.

Sözlerimi duymazdan gelerek mırıldandı. "Az önce Kazimir'le konuştum. Bu gece meşguldü, şehrin öbür ucunda işi vardı. Ama ona teklifi nazikçe reddettiğinizi ilettim."

Şehrin diğer ucunda.

Bu onay, adeta buz gibi bir su sıçraması gibi, ayıklaştıracı bir etki yarattı. Telefonu daha sıkı kavradım.

"Ah," diyorum, umursamaz görünmeye çalışarak. "Teşekkür ederim. Ben—eğer aşırı tepki verdiysem özür dilerim. Benim kendi planlarım var baba, ve—"

"Biliyorum. Planlarınızı değiştirmeyi bırakmaya çalışacağım. Sadece size haber vermek ve yapabileceğim bir şey varsa teklif etmek istedim..."

Patronunuzdan beni takip etmeyi bırakmasını isteyebilirsiniz.

Ama kalbim kulaklarımda gümür gümür atarken, bunun istediğim şey olmadığını biliyorum.

Babama yalan söylemenin ve Kazimir Baranov'un sağ koluna, sözde en iyi arkadaşına yalan söylediğini öğrenmenin verdiği rahatsızlıkla kıvranarak, yorgun ve aceleci bir veda ediyorum.

Aylardır beni izliyor.

Aramızda ne yaşıyorsa yaşansın, hayal edebileceğimden çok daha tehlikeli. Ve Bratva patronunu kontrolüm altına almış olabilirim.

Bölüm 5

Casimir

Baranov Teknoloji Konferans Merkezi'ndeki duvarın tam yarısı, binanın uzunluğu boyunca yatay olarak uzanan camdan oluşuyor. Konuklar içeri ilk girdiklerinde bu manzara büyüleyici geliyor, ancak pistin ve özel uçak filomun manzarasına sahip olduğunu fark ettiklerinde daha da etkileyici oluyor.

Arkamdaki adamların dışarıda olanlarla hiçbir ilgisi yok. Orada olanları milyon kere görmüşler. Kendi aralarında iş konuşuyorlar; kimisi takım elbiseli, kimisi sivil kıyafetli; kimisi mırıldanarak, kimisi ısrarla.

Dikkatim dağıldığında, ki şimdi dağılıyor, hangara en yakın park halindeki uçağa yöneliyor, sözümü kesmemeleri gerektiğini biliyorlar. Yeni mavi ve beyaz boya ışığı yansıtıyor, iç mekanı birkaç hafta önce benim isteklerime göre tamamen sökülüp yeniden inşa edilmiş. İtalyan derisi ve koyu renk ahşap. Plan mükemmel, sorun da bu zaten. Bu, yedi yıl önce Alyona Demsky'yi Amerika Birleşik Devletleri'ne getiren aynı uçak. Çok solgun ve kırılman görünüyordu. Onu gören herkes bitkin olduğunu anlayabilirdi. Gözleri kederden kızarmıştı, ama kimsenin önünde ağlamayı reddediyordu. Sadece orada tek bir el bagajıyla duruyordu.

O zaman ona aşık olmuş muydum?

Bunu bilmek zor; ama dün gece ondan bir nebze de olsa tattıktan sonra bile, hâlâ öyle düşünmüyorum.

Hayır, o zamanlar da daha gençtim. Daha keskin zekalıydım ve olayları ayrı ayrı değerlendirme konusunda daha az deneyimliydim. Benden on sekiz yaş küçük bir kadına takıntılı olmam hasta bir şey mi? Muhtemelen. Ama o hiçbir zaman gerçek bir kız olmadı, yaşadığı her şeyden sonra asla.

Uçaktan yetişkin biri olarak indi. Perişan, kafası karışık ve Liev'den hemen uzaklaşmaya başlamıştı.

Buradaki asıl sorun bu.

O, en yakın arkadaşımın kızı.

Ona dokunulmamalı.

Ona yaklaşmak yasaktır.

"Dubai emri onaylandı," diyor Liev yanımda. Sesi sakın ve bilinçli bir şekilde gerçekçi. Beni yeterince tanıyor ki, beni anın gerçekliğine nasıl geri döndüreceğini biliyor. Bu da beni daha da suçlu hissettiriyor.

"Beş adet jet, hepsi özel yapım. Şüphe çekmemek için teslimatın on sekiz aya yayılmasını istiyorlar."

Ona bakmadan başımı salladım, bakışlarım hâlâ uçağa sabitlenmişti. Baranov Tech, çelik, beton ve üretim tesislerinden oluşan geniş bir alan olarak arkamda uzanıyordu. Suçu yenilik olarak gizleyecek kadar şık bir yerdi, ancak içerideki her adam burada ne ürettiğimizi tam olarak biliyordu. Yasal sözleşmelerin ve uluslararası belirsizliğin koruması altında özel pistimizden başka neler geçiyordu?

"Üretim bunun üstesinden gelebilir," diyorum. "Küçük sözleşmeleri kaydırın. Dış kaynak kullanın."

Liev onaylayarak mırıldanıyor, tabletine bir not alıyor ve o an hissediyorum – bu imparatorluğun kendi kendini idame ettiremediği ve dikkatimi dağıtmamam gerektiği hatırlatması. Suçluluk duygusu yine de beni sarıyor, sabit bir kıyıya vuran bir deniz gibi.

Liev Demsky bana hayatını emanet etti. Kızının hayatını da bana emanet etti, peki ben ne yaptım? Kirli bir barın dışındaki karanlık bir sokakta, elimi kızının iç çamaşırına sokup onu doruk noktasına getirdim. Liev ile birbirimizi hayatımızın yarısından fazlasıdır tanıyoruz.

Haftada üç gece gölgelerde durup kızının, ona layık olmayan bir ortamda varlığını sürdürmesini izlediğimden, erkeklerin ona nasıl baktığını takip ettiğimden ve onları ne kadar kolay mahvedebileceğimi hesapladığımdan haberi yok.

Toplantı, rakamlar, zaman çizelgeleri ve lojistik detayların bir kulağımdan girip diğerinden çıkmasıyla devam ediyor. Toplantı, burada şiddete başvurmamı gerektirecek hiçbir şeyin olmadığı konusunda ortak bir anlayışla sona eriyor. Adamlar dağılıyor. Omuzlarımı bir kez silkeliyorum, gerginlik kaslarımda ve kemiklerimde çatırdıyor. Dün gecedan kalan öfke hâlâ içimde bir yerlerde saklı.

Alyona'nın üzerinde bir yabancınn elinin izi asla silinmiyor.

Liev, her zamanki gibi, burada oyalanıyor ve Nika da çıkışa yakın bir yerde bize katılıyor. Keskin gözleri, bende yanlış olan her şeyi çoktan tespit etmeye başlamış durumda. Bu, onun uzmanlığının bedeli.

"Çok kötü görünüyorsun," diyor neşeli bir şekilde. "Zor bir gece miydi?"

Sözlerinde anlam çıkarılacak bir şey yoktu ama yine de sinirli bir şekilde ona döndüm. Liev'in bakışları hemen bileğimdeki koyu morluğa, parmaklarını kırmadan önce çaresiz bir adamın tutuşunun izine takıldı.

Liev'in dudakları kıvrıldı. "Artık sır mı saklıyorsun Kaz? Sonunda saklamaya değer bir sır mı buldun?"

"İş," diyorum kısaca.

Ama Nika arkamdan sessizce gülerek Liev'e, "Bu işe benzemiyor," dedi.

Konuyu geçiştiriyorum çünkü gerçeği söylemektense konuyu saptırmak daha kolay. Liev bir an daha beni inceliyor, yüzündeki esprinin ardında şüphe belirliyor ama konuyu kapatıyor.

Baranov Teknik Okulu'ndan birlikte ayrılıyor, dışarı adımımızı attığımız anda kavurucu sıcaklık bizi adeta yakıyor; yazın Savannah acımasız, hava yoğun, parlak ve bunaltıcı. Şehrin yeşil ve güneşten solmuş beyaz renkleri gözlerimizin önünden akıp giderken, kas hafızam devreye girerek SUV'nin arka koltuğuna oturuyorum.

Alyona aklımdan çıkmıyor.

Yedi yıl önce, annesi Prag dışında ıslak bir yolda meydana gelen ani ve anlamsız bir trafik kazasında hayatını kaybettikten sonra geldi. Bu kayıp, bir hayatı ikiye bölen türden bir kayıptı. Liev gece yarısı beni aradı, sesi daha önce hiç duymadığım bir şekilde gergindi ve ben de saatler içinde her şeyi ayarladım. Uçak. Evrak işleri. Onu basından ve henüz cevaplayamadığı sorulardan uzak tutacak sessiz bir geliş.

Beklediğimden daha yaşlıydı, ama hazır olduğumdan daha gençti; keder onu aynı anda hem kırılğan hem de vahşi bir şeye dönüştürmüştü. O zamanlar da takıntılıydım, ama farklı bir şekilde. Şehvetle alakası yoktu; sadece dokunulmamış bir şeyin dünya tarafından kirletilmesini görmekle ilgiliydi. Beklenmedik bir şeydi.

O artık ne kırılğan ne de dokunulmamış biri ve bu bilgi göğsümde bir burkulma yaratıyor.

SUV, evimin kapılarından içeri giriyor; eski çiftlik evi, nehir kıyısından, ölmeyi reddeden bir kalıntı gibi yükseliyor; geniş meşe ağaçları ve büyük

verandalarıyla, tarih kemiklerine kadar işlemiş durumda. İçeride, komuta odası alçak seslerle yankılanıyor ve biz yerlerimizi alırken ekranlar yanıp sönerek canlanıyor. Tarih, teknolojiyi sarıyor ve imparatorluğumu meraklı gözlerden koruyor.

Nika artık tamamen işine odaklanmış durumda, şakalar bitti. "Güneyden bir hareketlilik var. Kartel trafiği kuzeye doğru ilerliyor."

Bu benim dikkatimi çekti.

"İsim," diyorum.

"Hinto," diye yanıtlıyor. "Çoğunlukla uyuşturucu, ama çeşitlenmeye başladı. Rotaları test ediyor. Savannah'da liman alanı arıyor."

Bu ima ağır bir şekilde yerleşiyor ve hoş karşılanmıyor. Savannah benim. Her rıhtım, yasal gemi trafiğinin her gölgeli koridoru, operasyonlarımı sorunsuz ve görünmez kılan her gayri resmi anlaşma benim.

Liev sessizce, "Soruyor," diyor. "Nelere tahammül edebileceğinizi görmek istiyor."

Arkama yaslanıp parmaklarımı birleştiriyorum, zihnim açıları ve sonuçları hesaplıyor. Bu, kararlılık gerektiren bir tür meydan okuma. Merakın hak iddiasına dönüşmesinden önce kontrolün net bir şekilde ortaya konması gerekiyor.

"Bir toplantı ayarlayın," diyorum. "Sürprizlerden hoşlanmıyorum."

Liev başını salladı ve hemen telefonuna uzandı.

Başlamadan bitirmek en iyisi.

Zihnimde strateji düzgünce şekillenirken, istenmeyen ve amansız bir başka görüntü araya giriyor. Sokakta Alyona, nefesi kesiliyor, bedeni bana hak etmediğim bir güven ve benimkine benzer bir açlıkla karşılık veriyor. Bunun yasak olması, gerilimi daha da artırıyor. O, Liev'in kızı ve benim sahiplenebileceğim biri değil. Onunla geri alınamayacak şekilde bir sınırı çoktan aştım.

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum, onu dışarıda bırakmaya çalışıyorum çünkü dikkat dağıtıcı şeyler bir dezavantaj, takıntı ise bir zayıflık. Ben bundan daha iyisi olmalıyım.

Onları tekrar açtığımda, tek bir şeyden kesinlikle eminim.

Bundan sonra ne olursa olsun, ister sınırlarımı zorlayan bir kartel olsun, ister sabrımı sınavan bir kadın olsun, bana ait olanın kontrolünü kaybetmeyeceğim.

Bölüm 6

Alyona

Otobüsten inerken telefonum titriyor, çantamın ağırlığından omuzum hoş bir şekilde ağrıyor ve saatlerce süren pratik çalışmalarım, klinik derslerim ve başkasının yüzünü mahvetmemeye gösterdiğim özen yüzünden beynim zaten yarı kapanmış durumda. Geç sabah ışığı kaldırıma çok parlak, çok dürüst bir şekilde vuruyor ve ekranda babamın adını görünce, cevap vermeden önce içimden bir ah çekiyorum.

“Liev.”

“Alyona,” diyor, sanki çaba sarf ederek rahat bir şekilde konuşmayı öğrenmiş gibi, hayal kırıklığının üzerine sıcaklık serpiştirmiş bir sesle. Yıllar önce bana Baba dememi istemişti, sadece bir kez reddetmiştim ve bir daha sormaya zahmet etmedi. “Seni yakalamayı umuyordum.”

“Eve yürüyerek gidiyorum,” diyorum; bu da yorgun olduğumu ve her neyse o konuya duygusal olarak hazır olmadığımı belirtme şeklim.

“Sorun değil,” diye hızlıca yanıtladı. “Sizi fazla oyalamayacağım. Sadece sesinizi duymak istedim.”

Bu, olması gerekenden daha ağır bir darbe oldu ve daireme doğru giderken telefonumu daha sıkı tuttum. Bazen böyle yapar, tam olarak hak etmeden yakınlık gibi görünen şeyler söyler ve bu da göğsümde acı veren, karmaşık bir şeyin burkulmasına neden olur.

“İyiyim,” diye önceden cevap veriyorum ona. İkimiz de bugünün canımızı acıttığını biliyoruz.

“Biliyorum,” diyor çok hızlı bir şekilde. “Bunu kastetmedim—”

“Biliyorum,” diye tekrarladım bu sefer daha yumuşak bir sesle, ama gözlerimin köşelerinde öfke gözyaşları birikiyordu. Başımı çevirdikçe daha da büyüdüler. Neden beni rahat bırakmıyor ki?

Bir sessizlik oluyor ve o sessizlikte söylemediği her şeyi, kaçırdığı tüm yılları, annem hamileyken ayrıldığı ve sorumluluktan ziyade mesafenin daha kolay olduğuna karar verdiği için hiç yapamadığımız tüm konuşmaları duyabiliyorum. Bizi Avrupa'da bırakıp Kazimir Baranov ile birlikte buraya, New York'a ve ardından Savannah'ya uçtu.

Konuyu açmıyorum. Hiçbir zaman açmıyorum. Bazı sessizlikler kalıcı bir şeye dönüşüyor.

Sonunda boğazını temizleyerek, "Şey," dedi, "bu akşam yemek yiyebiliriz diye düşünüyordum. Doğum günün için."

Yürümeyi bırakıyorum.

"Ah," dedim. Bunun hakkından çoktan vazgeçtiğini sanıyordum. Anılar zihnimi doldurmaya başladı. Burada geçirdiğim ilk yıl, ham ve kederli halim, pastayı yere düşürmem, beni yeterince tanımadığı için bana doğru düzgün bir doğum günü hediyesi alamaması ve bunun yerine bana hediye ettiği sessizlik. "Bunu yapmak zorunda değilsin..."

"İstiyorum," diye ısrar ediyor. "Yirmi beş önemli."

Önemli. Bu kelime göğsümü acıtıyor. Keskin ve ani, çünkü yirmi beş, annemin Londra'daki ilk küçük evimizi aldığı yaş. Bu dönüm noktasını benimle birlikte kutlamak için burada olmalıydı. Bugün içimde dile getirmediğim, ve getirmeyeceğim, ona da getirmeyeceğim bir boşluk var.

"Çok yorgunum," dedim ona. "Bütün sabah okuldaydım ve dün gece de geç saatlere kadar çalıştım."

Şimdi daha ağır bir sessizlik daha var. Kaşlarını çatıldığını hayal edebiliyorum. The Foundry'de çalışmamdan nefret ediyor. Belki de işi kabul ettiğimde ona söylememeliydim, ama bu bir meydan okuma eylemiydi. Sadece dokuz ay geçmiş olmasına rağmen, şimdi ne kadar uzun zaman önce olmuş gibi geliyor.

Kendimi daha yaşlı, yorgun ve bitkin hissediyorum.

"Akşam yemeğinin geç olmasına gerek yok," diyor dikkatlice. "Güzel bir yere gidebiliriz."

"İyiliğe ihtiyacım yok," diye yanıtlıyorum, istemeden de olsa sinirim kabarıyor. "Sadece eve gitmek istiyorum."

"Seni özledim," diyor sessizce.

Bu sözler nefesimi kesiyor ve bundan nefret ediyorum, içimdeki küçük, hain bir parçanın onlara karşı koymak yerine onlara yaslanmak istemesinden nefret ediyorum. Yalnız kalmak istiyorum, diyorum kendime,

tam tersini isteyen ruhumun küçük bir parçasını görmezden gelerek. O parça, gidip sarılabileceğim bir baba istiyor.

"Bunu düşüneceğim," diyorum, ki bu gerçekten istediğim bir uzlaşma değil.

O cevap vermeden önce, telefonda hafifçe başka bir ses duyuyorum; derin ama kesinlikle tanınabilir. O kadar alçak ki, neredeyse kulağıma titreşiyormuş gibi geliyor. Kaba bal ve kızgın demir gibi.

"Onu Common Soul'a getirin."

Midem alt üst oldu.

Kazimir Baranov'un sesinin tınısı sinir sistemimi keskin ve ani bir şekilde etkiliyor. Yüksek sesle küfretmemek için kendimi zor tutuyorum.

Alyona, seni elde edemesem bile, her zaman benim olacaksın.

İki gece önce The Foundry'deki anılarım, onu beklenmedik bir şekilde duymamla birleşince, sanki bir bağ gibi hissettiriyor. Telefonlardan geçen ve boynumdaki tasmaya bağlanan bir tasma gibi. Nefesimi tutarken, bu his rahatsız edici bir şekilde onun eline benziyor.

Liev gereksiz yere, "Bu Kaz'ın düşüncesi," diyor. "O şöyle düşünüyor..."

"Hayır," diyorum otomatik olarak. "Kesinlikle hayır."

"Alyona," diye başlıyor Liev, ama Kaz arka planda başka bir şey söylüyor. Çok alçak sesle olduğu için duyamıyorum ve babam tekrar konuşmadan önce kısa bir mırıltı geliyor. Sokakta duruyorum, etrafımda insanlar dolaşıyor, daha fazlasını duymak için çabalıyorlar. Ben de daha fazlasını istiyorum.

Liev sözlerine şöyle devam ediyor: "Hafta içi sakın olduğunu ve ayarlayabileceğini söylüyor."

Tabii ki gidebilir. Common Soul sadece pahalı değil; insanların fısıltılarla bahsettiği, fiyatlarını listelemeyen ve adınız önemli biri değilse rezervasyon almayan bir restoran. İnternette gördüm, mum ışığı, mermer ve inanılmaz derecede zarif tabaklar... Benim dünyamdan o kadar uzak bir dünya ki, neredeyse kurgusal gibi.

"Benim oraya ait değilim," diyorum kesin bir dille.

"Nerede olmak istiyorsan oradasın," diye sertçe yanıtlıyor Liev. Sesinde bir keskinlik var, Vor v zakone'nin etkisi hissediliyor. Babamın bu yeraltı dünyasının bir parçası olması bana hâlâ garip geliyor. Muhtemelen çıplak elleriyle adam öldürmüş veya kafalarına kurşun sıkmış, hiç de umursamamış.

Kaz'ın da öyle mi olduğunu merak ediyorum. Ellerinin üzerimde olduğu anın hatırasıyla boğazımda oluşan o sıkışma hissi aklıma geliyor. Bir katilin beni orgazma ulaştırmış olması beni tahrik etmemeliydi ama...

Gözlerimi kapatıyorum, parmaklarımı kısaca alnıma bastırıyorum. Bu, bugün hiç enerjimin olmadığı türden bir duygusal çekişmeye dönüşüyor.

“Pekala,” dedim nefes vererek. “Ama yanımda bir arkadaşımı da getireceğim.”

“Elbette,” diye hemen kabul etti, rahatlaması yüzünde belirgindi. “Sizi rahat hissettiren neyse o olsun.”

Bir zaman belirledik ve görüşme bittiğinde, gerekenden biraz daha uzun süre orada kaldım. Düşüncelerim karmakarışık ve huzursuzdu. Hat kesildikten sonra Kaz'ın sesinin aklımda kalması hoşuma gitmedi. Günlerdir onu aklımdan çıkarmaya çalıştıktan sonra, onu bu kadar çok hissetmem de hiç hoşuma gitmedi.

Daireme doğru hızla yürürken Devin'i aradım. İkinci çalışta telefonu açtı.

“Doğum günüm kutlu olsun,” diyorum cevap verdiğinde.

“Aman Tanrım,” diye nefes nefese kaldı. “Gerçekten mi?” Onu tanıdığım son üç yıldır, önerdiği her türlü kutlamaya karşı çıktım. Devin her zaman partiye bayılır, ben ise tam bir keyif kaçırırım. Evde oturup viski içmeyi seven biriyim. Emlak programlarına ve kötü reality şovlarına bayılıyorum.

“Evet,” diye onaylıyorum. “Benimle ve babamla akşam yemeğine geleceksin.”

“Kesinlikle hayır,” diyor hemen ardından, “Ancak—” diye ekliyor.

“Common Soul'da.”

Telefonun diğer ucundan bir çığlık duyuldu. “Ben varım. Babanın vampir olması umurumda değil.”

* * *

Hazırlanmak olması gerekenden daha uzun sürüyor. Dolabımdaki kıyafetler birdenbire vücudumda yanlış hissettiren şeylerle dolu bir mayın tarlasına dönüşüyor. Denediğim her şey ya çok dar, ya çok şekilsiz ya da çok fazla çaba sarf etmişim gibi duruyor. Kendime Kazimir için giyindiğimi söylemiyorum ama biliyorum ki öyleyim. Bu farkındalık, kaşıyamadığım

bir kaşıntı gibi derimin altında uğulduyor. Zaten gelme ihtimali yok; sadece Ortak Ruh'u önerdi. Değil mi?

Devin felaketin ortasında ortaya çıkıyor ve kısa sürede bana karşı sabrını kaybediyor.

Üç kez üzerimi değiştirdikten sonra, o yatağıma çöktü ve beni eleştirel bir gözle süzdü. "Çok seksi görünüyorsun," dedi. "Kendini daha fazla kötü hissetme."

"Hayır," diye zayıf bir şekilde karşı çıkıyorum. "Ben... kendime benziyorum."

Burun kıvırdı. "Bu çok çekici. Ayrıca, eğer o yakışıklı adam oradaysa, özgüvenle donanmış olmanı istiyorum."

"Hayır, olmayacak," dedim hızla. "Sadece o yeri önerdi."

"Hı hı," diyor, ikna olmamış bir şekilde.

Ben bir tişörtü daha kenara fırlattığımda, Devin ayağa kalktı, içini çekti ve dolaba doğru hışımla yürüdü. Beni yolumdan çekmek için hafifçe dürttü, ama bunu teşvik edici bir çabayla yaptı. "Saçlarınla bir şeyler yapsan iyi olur! Çok güzel ve neredeyse hiç dokunmuyorsun!"

Ben saç maşasını açıp beklerken, o da eşyalarımı karıştırıp Google'da aradığım "kalın sarı saç" önerileri listesine göz atıyordu. Sonunda kaküllerimi tam istediğim gibi kıvrımayı başardım ve geri kalan her şeyi başımın üstüne topladım, birkaç tutamı da aşağı sarkıttım; sade ama biraz da zarif. İki tane art deco küpe taktıktan sonra, Devin onaylayıcı bir ses çıkardı ve dolabın derinliklerinden çıktı.

"Bu!"

"Hayır," dedim hemen, kollarımı kavuşturarak. "Çok dar—"

"Nerede?" diye soruyor, önce bana sonra da elbiseye bakarak. "Önce dene, sonra ben karar veririm. Bu arada saçların çok güzel."

Gözlerimi deviriyorum ama onu yeterince iyi tanıdığım için, bu elbisenin üzerimde ne kadar gülünç durduğunu görene kadar peşini bırakmayacağını biliyorum. Erik rengi, sade, omuzları açık, belimde toplanan ve kalçalarımı dizlerimin hemen üstüne kadar saran bir model. Yıllardır giymiyorum çünkü bir gün özellikle çok dar gelmişti ve bir kulüpteki bir adam bana alaycı bir şekilde bakmıştı. Bu yüzden arka köşede duruyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, giyip boy aynasında kendime baktığımda, hiç de kötü bulmadım.

“Aly, bu mükemmel,” diye coşkuyla söylüyor Devin, her şeyi yerine oturtmak için bel kısmını hafifçe çekiştirerek. “Cidden. Köprücük kemiklerin harika, çillerin de!” Parmakları omuzlarıma dokunuyor ve istemsizce gülümsüyorum.

“Gerçekten mi? Bilmiyorum, Common çok...”

“Sıradışı,” diye gülüyor, ayakkabılarımı hızla karıştırıp altın rengi, askılı topuklu bir çift ayakkabı bulana kadar. “Ama hayır, gerçekten de bence bu sade ve zarif. Harika görünüyorsun. Bayılacak.”

Göz kırparak, inanmazlığımı umursamadan çantasını kaptı. "Geç kalacağız!"

Haklı. Hemen arkasından koşuyorum, el çantası mı yoksa omuz çantası mı alacağıma karar veremiyorum, sonunda el çantasını seçiyorum.

Common Soul'a vardığımızda sinirlerim alt üst olmuştu. İç mekan, hayal ettiğim kadar ürkütücüydü. Koyu ahşap ve yumuşak altın rengi ışık, etrafta duran insanlarla uyum içindeydi. Özellikle mum ışığı muhteşem yüzlerine vurduğunda, buraya ait oldukları belli oluyordu. Yüzyıllar öncesinden kalma ağaçların dallarından sarkan yosunlara benzeyen yeşillikler tavandan sarkıyor, sarmaşıklar tuğlalara tırmanıyordu.

Odayı otomatik olarak tarıyorum, onu bulmayı beklemiyorum.

Ve sonra yapıyorum.

Kazimir'in karanlık ve dikkatli bakışları çoktan üzerimdeydi. Varlığı, sanki onun için inşa edilmiş gibi özel bir masayı sabit tutuyordu ve gerçeklik yerleşirken dünya hafifçe yana doğru eğiliyordu.

O burada.

Bölüm 7

Casimir

Odaya adım attığı anı anlıyorum çünkü zihnimden önce vücudum tepki veriyor.

Masadaki yumruğum sıkılaşıyor, parmaklarım o kadar sert kıvrılıyor ki eklemlerim acıyor. Hareket etmemeye veya ona çok hızlı bakmamaya kendimi zorluyorum, ama bu zor çünkü üzerimde çok ani bir çekim gücü var.

En yakın arkadaşım ve danışmanım tam yanımda, sandalyesinden yarı kalkmış durumda. Onu görünce rahatlamış bir gülümsemeyle bana bakıyor ve ben de ölçülü bir nefes alıp yüz ifademi nötr bir hale getirmeye çalışıyorum. Yani, "Her gece ellerimi vücuduna koymayı düşünüyorum. Sıcaklığını avuçlamak, seni tahrik etmek, çıkardığın o sesleri tekrar tekrar duymak istiyorum" demeyen bir ifade.

Sınır aşıldı.

Alyona, çaba gerektirmeyen bir şekilde güzel görünüyor. Bu odadaki diğer kadınların özgüveninden yoksun. Başını dik tutmuyor ve ölçülü adımlar atarken ayakları mükemmel bir şekilde hizalanmıyor. Omuzlarında bir gerginlik var. Gözlerinde dikkatle izlediğim bir canlılık var. Gözleri, babasının omuzlarının üzerinden bana doğru kısa bir anlığına kayıyor.

Sonra da gittiler.

Devin de ondan çok geride değil. Aylar önce, adamlardan birine kızıl saçlı kadın hakkında bir geçmiş araştırması yaptırдыm. Yirmi üç yaşında, cesur, koruyucu aile yanında büyümüş ama bağımsız bir kadın olmuş. Geçmişinde istismarcı bir eski sevgilisinin olması hoşuma gitmese de, o yaşam tarzından uzaklaşmış gibi görünüyor. Aly'yi koruyor ve bunu beğeniyorum.

Bu kız zeki, hızlı ve gözlemci. Liev ona sinirli bir bakış attı; benimle aynı fikirde değildi. Devin'in sivri dilli sözlerine karşı hazırlıklı olmak için masaya doğru sert bir şekilde işaret etti.

Aly için bir sandalye çekiyor. Ben de ayağa kalkıp Devin'in sandalyesini çekiyorum, bana dik dik bakan gözlerini ve kısa süreli sırtışını umursamıyorum.

Devin, yemek salonunu incelerken gözleri parıldayarak, "Şey," diyor, "bu, tahmin ettiğim kadar müstehcenmiş."

Aly dudaklarını büzerek gülümsemesini gizlemeye çalışır. Liev ise yüzünü buruşturur.

"Güzel," diye ısrar ediyor, masanın altından Devin'e vurarak. "Burada olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir."

Devin, kendini frenleyerek, "İlgi çekici," diye onayladı. "Davetiniz için teşekkür ederim, Bay Demsky."

Aly karşımda oturuyor ve buradan bile sıcaklığı hissedebiliyorum. Yakınlık neredeyse dayanılmaz. Duruşumu gevşek tutuyorum, ancak birdenbire tüm vücudumun ve ona nasıl tepki verdiğinin aşırı derecede farkındayım. O ve Devin menü üzerine mırıldanıyorlar. Liev arada sırada ufak tefek yorumlar yapıyor ve ondan bir kahkaha kopardığında kendinden memnun oluyor.

Dolgun, diri dudaklarının yukarı kıvrılan gülümsemesi, aralanıp penisimin etrafına sarıldığında nasıl görüneceklerini merak etmeme neden oluyor. O külotun içinden ne kadar ıslak olduğu anısı zihnimde canlı bir şekilde canlanıyor. Derin bir nefes alarak dağıtmaya çalışırken kasıklarımdaya gerginlik birikiyor.

Babası hemen yanımda otururken, onu o tuğla duvara yaslanmış, göğüsleri birbirine sürtünmüş ve kalçaları geriye doğru sıkışmış halde hayal etmemeliyim.

Garson geldiğinde, Liev ve ben masa için kendinden emin ve sakin bir şekilde sipariş verdik. Kızlar için şarap, bizim için votka; mezeler ve ana yemekler ise çekingen bir şekilde seçilmişti.

Konuşma ilk başta dikkatli kanallardan, kibar ve yüzeysel bir şekilde ilerliyor. Liev hevesli bir şekilde öne eğilerek soruyor: "Aly, ehliyetini bitirmeye ne kadar yakınsın?"

Bu çok sık sorulan bir soru ve cevabını hatırlaması gerekiyor. Muhtemelen hatırlıyor da, ama bunu onunla bağlantı kurmanın bir yolu

olarak kullanıyor. Aly'nin gergin gülümsemesinde aynı duyguyu görünce sinirlenerek yerimde kıpırdanıyorum.

"Altı ay," diye hatırlatıyor ona. "Eğer hızlandırılmış kursun ücretini ödeyebilirsem."

"Ne kadar—" diye sormaya başlar ama kadın başını sallamaz.

Devin ve ben, sandalyelerimize yaslanmış bir şekilde onları dikkatle izliyoruz, ancak konuşmanın havası değiştikçe gerginleşiyoruz.

Aly sert bir şekilde sözünü keserek, "Yardıma ihtiyacım yok," dedi. "Kendim ödeyebilirim."

Söylenmeyen şey ise, "Sana ihtiyacım yok" sözleridir.

Liev arkasına ağır ağır yaslandı. Şarap geldi ve dökülürken hepimiz göz teması kurmaktan kaçındık. Gerginliği azaltmak için Devin, garsonu tamamen şok eden bir hikaye anlattı ve garson koşarak uzaklaştı. Birkaç yıl önce barmenlik yaparken tanıştığı, kendisinden çok daha yaşlı ve çok zengin bir adamla çıktığını anlatış biçimine istemsizce gülümsedim.

"Para için değildi," diyor samimiyetle, iki parmağında karpuz soslu kararmış bir istiridye tutarken. "O bir hedge fon yöneticisiydi. Sürekli telefonda tartışıp durduğu veya bilgi topladığı için ondan birkaç ipucu alabileceğimi düşündüm. Bana 'erken olgunlaşmış' demeyi severdi."

Liev yüzünü buruşturdu. "Altmış üç yaşın senin için biraz yaşlı olduğunu düşünmedin mi?"

"Hayır, hayır," diye karşılık veriyor Devin, Liev'in ne kadar rahatsız olduğunu umursamadan. "Zaten bütün mesele buydu. O yaşta zaten pek ereksiyon olamıyordu. Üstelik büyük ilaç şirketlerine karşıydı, bu yüzden o mutluluk haplarından hiçbirini almazdı. Benim için harika bir durumdu, ta ki aslında tek istediğinin kontrol olduğunu anlayana kadar."

Aly'nin Devin'e attığı o hüznü, hızlı bakışı özlemiyorum. Kızıl saçlı kız anlattığı hikayeden etkilenmemiş gibi görünüyor. Ama ben insanların zayıf yönlerini tanımaya yatkınım ve tabağına boş boş bakarken hâlâ gülümsemesi onu ele veriyor.

"Sürekli bir şeyler düşürüp bana onları yerden aldırıyordu. Mesela, 12-13 santim topuklu ayakkabılarla, mini etekle, insanların gözü önünde diz çökmemi istiyordu. Bunu sürekli herkesin içinde yapıyordu. Sonunda yeter dedim. Zengin bir sevgilim olmasına itirazım yok ama kimse bana böyle sahip olamaz."

Yukarı baktığında yüzündeki gülümseme camı kesebilecek kadar keskin.

"Bunu son yaptığında, eğer ereksiyon sağlayamıyorsa beni diz çöktürmesinin bir anlamı olmadığını söyledim ve oradan ayrıldım."

Aly dudağını ısırđı; ben güldüm ve Liev mahcup görünüyordu. Devin'in kısa süreli sırtışı tam istediğı tepkiyi aldığını gösteriyordu ve hızla "kendini toparlamak" için izin istedi. Gittiğinde Liev bana doğru mırıldandı, "Bu kız baş belası."

Hâlâ içimde beliren eğlence hissini bastırmaya çalışarak, "O dürüst biri," diye yanıtlıyorum.

Aly şaşkınlıkla bana baktı ve gözlerimiz, güvenli olandan çok daha uzun bir süre için buluştu. Aramızda söylenmemiş, yüklü bir şey geçti. "Ben, şey, ben de tuvalete gideceğim," dedi sarsılmış bir şekilde, sandalyesini geri iterek ve başka yöne bakarak.

Yavaşça, derin bir nefes alıyorum, onun gidişini istemeden izlemeye çalışıyorum. İmkansız.

Tabaklarımız gelmeye başladı ve elimdeki boş bardak birdenbire mükemmel bir bahane oldu. "Hemen döneceğim," diye mırıldanarak bardağı Liev'e doğru uzattım. "Sen de ister misin?"

Başını salladı, belli ki hâlâ kafasında kendi kızıyla konuşmaya çalışıyordu. Ayağa kalkıp bara doğru yöneldim.

Ama amacım o değil; bu fikir aklıma geldiği anda bunu biliyordum.

Hayır, onu bulmalıyım.

Evet, öyle. Onu bulmak çok kolay; sanki birbirimize bağlıyız. Var olmayan ruhumun derinliklerinde bir yerlerde gömülü bir pusula ona doğru işaret ediyor gibi.

Tuvaletlerin yakınındaki küçük bir koridorda, gözden uzak bir yerde saklanıyor. Mekan dar ve loş olduğu için döndüğünde o kadar hızlı dönüyor ki neredeyse çarpışıyoruz.

İkimizin de gidecek hiçbir yeri yok. Bedeninin benimkine sürtünmesinden, ellerinin kollarımı kavrayıp dengesini sağlamasından kaçınmanın hiçbir yolu yok.

"Ah," diyor, ben elimi kalçasına doladığımda yanakları pembeleşiyor.

Aramızdaki hava yoğun ve gergin.

"Doğum günün kutlu olsun," diyorum sessizce.

Nefesi hafifçe kesiliyor. Bu ses beni adeta şok ediyor. "Teşekkür ederim."

Gereğinden fazla yaklaşıp sesimi alçalttım. "Bu zamanı yaşlı adamlarla geçirmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Gülüyor. "Kendini onunla aynı kefeye koymak zorunda değilsin." Gözleri boğazımdan kalçalarım kadar vücudumu tarıyor ve yutkunmasını izliyorum. Sözlerinin cesareti beni şaşırtıyor ve kasıklarımın karanlık ama hoş bir şey kıpırdanıyor.

"Böylece?"

Başını hafifçe yana eğerek, sanki üzerinde çalışıyormuş gibi bir kararlılıkla gözlerime bakıyor. "Bunun böyle olduğunu biliyorsun. Sen farklısın."

Bir an için, aramızdaki çizgi inanılmaz derecede ince, kısıtlamayla gerilmiş gibi geliyor. Elbisesinin altında teninin ne kadar sıcak olduğunu çok net hissediyorum. Zihnimde, elbisenin kalın beline doğru çekilmiş halinin nasıl görüneceğini canlandırıyorum. Ne tür iç çamaşırı giydiğini. Elbiseyi yırtıp yüzümü sıcak göğüslerine gömdüğümde kumaşın çıkaracağı sesi.

Bunun yerine, hafifçe doğrulup onu bıraktım. "Umarım bu akşamın tadını çıkarabilirsiniz."

Alyona tereddüt etti, sonra başını salladı, yanımdan geçip restorana geri girdi.

* * *

Akşamın geri kalanı, uzaktan da olsa katıldığım, sohbet ve kahkahalarla dolu bir karmaşa içinde geçti. Dikkatim, dış görünüşümü korumak ve Aly'nin her hareketini ve gülümsemesini izlemek arasında bölünmüştü.

Şarap vücudunda etkisini göstermeye başlayınca Liev gevşiyor, kızının güldüğünü, etkileşimde bulunduğunu ve ona ilerleme gibi gelen bir şekilde var olduğunu izlerken rahatlama hissi yüzüne yerleşiyor. Bakışını hemen tanıdım. Umut; tehlikeli ve korumasız. Bir erkeğe, en başından beri tam olarak kendisine ait olmayan bir şeyi geri aldığına ikna eden türden bir umut. Bu gece onun için asla yüksek sesle söyleyemeyeceği kadar önemli ve bunu bilmek beni rahatsız ediyor çünkü onu kirleten benim.

Akşam sona erdiğinde, restoranın hemen dışında birlikte duruyoruz; arkamızdaki loş ışık, her şeyi hak edilmemiş bir altın rengine boyuyor. Aly hemen ayrılmak yerine biraz daha oyalanıyor. Devin birkaç adım önde, ama kasıtlı bir incelikle sırtını dönmüş. Aly o kadar yaklaşıyor ki, ondan gelen

sıcaklığı hissedebiliyorum. O kadar yakın ki, çenesini tekrar tutup onu tam istediğim yere nasıl kolayca yönlendirebileceğimi biliyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı yumuşak, samimi bir sesle. "Geçen gece için."

O gecenin anısı zihnimde keskin ve canlı bir şekilde canlanıyor. O sokakta bedeninin bana verdiği tepki, o tür bir teslimiyete kadir olduğu bilgisi, zihnime kalıcı olarak kazındı. Çenemi sıkıyorum ve kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Tereddüt ediyor, sonra sanki bir şeyi geri almaya çalışıyormuş gibi daha kısık bir sesle ekliyor: "Bir hataydı."

Sözler yanlıştır, yetersiz ve eksik kalıyor. Yüzünü inceliyorum: ağzındaki hafif gerginliği, kesinlik gibi göstermeye çalıştığı belirsizliği. Başımı sertçe bir kez sallıyorum, çünkü herhangi bir inkâr yalan olurdu ve herhangi bir onay aramızda geçenlere hakaret olurdu.

Liev hesabı ödedikten sonra balkondan çıkıp bir sigara yakıyor ve bana da bir tane uzatıyor. Kadınlar uzaklaşırken omuz omuza duruyoruz. Bakışları Aly'yi sıcaklık ve rahatlamayla takip ediyor. Bir şeylerin düzeldiğine inanmasına izin veren bir adam o.

"Sanırım işler yoluna giriyor," diyor sessizce. "Onunla ilgili."

Hiçbir şey söylemiyorum. Dikkatim aşağıdaki sokağa ve Aly'nin köşeyi dönmeden önce kısa bir süre duraklamasına odaklanmış durumda. Bedeni zihnime kazınmış. Geriye bakmıyor ve kendime göğsümü sıkıştıran şeyin hayal kırıklığı değil, kendini tutma olduğunu söylüyorum.

O an dikkatimi çeken şey, çoğu erkeğin fark edemeyeceği kadar incelikli bir hareket oluyor.

İki kişi, yayaların akışından ayrılıyor, mesafelerini koruyor ve onun hareketlerine göre adımlarını ayarlıyorlar. Dikkatli ve deneyimliler; onları görmek kanımda soğuk ve kasıtlı bir his uyandırıyor.

Liev'e şöyle bir baktığımda, kızıyla olası bir ilişki hayaline dalmış olduğu için olup biteni fark etmediğini anlıyorum.

"Gitmem gerekiyor," dedim aniden, o daha soru sormadan yanından uzaklaştım.

Hareket halindeyken Nika'yı aradım, sesim alçak ve netti. "Alyona Demsky'yi sürekli gözetim altında tutmanızı istiyorum. Bana rapor vereceksiniz, Liev'e değil."

Telefonda bir duraksama, tereddüt var. "Kaz—"

"Yap şunu."

Bir duraklama daha, bu sefer daha ağır, ondan katılmasını istediğim şeyin ağırlığını taşıyor. Nika ekibe gelmeden önce, Liev ve ben birlikte rütbelerde yükseldik. Kardeşler, cesetleri saklayan, yaralardan kanı temizleyen, şiddete bağlı ve miras alma şansına sahip olduğumuz bu imparatorluğu kontrol etmeye odaklanmıştık.

Nika bunun bir tür ihanet olduğunu biliyor, ama tek kelimeyle cevap veriyor: "Anladım."

Telefonu kapatıyorum, karar, bıçağın yuvasına oturmasının kaçınılmazlığı gibi yerine oturuyor.

Liev onun benim olduğunu bilmiyor. Artık onu koruyormuş gibi yapmıyorum, çünkü durumu böyle sürdürüyorum.

Bölüm 8

Alyona

Foundry'nin arka odasına girdiğimde pahalı bir kokuyla karşılaşıyorum. Sanki Jak'ın aldığı ve temizlikçilere oraya buraya sıktırdığı o saçma kolonya gibi. Cazip ve baştan çıkarıcı, ama gecenin bu saatinde eski bira ve narenciye kokulu temizleyicinin kokusunu tam olarak örtemiyor.

Cinn'in sesi barın diğer ucundan duyulmadan önce belime yarım önlüğü bağlamaya zar zor vakit buldum.

"Bakın, doğum günü kızı değil mi?"

Bir an donakaldım, sonra hareket etmeye devam ettim çünkü tepki vermek tam da onun istediği şeydi. Bar zaten kalabalıktı ve erken akşam kalabalığının hafif uğultusu mekanı dolduruyordu. Tezgahı gereksiz bir titizlikle silmeye odaklandım. Kolayca çıkarabileceğim bir sütyen giyiyordum. Önden çıtçıtlıydı ama göğüslerimi örttüğü için çoğunlukla engel olmuyordu.

"Bu kadar çabuk döneceğini düşünmemiştim," diye devam ediyor, şimdi daha yüksek sesle, sanki benzin istasyonunun sahibiymiş gibi ona yaslanarak. "Yorgun görünüyorsun."

O ses tonunu biliyorum. Hayatım boyunca biliyorum. İnsanların kötü bir şey söylemek üzere olduklarında çıkardıkları ses bu.

"Geç saatlere kadar çalıştım," dedim sakın bir sesle, ona bakmadan.

Cinn mırıldandı. "Evet, eminim."

Boynumda yavaş ve rahatsız edici bir sıcaklık yükseliyor. Kendime karşılık vermemem, her zaman yaptığım gibi geçip gitmesine izin vermem gerektiğini söylüyorum ama o henüz işini bitirmedi. Hiçbir zaman bitirmez.

"Biliyor musun," diyor, gözleri kasıtlı olarak vücudumu tararken, olmaması gereken yerlerde oyalanarak, "Bunu nasıl yapıyorsun

anlamıyorum. Bütün gece ayakta durmak, o ağırlığı taşımak... Çok yorucu olmalı."

Sözler, sert ve herkesin gözü önünde bir tokat gibi indi. İlk müşterilerimizden birkaçı merakla baktı. Göğsüm sıkıştı, nefesim kesildi ve kendimi bu kadar anında etkilediği, kendimi bu kadar küçük hissettirdiği için kendimden nefret ettim.

"Çekil kenara!" diye çıkıştı Devin barın arkasından, sesi sertti. Süper kahraman gibi görünüyordu ama Cinn kız kardeşini ciddiye almıyordu.

O sadece gülümsüyor. "Dayanıklılığını övüyorum."

Bir şey çatlıyor ve kendimi durduramadan gülüyorum. Sesim yanlış çıkıyor, çok yüksek ve histeriye çok yakın. Sert ışık altında savunmasız hissetmek gibi, üzerimde gözler olduğunu hissediyorum.

"Biraz zamana ihtiyacım var," diye mırıldanarak, çoktan onların yanından geçip gittim.

Çok uzağa gidemiyorum.

Görüşüm bulanıklaştıkça arka koridor da bulanıklaşıyor. Titreyen ellerimle depoya açılan kapıyı beceriksizce açıyorum. İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Buradaki hava daha serin, daha sessiz ve ellerimi metal bir rafa dayayarak nefes nefese kalıyorum.

Bunu istemiyorum.

Bu işi, bu barı, bir ev yerine bir şaka gibi hissettiren bir bedende hapsolma duygusunu istemiyorum. Ama istemek hiçbir şeyi değiştirmeye yetmedi ve bunu herkesten daha iyi biliyorum. Annem öldüğünde, geride bir sürü soru ve çok az para bıraktı. Kira ödeme zamanı geldiğinde duyguların ne kadar az önem taşıdığını çok çabuk öğrendim.

Babamın parasını almayacağım. Ona borçlu olmayacağım.

Loş ışıklar altında ve dik dik bakan gözlerin arasında burada çalışıyorum, kendime bunun geçici olduğunu söylüyorum. Geçici olan şey planladığımdan daha uzun sürse bile. Parmaklarımı soğuk metale bastırıyorum, acı beni sakinleştirene ve ağlama isteğim azalana kadar. Sonunda tekrar dik durabiliyorum.

Kapı gıcırtyla açıldı ve Devin içeri süzülerek kapıyı arkasından yavaşça kapattı. Yüzü suçluluk duygusuyla buruşmuştu. Cinn ile aynı fikirde olmasa bile, onlar kız kardeşlerdi.

"Hey," diye fısıldadı. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Hayır."

Israr etmiyor. Hiçbir zaman etmiyor. Kollarını kavuşturmuş bir şekilde karşıdaki rafa yaslanıyor ve bana tanıdık bir endişe ve hayal kırıklığı karışımıyla bakıyor. Bu bakışlar bana yöneltilmemiş; genel olarak dünyaya yöneltilmiş.

"O tam bir cadı," diyor Devin. "Özgüvensiz bir cadı. Senin rekabet etmeye bile çalışmamandan nefret ediyor."

"Elimden geleni yapıyorum," diyorum, tüm çabalarımın rağmen sesim titriyor. "Sürekli deniyorum. En kötü yanı da bu."

Devin'in gözleri kısılıyor. Raftan uzaklaşıp bana doğru yaklaşıyor, eli tam omzumun üzerinde duruyor. Ne geleceğini biliyorum: sert bir sevgi.

"Kaybolmaya çalışıyorsunuz. Bu aynı şey değil."

Gerçeğin acı yüzü beni derinden etkiledi ve gözlerimi kırptırarak başka yöne baktım. "Buraya ait değilim."

"Sonsuza dek değil," diye kolayca kabul ediyor. "Ama şu an elimizde olan bu."

"Bunu istemiyorum!" diye çıkıştım, sonra hemen pişman oldum. "Özür dilerim. Sadece—"

"Biliyorum," diyor. "Çıkmazdasın."

Bu kelime aramızda ağır bir yük gibi duruyor ve ne kadar doğru hissettirdiğinden nefret ediyorum.

Devin, sesi şimdi daha yumuşak bir tonda, "Her zaman böyle olmayacaksın," diye devam ediyor. "Bir gün, geriye dönüp bu haline baktığında onu neredeyse tanıyamayacaksın."

Hafifçe alaycı bir şekilde "Öyle mi? Bu hangi versiyon?" diye sordum.

"Henüz kendi gücünün farkına varmamış olan kişi," diyor tereddüt etmeden. "Sen bunu görmeyebilirsin Aly, ama ben görüyorum. Eğer kendi gücünün farkına varsaydın, buradaki her erkeği parmağının ucunda oynatırdın."

Bu düşünceye bile boğuk bir kahkaha atıyorum. Elbette, bazı müşteriler bana meraklı bakışlar attılar, ama klişelerin fazlasıyla farkındayım. Tek seferlik bir ilişki olurdum, bir adamın arkadaşlarına şişman bir kızla birlikte olduğu zamanı anlatacağı bir hikaye olurdum.

"Ciddi söylüyorum," diyor Devin bu sefer daha sakın bir sesle. "İnsanların seni görmesine izin vermelisin, Aly." diyor, kiraz kırmızısı dudaklarında yarı alaycı bir gülümsemeyle. "Tıpkı Rus sevgilin gibi. Seni görüyor ve sana takıntılı hale geliyor. Bunu hayal et, ama bununla birlikte gelen tüm o suç patronu yükü olmadan."

Restoranın karanlık koridorunda, elik gibi kollarıyla beni destekleyen Kazimir'in anısı birdenbire aklıma geldi. Şaşkınlıkla başımı salladım.

O beni istemiyor. O Şekilde değil.

Ama zihnimin bir köşesinde bir Şeyler kıpır kıpır ediyor. Ona bunun bir hata olduğunu söylediğimden beri bastırmaya çalıştığım başka bir anı bu. Beni ara sokakta boŐalttıęı sırada kulağıma gelen, neredeyse nefes nefese kalmış gibi olan nefes sesi.

Kapıya sert ve sabırsız bir Şekilde vuruldu ve ikimiz de dőndük, bir ses bana tekrar kata dönmem gerektiğini söyledi. Derin bir nefes aldım, omuzlarımı dikleŐtirdim.

"Git onlara göster," diye mırıldandı Devin. "Sandığından daha gőlősun."

Ona gerçekten inanmıyorum, ama yine de başımı sallıyorum, çünkü devam etmek için inanmak Őart değil.

Barın arkasına geçtiğimde, Cinn ince bir gülümsemeyle beni izliyordu. Sanki beni etkilediğini biliyor ve orada kalmaya niyetliydi. BakıŐlarından kaçındım, iŐimin mekaniğine, gece ilerledikçe beni sakinleŐtiren tanıdaık hareketlere odaklandım.

Yine de, barın arkasındaki aynada kendime her baktığımda, onun sözlerinin duruşuma kazındığını gőryorum. Beni aęırlaŐtırıyorlar ve bir Şeylerin kırılmadan önce bu halimi ne kadar daha taŐıyabileceęimi merak ediyorum.

İstenmek istiyorum. Birilerinin beni gőrp değerli hissetmesini istiyorum. Annemin yaptığı gibi, pazarlık kozu ya da manipüle edilecek biriymişim gibi değil, bir kralieymiŐim gibi hissetmelerini istiyorum.

"Alyona," diye homurdandı Jak, sesi kaba ve aksanı yorgunluktan aęırlaŐmıŐtı. "Seni izleyen bir adam var. Lütfen onunla ilgilen. C bölümü, kőşe masa."

Kaşlarımı atıyorum.

Bu Kazimir değil. Barın arka köşesinde ve o asla orada oturmaz.

Etrafıma bakındım, gözlerim gölgeleri aradı.

Ama o bölüm bomboş. Orada sadece atılmış bir peçete ve kllkte bir sigara izmariti var. Barı gözlemliyorum ama ön kapı kapanıyor, gecenin erken saatlerinde sokak ve turistlerin seslerini bastırıyor. Avın gőzlemlendięini hissettiği gibi bir duygu omurgamda dalgalanıyor.

Kaz değilse, kim izliyordu? Ve neden?

Bölüm 9

Casimir

Zvezda, adını aldığı yıldız figürüyle koyu renkli gövdesinin üzerine parlak beyaz bir boyayla işlenmiş halde, rıhtımda sessizce bekliyor. İkinci, üçüncü ve dördüncü güvertelerdeki koyu renkli camların arkasında, adamlarım her odayı kontrol ediyor. Rakibin benim gelişimden önce herhangi bir dinleme cihazı yerleştirmedikten veya bir şey yerleştirmedikten emin oluyorlar.

SUV'den inip marinayı gözlemledim. Çok ıssız; uzun iskelede sadece iki yat daha demirli. İskelenin ucundaki rıhtım sorumlusunun kulübesinde adamlarımdan birinin amcası çalışıyor. Körfezin karşısında daha küçük, daha kompakt iskeleler var ve küçük balıkçı tekneleri ile hafta sonu gezinti tekneleri suda birbirleriyle yarışıyor.

"Hazır mısın?" diye sordu Nika, sesi kulaklıktan gergin bir şekilde.

Başımı sallıyorum, çünkü hangi güvertede adamları denetliyor olursa olsun beni görebildiğini biliyorum.

"Her şey yolunda," diye doğruluyor. "Varışımıza sekiz dakika kaldı. Inessa, ekibinin Bryant Caddesi'nde doğuya döndüğünü teyit etti."

"Güzel. Herhangi bir değişiklik olursa beni bilgilendirin. Kısa süre sonra görüşürüz."

İskele yönüne doğru ilerleyerek yatın güvertesine biniyorum ve Davis ile her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oluyorum. Flybridge'de hafif bir yemek yiyoruz, yakındaki Regency Oteli'nin çatısından da, sınırları ihlal etme ihtimaline karşı gözetleme yapıyoruz.

Barmen ve uşak, her ikisi de takım elbiseli, gerektiğinde gizli bıçaklarını çekmeye veya birini boğmaya hazır, sertifikalı katiller. Ama umarım bu yeni gelen, benim bölgemde bir şey deneyecek kadar aptal değildir.

Birkaç dakika sonra, parlak beyaz bir Eldorado limana yanaştı. Korkulukta öylece kaldım, bakakaldım.

“Bu bir şaka mı?”

Telefonda konuşan adamlardan hiçbiri cevap vermiyor; bu retorik bir soru. Eldorado'yu takip eden arabalar göze çarpmayan, ancak daha yeni modeller. Bir Camry, bir Accord, içinde altı adam olan bir minibüs. Hepsi ifadesiz bir şekilde, liderlerinin yanında yaşlı bir adamla Eldorado'dan inmesini izliyor.

İçimde öfke dalgalanıyor. Belli ki bu yeni gelen bizim dünyamızı ciddiye almıyor. Dizlerinin altına kadar uzanan bol bej şort giymiş. Düğmeleri açık çiçekli gömleği ve güneş gözlükleriyle aşırı rahat görünüyor. Bir turist gibi duruyor.

O halde ben de ona öyle davranacağım.

İskeleme ayak basacak ve limanlarıma saldıracak kadar aptal.

“Onu yukarı çıkarın,” diye homurdandım, gözlerim Hinto denen adama kilitlenmişti, o da neşeyle iskeleye doğru yürüyordu. El kol hareketleri yapıyor, bir şeyler anlatıyordu. En azından yanındaki kişi sakın ve saygılı görünmeyi başarmıştı. Yaş olarak bana daha yakın olan bu adam, takım elbise pantolonu, düğmeli gömlek ve kravat takmıştı.

Hinto, Zvezda'ya götürülür. Daha güverteye ulaşmadan bile haykırışları duyulabilir.

“—Özel teras mı!? Harika! Ve açılır tavan, ilk yatımı aldığımda bunu da hatırlamam gerekecek.”

Gülüşü beni o kadar sinirlendiriyor ki, sandalyemde kıpırdanıp çenemi sıkıyorum, bir içki içmek istiyorum. Ama bu toplantı en iyisi ayıkken yapılmalı. Hinto'nun kendisini olduğundan daha aptal gösterdiğini düşünüyorum; yoksa bu kadar ilerleyemezdi.

Köprüye adım atıyor, kulaklarına kadar uzanan bir sırtışıla, güneş gözlükleri masada bizim için hazırlanmış olan iri cüssemi yansıtıyor. Gözlerim kısılıyor.

“Bay Baranov! Sonunda sizinle yüz yüze tanışmak ne kadar güzel. Eminim,” diye gülümsedi elini uzatarak, “tanıtıma ihtiyacım yok.”

Bunun benden bir tepki almak için oynanan bir oyun olabileceği aklıma geliyor. Elini tutuyorum, tokalaşmıyorum, ama sıkıyorum. Yavaşça ve sıkıca, ta ki gülümsemesi daha da genişleyene kadar.

Sonra gözlerim onun yanındaki kişiye çevrildi.

"Douglas," diyor umursamaz bir tavırla, birkaç metre ötede duran adama bakmaya bile tenezzül etmeden. "Operasyon müdürüm."

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece onun son derece yetenekli bir adam olduğunu takdir ediyorum. Douglas her şeyi incelerken gözleri boş bakıyor. Sonunda dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor.

"Memnuniyetle. Lütfen oturun."

Garson Abram, sessizce masanın yanına oturuyor. "Kahve," diyorum, Hinto'ya bakışlarımı dikerek. İmamı anlıyor, yüzündeki o her zamanki gülümsemeyle, "Mezcales Unicos'unuz olma ihtimali nedir?" diye soruyor.

Abram hiçbir şey söylemeden bara doğru ilerliyor. Hinto'nun seçimi hakkında yorum yapmaya tenezzül etmiyorum; elbette ki benim de stoklarımda bulunan birinci sınıf bir içki.

Önümüzdeki yemeğe dokunma zahmetine girmeden yavaşça, "Bana söylendiğine göre," dedim, "seninle benim konuşmamız gerekiyormuş. Böylece kimin neye sahip olduğunu ve bir ya da birkaç uzvunu kaybetmek istemiyorsan nereye ayak basmaman gerektiğini anlarsın."

Nika kulaklıktan sessizce, "Adamları net bir şekilde görüyoruz," diyor. "Kaptan Kazimir ile görüşüyorum. Liev de görüşmeyle ilgili gerçek zamanlı güncellemeler alıyor."

Koltuğuma iyice yerleştim, memnundum. Baranov Tech'te Liev, ekibimizin geri kalanıyla birlikte strateji geliştirmek için bizi dinleyecek. Hinto'nun ne kadar büyük bir tehdit olduğunu, bölgemi ne kadar çok istediğini anlamaya çalışacaklar.

Genç adam cevap vermeye tenezzül etmez, ta ki birkaç dakika sonra içeceği gelene ve bir yudum alana kadar. Takdirle mırıldanır ve Douglas'a bir tane ikram etmek istercesine işaret eder; başını hafifçe sallaması Hinto'yu güldürür.

"Buraya alışılabirim," diye mırıldanıyor, şehre doğru bakarak. Öğle vakti, sokaklar kalabalık, bir grup sarhoş kadının kahkahalar atarak ve hızla pedal çevirerek geçtiği bir at arabası pedallı bisiklet dükkanlarından birinin yanından geçiyor. Balıkçı tekneleri sabahın erken saatlerindeki seferlerden sonra avlarını buz dolu bekleyen kamyonetlere boşaltmak için geliyor.

Sevkiyatlar geliyor, ancak sadece belirli kişiler neye bakacaklarını biliyor: en yüksek teklifi verene satılan silahlar ve teknoloji. Bunların hiçbiri sevkiyat listelerinde yer almıyor ve jetlerimle gönderilmeye hazır.

Hinto bana döndüğünde yüzündeki alaycı gülümseme kayboldu ve buz gibi bir his omurgamdan aşağı süzüldü. Güneş gözlüğünü çıkardığında

gözleri donuk ve boştu. Ruhsuz.

“Sizin kim olduğunuzu ve neleri kontrol ettiğinizi bilmediğimi iddia etmeyelim, Bay Baranov. Ve sizin de benim ne istediğimi bilmediğinizi iddia etmeyelim.” Öne eğilip tabağın üzerindeki bir parça suşiyi kenara itti. Arka planda Abram kıpırdandı.

“Aynı sektörde iş yapmıyoruz... Ama bunu olumlu bir şey olarak görüyorum, Kazimir. Sana Kazimir diye hitap edebilir miyim?” Cevap beklemeden şöyle devam ediyor: “İhtiyacım olan tek şey iki liman; teknelerimin yaşayabileceği ve yük boşaltabileceği bir düzine yer. Pazarlık edebiliriz ya da zorla alabilirim. Seçim sana kalmış.”

Mezkali bitiriyor ve gözlerine bakıyor.

“Bence bir toprak savaşından kaçınmak ikimizin de çıkarına olur, değil mi? Amcan öldüğünden beri burada oldukça rahatsın, değil mi?” O lanet olası sırıtış, tıpkı bir çakal gibi. “Bir meydan okumayı hak ettin. Eğer ısrarcıysan.”

Parmaklarımı yuvarladığımda çıtırdıyorum. Vücudumdaki gerginlik azalmıyor ama onu faydalı bir şeye yönlendirmeye çalışıyorum. “Belki de araştırmanızı yapmamışsınızdır. Ben bu bölgeyi bedava dağıtarak elde etmedim.”

“Hayır, sanmıyorum. Ama bunun için savaşmak zorunda da kalmadınız, değil mi? Bir çeşit miras gibiydi.” Hinto tekrar öne eğildi, gülümsemesine rağmen gözleri cansızdı. “Ben mi? Kolombiya sokaklarından tırnaklarımla tırmanarak çıkmak zorunda kaldım. Ve şimdi, işte buradayım. Güzel Savannah'da.”

Düşünceli bir ifadeyle karaya doğru baktı. “Bundan sonra, bir veya dört çatı katı dairesini görmek için bir emlakçıyla görüşeceğim. Nereye yerleşmem gerektiği konusunda herhangi bir öneriniz var mı?”

Soruyu görmezden gelerek, bunun yerine somut gerçeklere yöneliyorum. “Etki alanım çok geniş, Hinto. Sadece Savannah'da değil, bu eyaletin kuzeyine ve okyanusun ötesine, Avrupa'ya kadar uzanıyor. Sadece gönderilerinin zamanında ulaşmasını sağlamak için bile bana seve seve yardım edecek arkadaşlarım var. Bir telefon ve bir ödül konulmuş durumda ve bir düzine tekneyi bırakın, bir tekneyi yaşatacak bir yer bulmanın ne kadar kolay olacağından emin değilim.”

“Haklı olabilirsin.” Adamına doğru başını eğerek güldü. “Douglas ekibimize seni incelemelerini söyledi. Müşteri listen etkileyici ve benimkiyle pek örtüşmüyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, benim mallarım

elitlerin saraylarına değil, sokaklara ve bağımlıların damarlarına gidiyor. Ama bilmen gereken bir Şey var, Baranov. Douglas zayıf noktaları bulmakta çok iyidir ve seninki kök birasıyla ilgili.”

Ani bir hareketle doğrulup, kulaklıktaki kapatma düğmesine basarak tüm sistemi kapattım.

Hinto, gözlerinde nihayet bir tür karmaşa ifadesi belirerek sözlerine devam ediyor: "...haftada üç gece ve oldukça iri göğüslü bir barmen."

Zihnimde görüntüler bir anda canlanıyor: birkaç gün önce Common Soul'un dışında dikkatimi çeken adamlar; The Foundry'deki Aly, oradaki ışığın yüz hatlarını nasıl yumuŐattıęı; akşam yemeğindeki kahkahası; parmaklarım ta kalbinin derinliklerine bastırırken çıkardığı inilti.

HAYIR.

"Ona dokunmaya kalkarsan—"

"Hayır, yapmayacağım ama bu onun kaybolmayacağı anlamına gelmiyor."

Öfkeyle ayakta duruyorum, avuçlarımın altında sallanan masanın üzerindeki tabakların paramparça oluŐunu umursamıyorum.

Hinto da daha yavaş, daha yumuşak bir Şekilde ayağa kalktı ve hem Abram hem de Douglas'ın hazır bir duruŐa geçtiğini belirterek, geri çekilmeleri için ıŐaret verdi.

"Bu sadece bir öneri," diyor çarpık yüzlü İspanyol adam usulca, güneş gözlüklerini tekrar gözlerine indirerek. "zerinde düşünün. Önümüzdeki birkaç gün içinde bana bildirin. Bir son tarih koymayacağım ama..." diye omuz silkiyor. "Eğer kaybolursa, çok geç kalmıŐsınız demektir."

Masayı aÇıp, boğazına sarılıp, gün ışığında onu öldürmemek için kendimi zor tutuyorum.

Yapamam.

Aramızda otuzdan fazla adam varken, bu durum benim için rahatsız edici derecede fazla kan dökülmesine yol açardı.

Hinto, benim bu ekingenliğimi zayıflık olarak gördüğünden şüphe duymadan, merdivenlere doğru ağır adımlarla ilerliyor.

Ama aklım bir türlü durmuyor. Bir sonraki hamleyi düşünüyorum.

Hesaplama yapılıyor.

Bu adamın őehrime ve limanlarıma uyuşturucu sokmasına izin vermeyeceğim. Sadece lm ve bağımlılık üzerinden para kazanmak istediği için operasyonlarımı tehlikeye atmayacağım.

Ve Alyona'ya dokunmasına izin vermeyeceğim.

Nefes aldığım sürece hayır. Ve hatta nefes aldıktan sonra bile, onu kurtarmak için ölümden dönerdim.

* * *

"Bu da neydi böyle?"

Evimin iki kat altında bulunan ve sadece birkaç adamımın bildiği gizli odasında volta atarken Liev'in sesi ifadesizdi.

Nika kapının yanında kımıldamadan duruyor, bakışları bir ikimiz arasında gidip geliyor.

İkisi de yayını kesmemin kaza olmadığını biliyor. İkisi de duymalarını istemediğim bir şey olduğunu biliyor.

Vücudumda baskı giderek artıyor, boğuluyormuş gibi hissediyorum, omuzlarımdaki kaslar çelik halatlara dönüşüyor. Onlar olmadan, o olmadan bunu yapamam.

"Bu Aly."

Durup arkamı dönüyorum ve en iyi arkadaşıma bakıyorum.

Erkek kardeşim.

"Aly'yi tehdit etti."

Liev'in yüzünün rengi soluyor. Odanın karşısından bana bakıyor, giydiği tişörtün altında göğsü yavaşça inip kalkıyor. Yaşına rağmen—bizim yaşımızda, çünkü benden sadece birkaç yaş küçük—kolundaki kaslar geriliyor, damarları belirginleşiyor, kendini zor tutuyor.

"Ne oluyor böyle, Kaz?"

Ne saçmalık bu? Geçerli bir soru. Hinto'nun tehdidinden hala kendimi toparlayamadım, sırrımı bildiğine hazırlıksız yakalandım.

Yedi yıldır onu yanımda taşıyorum.

"Bilmiyorum," diye dişlerimi sıktım. "Ama onun bizimle bir bağlantısı olduğunu öğrenmiş." Nika'ya bakmaktan kaçındım, ikisinin de gözlerimden anlayabileceğinden, Liev'in ihaneti sezip beni burada öldüreceğinden endişeleniyordum.

"Belki de restoranda geçireceğimiz akşam," diye araya giriyor Nika hemen.

Üzerindeki baskı bir nebze de olsa hafifledi. Kısa bir süreliğine.

"Bu daha bir haftadan kısa bir süre önce oldu," diyor Lev. "Daha bir haftadan kısa bir süre önce, bu adam bir anda aklına esip yanımızdaki genç

kadının, Kaz, senin bölgeden vazgeçmen için yeterli bir pazarlık kozu olacağını umdu, değil mi?"

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de geri adım atmaya niyetli değiliz. Aramızda on yıllar var; gömdüğümüz cesetler, işlediğimiz suçlar, kan ve kömürleşmiş kemikler üzerine kurduğumuz bir imparatorluk.

"Önemli değil."

Bu sözleri söylerken, onu kardeşi olarak söylemiyorum.

Onları onun arkadaşı olarak söylemiyorum.

Onları Kazimir Baranov, Pakhan, istediğini elde etmek için öldürmekten çekinmeyen acımasız bir teknoloji yenilikçisi olarak tanımlıyorum.

Bu sözleri, amcamın öldüğü gün Liev Demsky'nin korumaya ve itaat etmeye yemin ettiği adamın sözleri olarak söylüyorum.

Bunları söylerken, işin ucunda onu kurtarmak için gerekirse ortadan kaybolmasını sağlayacağımı biliyordum.

"Alyona tehlikede. Hinto'ya karşı harekete geçmeden önce onun güvenliğini sağlamamız gerekiyor ve bu da onun Alyona'ya asla dokunamayacağından nasıl emin olacağımızı bulmak anlamına geliyor."

Liev'in kollarındaki damarlar kanla zonkluyor, sessiz odada nefes alışverişi hırıltılı. Ama o itiraz etmiyor.

Bu da demek oluyor ki, kör öfkesinin ardında, yattan ayrıldığımdan beri üzerinde çalıştığım planı dikkate almasını sağlayacak kadar bir mantık olabilir.

Aly'yi benim kılan şey bu. En azından ona olan bu takıntımı içimden atana kadar.

Bölüm 10

Alyona

Yağmur o kadar sıcak ve şiddetli yağıyor ki, özellikle bahçe katındaki dairemde bakınca dışarıda adeta bir yağmur ormanı varmış gibi geliyor. Aslında burada bahçe yok. Tuğla binanın yan ve arka tarafında küçük bir avlu var. O kadar çok bitki örtüsüyle kaplı ki neredeyse boğucu.

İçeride, ocak üstü hariç çoğu ışık kapalı. Her yer temiz; bugün cuma, okuldan izin günüm ve The Foundry'deki vardiya günüm. Vardiyam iki saat sonra başlıyor ve kendimi hazır olduğuma ikna etmeye çalışıyorum. Derimin altında ürperen o garip his, yeterince görmezden gelirse kaybolacak.

Kapı çalındığında ellerimi kuruluyordum.

Noktalama işaretleri gibi yere inen üç keskin vuruş.

Kalbim tekliyor, sonra birden hızlanıyor ve oturma odasını geçerken boğazımda hissedebileceğim kadar hızlı atıyor. Kendime bunun Devin ya da alt kattaki komşunun olmayan bir gürültü şikayeti olduğunu söylüyorum. Kapıyı açar açmaz içgüdülerim çığlık atmaya başlıyor.

Nika orada duruyor, yağmur ceketini ıslatıyor. Kısa sarı saçları parıltıyor ve burnundan sanki fırtınadan çıkmış gibi su damlıyor. Yüz ifadesi kasıtlıymış gibi duruyor. Sanki içinde tuttuğu her şey söylenmesi çok tehlikeliymiş gibi.

"Hayır," diyorum hemen.

Kaşları hafifçe kalktı. "Gitmemiz gerekiyor."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye yanıtladım, bir elimi kapı çerçevesine dayayarak. "Bu gece çalışıyorum ve buraya öylece gelip duramazsın—"

"Bu isteğe bağlı değil," diyerek sözümü kesti.

Sesindeki sakin ve kendinden emin tavır, öfkemdeki sıcaklığı söndürüp yerini daha soğuk bir şeye bırakıyor.

"Bunu kabul etmedim," dedim sesim titreyerek. "Bu her neyse."

Beklemeden içeri giriyor, gözleri dairemi hızlı ve ustaca hareketlerle tarıyor, bu da göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Kanepe. Pencere. Arka kapı. Her şeyi saniyeler içinde algılıyor, sanki çoktan bir şeye karar vermiş gibi.

"Ayakkabılarınızı alın," diyor. "Ve bir ceket."

"Ben çocuk değilim," diye çıkıştım. "İstedığınız zaman hareket ettirebileceğiniz bir varlık da değilim."

Sonunda bana baktı, gerçekten baktı ve yüzünde midemi bulandıran bir ifade belirdi. Endişe.

"Aly," diyor sessizce. "Lütfen."

Ondan gelen bu kelime yanlış hissettiriyor, sanki dünya ters tepiyor gibi. Nika'nın babam ve Kazimir için çalışmak için çok genç olduğunu hep düşünmüşümdür. Ten rengi çok soluk ve yanakları hava nasıl olursa olsun çok pembe. Şimdi etrafında yerleşen o istikrarlı, ürpertici enerjiyi görüyorum. Burada bir şey olursa, onun halledeceğinden emin olma hissi.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye ısrar ediyorum, sesimi kontrol altında tutmaya çalışmama rağmen titriyor.

"Biliyorum," diyor. "İşte bu yüzden ayrılıyoruz."

Sözler, tepki vermemi engelleyecek kadar hızlı işlenemiyor, ama çoktan harekete geçmiş durumdayım. Ayakkabılarımı giyiyorum ve kapının yanındaki askıdan ceketimi, sanki başka birine aitmiş gibi hissettiğim ellerimle alıyorum. Kabul ettiğimi hatırlamıyorum. Sadece yağmurun sesini ve kapının arkamızdan kilitlenmesinin tok sesini tekrar duyuyorum.

"Bu bir adam kaçırma," diye mırıldandım, o beni kaldırımda bekleyen siyah bir SUV'ye doğru yönlendirirken.

"Hafifçe," diye yanıtladı, kapıyı hafif bir gülümsemeyle açarken.

Kalp atışlarım hızlanarak koltuğa oturdum ve araba uzaklaşırken binamın gözden kayboluşunu izledim. Tanıdık tuğla bina, sağanak yağmur ve gölgeler içinde kayboldu. Araba sürerken telefonuma baktım; mesaj yok.

Neler oluyor?

Zaman geçiyor ve nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Savannah bulanık bir şekilde yanımdan geçiyor, sokaklar yerini ağaçlara bırakıyor, şehir üzerindeki etkisi azalıyor, arazi kalınlaşıyor ve genişliyor.

"Bu onunla ilgili mi?" diye sordum sonunda, daha fazla dayanamayarak. Evimden sürüklenerek çıkarılmama neden olabilecek tek bir sebep aklıma geliyordu.

Liev bunu öğrendi.

Belki de patronunu, Gürcistan Bratva'sının liderini öldürdü. Belki de bu bir yer değiştirme ya da benzeri bir şey, babam beni kendi getirdiği tehlikeden kurtarmaya çalışıyor. Gölge gibi peşimden gelen ayartma.

Nika'nın çenesi kasılıyor ama cevap vermiyor.

Yol daralıyor, sonra kıvrılıyor, ağaçlar sanki bizi yutmak için komplo kurmuş gibi tepemizde yükseliyor. Demir kapılar görüldüğünde, yağmurun altında simsiyah ve heybetli bir şekilde beliriyor. Göğsüm sıkışıyor.

Kapının ötesindeki yol uzun ve yavaşça kıvrılıyor. Yosunlarla kaplı meşe dalları, arabanın tavanına değecek kadar alçakta sarkıyor. Akşam karanlığı yavaş yavaş çöküyor, yağmur sanki bir işaretmiş gibi diniyor ve malikanenin manzarası görüldüğünde nefesimi kesiyor.

Daha önce hiç burada bulunmadım. Ama burası sadece ona ait olabilir.

Geniş pencerelerden süzülen kehribar rengi ışık, sıcak ve davetkar bir atmosfer yaratıyor. Işık, bej sütunlar ve dışarıya doğru uzanan geniş verandalar üzerinde parıldıyor. Ev heybetli bir şekilde yükselmiyor; zamanla yumuşamış, eski güzelliği azalmamış. Verandanın kemerli bölümleri, ön cepheyi bir masal kitabından fırlamış gibi çerçeveleyiyor. Cilalı ahşap sallanan sandalyeler, çıkıntının altında öylece duruyor. Her kemerin köşesinde saksıda eğrelti otları asılı.

Ev gibi.

Bu kelime davetsiz bir şekilde düşüncelerime sızıyor ve bundan nefret ediyorum.

Arazide, yosun ve ağaçların gölgesinde kalmış, geriye çekilmiş ve amaçlı bir şekilde inşa edilmiş başka binalar da var. İş yerleri. Konutlar. Ya da tamamen başka bir şey. Gözlerimi kısıncı, adamların bir binadan diğerine geçtiğini görebiliyorum. Burası sadece bir ev değil.

SUV durdu, lastiklerin altında çakıl taşları çtırdadı ve ben düşüncelerimi toparlayamadan Nika tekrar kapımı açtı.

"Hayır," dedim şimdi daha sert bir sesle. "Beni eve götürün."

"İçeride," diye yanıtlıyor, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Ben karşılık veremedim ön kapı açıldı ve karşımda babam duruyordu.

Bir anlığına içimden bir rahatlama hissi geçiyor; keskin ve istenmeyen bir rahatlama, ama hemen ardından daha sıcak ve patlayıcı bir duygu

geliyor. Beni kurtarmak için ne yapardı? Amerika'ya sürüklenmemin sebebi o.

Eski, gömülü bir düşman kafamda fısıldıyor: Belki de gitmeseydi, annem ölmezdi.

"Sen," diyorum, bu kelime yıllardır ona söylemediğim her şeyi içeriyor. "Hiç hakkın yoktu."

Liev öne doğru adım atarak, "Alyona," diye söze başlıyor.

"Hayır," diye araya girdim, öfkem sonunda patlayıp Nika'yı atlattı. "Hayatıma ne zaman gireceğine sen karar veremezsin ve sana uygun diye beni bir bavul gibi alıp götüremezsin."

"Bu sizin güvenliğinizle ilgili," diyor, sesi temkinli bir tonda.

"Benim güvenliğim hakkında konuşmaya hakkın yok," diye çıkıştım. "Sen gittin."

Aramızda kırılğan ve hassas bir sessizlik uzanıyor, sonra daha ağır ve soğuk bir başka varlık öne çıkıyor.

Kazimir Baranov.

Hava aniden değişiyor, evin sıcaklığı bir yalan gibi, ya da bir maske gibi geliyor.

"Emri ben verdim," diyor sakın bir şekilde.

Ona doğru döndüm, içimdeki öfke o kadar hızlı alevlendi ki nefesim kesildi. Belki de bunun sebebi, karşımda kelimenin tam anlamıyla bir dağ gibi bir adamla karşı karşıya olmamdı. Saçları dağınık, çenesinin etrafında tutamlar sarkıyordu, gözleri karanlık ve öfke doluydu. Kalbim boğazıma fırladı.

"Canın istediği için beni hayatımdan çekip alabileceğini mi sanıyorsun?"

"Tehlikedesin," diye yanıtlıyor sakın bir şekilde. Bu, o gece The Foundry'de, ara sokakta kullandığı aynı ifadesiz ses. Sanki umurunda değilmiş gibi, oysa elleri tenime dokunduğunda başka bir şey anlatıyordu.

"Senden beni korumanı istemedim."

"Hayır," diye onaylıyor. "Yapmadın."

Liev sert bir şekilde ona döndü. "Ne yaptığını bana söylemeliydin."

Kaz gözlerini benden ayırmadı. "Gerekli olanı yaptım. Bunca yıldır bana güvendin Liev. Şimdi de güven."

Kızının hayatı sözsüz kalıyor. Kaz'ın çenesi seğiriyor ama bunu sadece ben görüyorum. Liev ve Nika ikisi de beni izliyor. Belki daha büyük bir kavga bekliyorlardı ama sonunda durumun farkına varıyorlar...

Kaz'ın yokluğuna rağmen barda izleniyormuş hissi. Bir şeylerin ters gittiğine dair kesinlik.

Kalıp görebilirim; bir şey yoksa da gidebilirim.

Beni içeriye davet ediyorlar; cilalı zeminleri ve sessiz lksyle ev bizi adeta yutuyor. Çok geniş, çok kasıtlı hissettiren koridorlardan, kapalı kapıların önünden geçiyoruz, ta ki Kaz bizi bir merdivene gtrene kadar.

Bir kat aşağı. Sonra bir kat daha.

Hava serinliyor, duvarlar zarıf görünümden kullanışlılığa dönüşüyor, sıva ve ahşap yerini taş ve elik donatıya bırakıyor. Mekan aniden, düşük enerjiyle uğultulu devasa bir odaya açılıyor; duvarlarda ekranlar sıralanmış, haritalar hafifçe parlıyor, biz içeri girerken adamlar sohbetlerini yarıda kesiyorlar.

Herkesin gözü bana çevriliyor.

Yüzüm yanıyor.

"Bu ne?" diye fısıldadım.

Kaz'ın hareketleri eşliğinde ekranlar değişiyor, rotalar ve limanlar aydınlanıyor, isimler net beyaz yazı tipiyle beliriyor.

"Bir kartel," diyor. "Kuzeye doğru ilerliyorlar. Burası," diye birkaç bölgeyi işaret ediyor, "benim bölgem."

Bu bir övünme değil. Sadece bilgi. Ama keşke bu bilgiyi beynimden silip atabilsem. Bununla, Baranov Tech'in altında yatan her ne yalan olursa olsun, hiçbir ilgim olsun istemiyorum.

"Peki," diyorum yavaşça. "Peki, bunun benimle ne ilgisi var?"

Odada bulunan sıradan görünümlü adamlar saniyeler içinde, sessizce, hayaletler gibi dışarı ıktılar. Sonuncusu da çıktıktan sonra kapı tık diye kapandı ve beni babam, Nika ve Kazimir Baranov ile baş başa bıraktı. Sadece gölgelerden beni izleyen yaşlı bir adam değil, kemik ve kan üzerine kurulu bir imparatorluğun lideri.

Kazimir cevap vermeden önce babam söze girdi: "Adını söylediler mi?"

Kaşlarım atılıyor. Yoksa o bunu mu kastediyor...?

"Hayır," diye hırıldadı Kaz, kelime alçak bir hırıltı gibiydi. "Ama onun bahsettiği kişinin o olduğunu biliyorum."

"Nasıl?" Liev'in boynu, köprücük kemiklerinin hizasında koyu kırmızı-mor bir renge bürünüyor ve bir uyarı gibi yavaşça yükseliyor. "Onun kastettiği kişinin o olduğunu nereden biliyorsun, Kazimir?"

Uzun ve yoğun bir sessizliğin ardından araya girerek, "Bu mümkün değil," dedim. "Her kim olursa olsun, haritanızda gördüğünüz ve ele

geçirmeye çalışan bu kişiyi tanımıyorum, o da beni tanımıyor."

Kaz sözlerine şöyle devam ediyor: "Sizi koz olarak kullanmayı planlıyorlar. Tavizler koparmak için."

Gülüyorum ve sesim keskin ve sert çıkıyor. "Bu delilik."

"Bu bir strateji," diye yanıtlıyor sonunda bana dönerek. Üzerinde sade bir gömlek ve özel dikim pantolon var. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Teni terden ıslak ve yemin ederim kokusunu alabiliyorum. Bu koku beni öne doğru sallanmaya, tadının nasıl olabileceği ihtimaliyle büyülenmeye itiyor.

Liev araya giriyor, öfkesi dalga dalga vücudundan yansıyor. "Bunun olmasına izin verdin. Nasıl olduğunu bilmiyorum--"

Kaz, "Olay daha da büyümeden durdurdum," diye karşılık veriyor.

"Peki, sizin çözümünüz?"

Kaz hemen cevap vermiyor. Karanlık bakışları bana kayıyor. Bir şeyleri değerlendiriyor, hesap yapıyor. Yüz ifadesi tüylerimi diken diken ediyor.

Sonunda, "Bir kılıf," diyor. "Herkes açık bir şey. Dokunulmaz."

"Ne?" diye soruyor Nika, bakışları üstleri arasında gidip gelirken. Benim gibi, odadaki gerilim onu da rahatsız ediyor. Hepimiz diken üstündeyiz, nedenini anlamıyoruz ama bir şeylerin ters gittiğini biliyoruz.

Kaz, gözlerini babama dikerek, "Mantıklı olmanı istiyorum," diye mırıldandı. "Düşünmeni istiyorum. Eğer oyunun gidişatını kendi lehine çevireceğini düşünürse onu kaçırarak. Onu nereye koyduğumuzun veya kimin koruduğunun bir önemi olmayacak. Benimle birlikte olmadığı sürece."

Anlayış yavaş yavaş içime işliyor, göğsümde korku kıvrılıyor. Ama bu mümkün değil; başka bir kartel liderini korkutup kaçırmak için çok uç, çok saçma bir şey olması gerekir.

"Sahte bir nişan."

Ona dik dik baktım, sonra kahkaha atmaya başladım, sesim yer altındaki odada çok yüksek yankılandı. "Aklını kaçırmışsın."

Liev gülüyor. Yüzü kararıyor, öfke içten içe kaynıyor. Nika ise donakalmış, eli kalçasındaki kılıfa doğru yarı yolda, sanki her an kaosun patlak vereceğini bekliyormuş gibi.

Gerçeklerle yüzleşince kahkaha boğazımda düğümleniyor.

"HAYIR."

Bu kelime ağzımdan bir nefes kesilmesi gibi çıktı.

Bölüm 11

Casimir

Alyona'nın kahkahası, sanki baskı altında bir şey kırılmış gibi, aniden kesiliyor ve sesi komuta merkezinde olması gerekenden daha uzun süre yankılanıyor. Reddetmesi üzerine içimde bir şey o kadar şiddetli bir şekilde kırılıyor ki, bunu çenemden, omurgamdan aşağıya ve ellerime kadar hissediyorum.

HAYIR.

Bu sözler tamamen meydan okuma içeriyor, ama bedenim bunu bir provokasyon olarak algılıyor.

Nefesim sıklaşıyor, göğsümde bir sıkışma hissediyorum ve aramızdaki mesafeyi tek adımda kapatmamak için masaya tutunmak zorunda kalıyorum.

İçimde kontrolü ele geçirmek için savaşıyor iki içgüdü var, ikisi de aynı derecede tehlikeli. Biri yüzünü ellerimin arasına alıp, olup biten her şeyi unutturacak kadar sert bir öpücükle onu susturmak istiyor. Diğerisi ise, bu işin nasıl biteceğine kimin karar vereceği konusunda hiçbir yanılsama bırakmayacak şekilde kontrolü ele geçirmek istiyor.

Liev'in gözetimi altında bu içgüdülerin hiçbirisi güvende değil.

"Alyona," diyorum, sesimi soğuk ve sakın bir tona büründürerek, gölgelerdeki patron kimliğimi ortaya koyuyorum. "Bu bir tartışma konusu değil."

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Hayatıma sen karar veremezsin." Kollarını kavuşturmuş, baştan çıkarıcı bir ifadeyle bakıyor. Giydiği eşofman vücut hatlarını sarıyor ve fermuarı göğüs dekoltesinin bir kısmını gösterecek kadar aşağıda.

Ona doğru bir adım daha yaklaşıyorum, bilerek kişisel alanına giriyorum ve sesimi sadece onun duyabileceği şekilde alçaltıyorum. "Zaten yaptım."

Onu bir barın arkasında, topuklu ayakkabı ve tayt giymiş, üstsüz bir şekilde, müşterilerine kurnaz gülümsemeler ve ağır kirpiklerle hizmet ederken kalçaları sallanırken gördüm.

Ama onun burada, çatımın altında, vanilya ve narenciyenin baş döndürücü kokusuyla birlikte olması, onu her zamankinden daha çok istememe neden oluyor.

Liev hızla öne doğru hamle yapar. "Kaz—"

Ona bakmadan elimi kaldırdım, gözlerimi ondan ayırmadım. "Bu onunla benim aramda bir mesele."

Bu durum onu daha da öfkeliyor.

Bir gürültü duyuldu ve bakma isteğime karşı koydum, ama gözümün ucuyla Liev'in sonunda bir hamle yaptığını, bana meydan okuduğunu görebildim. Nika, yaşlı adamı masaya yaslamış, bileğini sıkıştırmış, çenesi öfkeyle kasılmıştı. Alyona irkildi, bakışlarını benden ayırıp kendisini terk ettiğini düşündüğü babasına umutsuzca baktı.

"Beni öylece hapse atıp kalkan gibi ortalıkta gezdirebileceğini mi sanıyorsun?" diye çıkıştı, onun kendisine yardım edemeyeceğini ya da edemeyeceğini anlayarak. "Sen benim babam değilsin. Sen benim hiçbir şeyim değilsin."

Kelimelerin önemi olmamalı. Ama yine de önemi var.

O zaman ona doğru uzanıyorum.

Kabaca değil, ama teması kimin başlattığı konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kadar otoriter bir şekilde. Onu masadan uzaklaştırıp koridora doğru çekerken elim bileğini kavradı. Yüzünde şok ifadesi belirdi, yarım adım sendeledi, sonra ayaklarını yere sağlamca basıp direndi.

"Cazimir!"

Mücadelenin sesleri daha da yükseliyor, ama Nika galip gelecek. Liev, gece antrenmanları ve sabah koşullarıyla koruduğu kaslarına rağmen, yönetsel yeteneklerinde yumuşamış durumda.

"Bırak beni," diye tısladı Alyona, vücudu gevşemiş ve panik içinde bana karşı direnirken.

Hayır, öyle düşünmüyorum.

Koridor bizi gölge ve sessizliğe boğuyor; arkamızdan kapanan kapı, kanımda bir gerilim dalgası yaratan sessiz bir kesinlikle kapanıyor. Onu

bana doğru çeviriyorum, omuzları duvara değene kadar geri çekiyorum. Bir an için o kadar yakınız ki, aramızdaki hava gergin ve tehlikeli.

Bu, tıpkı ara sokaktaki olayların tam tersi bir durum.

Bu sefer yüzündeki o coşkuyu izleyebileceğim. Onu parmaklarımın etrafında inlettirip bana teşekkür ettirdikten sonra, arzusunu parmaklarımdan emmesini sağlayacağım.

Elim bileğinden çenesine kaydı ve sert parmaklarımla yüzünü kendime doğru kaldırdım. Teninin dokunuşumun altında sıcaklığı, başparmağımın değdiği yerde nabzının hızı ve onun varlığının farkına varmak, hiç beklemediğim bir darbe gibi, sert ve hızlı bir şekilde beni vurdu.

"Bana itaat edeceksin," diye fısıldadım ona.

Dişlerini göstererek bana baktı, nefesi hızlanmıştı, gözleri ateşe benzeyen bir şeyle parlıyordu. "Asla senin olmayacağım."

Sözler, tahmin edebileceğinden çok daha derinden yaraladı.

Göğsümde karanlık ve aç bir şey daha da sıkışıyor ve ağzım kulağına değecek kadar yaklaşıyorum. "Bu," diye mırıldanıyorum, sesim alçak ve boğuk, "bir meydan okuma gibi geliyor."

Nefesi kesiliyor, haince ve keskin bir şekilde, ve meydan okumasına rağmen vücudundan geçen titremeyi hissediyorum. Bir an için dünya, bedeninin sıcaklığına ve aramızdaki gerilime indirgeniyor. Bunun ikimizin de geri dönemeyeceği bir yere götürebileceğini biliyorum.

Onu aniden serbest bırakıyorum.

"Onu alın," dedim, geriye çekilip karanlık köşede saklanan adama bakmadan işaret ederek.

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi öne atıldı. Belki de beni incitmek için bir şey. Ama o çoktan oradaydı ve onu uzaklaştırırken tutuşu sağlam ve profesyoneldi. Öfkesi yüzünden taşarak, sesi koridorda yankılanarak, onun kollarında kıvrandı.

"Sence bu işin sonunda sen mi kazanacaksın?" diye karşılık verdi bana. "Sen bana sahip değilsin."

Gözlerimi sabit bir şekilde karşılıyor. "Henüz değil."

Bir an sonra kapı arkasından kapanıyor, sesi tok ve kesin, ve yankısı kemiklerimin derinliklerine işliyor.

Komuta merkezine geri döndüğümde Liev'in bana tanımadığım bir ifadeyle baktığını gördüm. Öfke ve korku arasında bir şeydi bu. Nefes nefese kalmıştı ama şimdi daha kontrollü görünüyordu. Nika'nın çenesinde bir morluk belirmişti. Liev'i dikkatle izliyordu, her kası gergindi.

Liev, "Onu bir odaya kilitlediniz," diyor soğukkanlılıkla.

"Onu güvence altına aldım," diye yanıtlıyorum. "Aralarında bir fark var. Onu bir ceylan gibi avlanmak üzere serbest bırakmak mı istiyorsunuz?"

"O benim kızım."

"Ve o hedef alınıyor," diye karşılık veriyorum. "Bu da onu benim sorumluluğum haline getiriyor, ister beğen ister beğenme. Burası benim bölgem, Liev, benim sorunum. Eğer onu ele geçirirlerse, limanlarımı teslim etmek zorundayım. Eğer o benim korumam altındaysa..."

Nika kenarda sessizce duruyor, duruşu saygılıydı ama gözleri kısa bir an için benimkine kaydı. Söylediğinden daha fazlasını biliyor. Bunu gizli tutacak kadar da zeki.

Liev elini yüzüne doğru indirdi. "Konuşmaya başla. Hemen şimdi."

Yavaşça nefes alıyorum, gerçeği ona verebileceğim bir şeye dönüştürüyorum.

"Hinto bizi akşam yemeğinde gördü," diyorum. "Herkes açık bir ortamda. Özel bir odada. Sonuçlar çıkardı." Bu bir tahmin; gördüklerime dayanarak yaptığım bir varsayım, ama iyi bir varsayım. Adamlarıma da teyit ettirebilirdim, ama bu zaman kaybı olurdu.

Liev'in buna inanmasını ve Hinto'nun tehdidinin boş olmadığını anlamasını istiyorum.

Liev sert bir şekilde, "Aly'nin senin için önemli olduğunu nereden düşünsün ki?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye kayıtsızca cevap veriyorum. "Ama bunun bir önemi yok. Önemli olan onun ne düşündüğü. Bu yüzden onu alacak. Eğer o burada benimle, benim korumam altında olmazsa."

Alaycı bir şekilde, "Bunun altında başka bir şey olmadığına, hattı kesmenizin sebebinin başka bir şey olması olmadığına inanmamı mı bekliyorsunuz?" dedi.

Onun öfkesini, kararlılığını ve paniğini görebiliyorum. Liev bir şeyler çevirdiğinden şüpheleniyor ama olayı çözemiyor. Hinto'nun varsayımının doğru olduğunu, Alyona'nın peşine düşmenin iyi bir fikir olduğunu asla tahmin edemezdi.

Çünkü eğer o benim değilse, benim olmasını istiyorum. Ve o ya da adamları bunu o gece gördüler.

Gözlerimi kırpmadan babasının bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Evet."

Omuzları yavaş yavaş düşüyor, ama bu yeterli. Liev'i yeterince uzun zamandır tanıyorum ve mantığın içgüdülerinin önüne geçtiğini

anlayabiliyorum.

“Hinto sınırlarımı zorluyor,” diye devam ediyorum. “Savannah açıkça bir baskı noktası. Alyona'yı tanımıyor. O, görünüşe, yakınlığa, nüfuza önem veriyor. O gece benim masamda olduğunu biliyor.”

Liev, sesinde inanmazlık tonuyla, "Ve senin çözümün," diyor, "onu nişanlın yapmak."

"Bu onu dokunulmaz kılıyor," diye yanıtlıyorum. "Hem kamuoyu önünde, hem özel hayatında, önem verdiği herkes için."

Liev, keskin ve mizahsız bir şekilde bir kez güldü. "Senin olana dokunmayacak. Öyle mi düşünüyorsun?"

Aramızda ağır ve tehlikeli bir bağ var.

"Bildiğim bu," diyorum sakın bir şekilde.

Öfkesi daha da keskinleşip daha odaklanmış bir hale gelirken, adam bir adım daha yaklaştı. "Öyleyse bana yemin et, ona dokunmayacaksın."

Oda adeta sessizleşmiş gibi.

"Hiç de değil," diye ekliyor.

Bu süreç başladığından beri ilk defa tereddüt ediyorum.

Alyona'nın meydan okuyan ve kızarmış yüzü zihnimde canlanıyor. Çenesini kaldırdığımda parmaklarımın altında nabzının nasıl hızlandığı ve sözleri keskin olsa bile nefesinin onu nasıl ele verdiği... Ona dokunmamak, bir uzvunu kesmeyi kabul etmek gibi geliyor.

Bir hafta önce yapılabilir gibi görünürdü. Ama şimdi onun nasıl bir his verdiğini biliyorum... benim için ne kadar yumuşak, uysal, ıslak olduğunu...

"Buna katılıyorum," diyorum sonunda.

Bu yalan göğsüme ağır bir yük gibi çöktü.

Liev yüz ifademde bir şeyler arayarak beni inceliyor, ama ben ona kullanabileceği hiçbir şey vermiyorum. Uzun bir süre sonra, bir kez başını sallıyor.

“Öyleyse devam ederiz,” diyor. “Ama eğer bu sözü tutmazsanız—”

“Anlıyorum,” diyorum.

Nika'nın çenesi neredeyse fark edilmeyecek kadar sıkılaşıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Toplantı kısa süre sonra dağılıyor, adamlar odalara geri dönüyor, ekranlarda diğer ölçümler gösteriliyor, komuta merkezinin alçak sesi arka planda kayboluyor.

Liev, gergin sırtı ve sıkılı yumruklarıyla merdivenlerden yukarı çıktı. Bana başka bir kelime söylemedi. Garajda bekleyen bir sedana bindi ve

gecenin karanlığında kayboldu.

Nika, ayrılırken birkaç söz mırıldanır: Güvenlik görevlilerine yeni gelen kişiyle nasıl başa çıkacakları, nelere dikkat etmeleri gerektiği ve neler olacağı konusunda bilgi vereceğini açıklar.

Günah ve fedakarlığın verdiği adrenalin patlamasıyla kulaklarımda gümbür gümbür atan kalbim dindikten sonra, Alyona'nın bulunduğu kapının önünde duruyorum. Kilitli ama varlığını tahtaların arasından, tenimin altında canlı bir tel gibi hissedebileceğim kadar yakın.

Kadın ileri geri yürüyor. Adımları hızlı, adımları kısa; odanın bir ucundan diğer ucuna kadar yürüdükten sonra dönüyor. Şüphesiz, esir kalmanın ya da pencereden dışarı tırmanmanın sonuçlarını tartıyor. Elim kalkıyor, kapı kolundan birkaç santim uzakta duruyor ve onu zorla geri indiriyorum.

Oraya girersem, durmayacağım.

Onu hayatta tutmanın tek yolu bu, her şeyimi kaybetsem bile. Sessizliğin içinde, nefes nefese duruyorum, çizdiğim çizginin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorum.

Bölüm 12

Alyona

Pencerenin önünde, planladığımdan daha uzun süre durup, aşağıda uzanan araziye seyreliyorum. Hem bakımlı hem de çok eski bir yer. Yosunlarla kaplı meşe ağaçları, yüzyıllardır üzerinde yürünmüş patikaların üzerine uzun gölgeler düşürüyor. Savannah'ın sekiz mil dışında, Bratva'nın kalesinin olmasını beklemezdim. Ama işte orada; bu muhteşem eski çiftlik evinde.

Yıllardır Kazimir Baranov'u dergi kapaklarında veya loş televizyon ekranlarında ürpertici röportajlar verirken gördüm. O, lüks ve yenilikçiliğin adamı: kusursuzca dikilmiş takım elbiseler, sıkı bir topuz yapılmış saçlar, insanların dönüp bir daha bakmasına neden olan şık arabalar. Ama bu malikane... insana huzur veriyor.

Parmaklarımın altında pencere serin, arkamdaki oda ise tek kişi için çok büyük geliyor. Burası çok sessiz; klima tamamen suskun. İki gündür gitmediğim dairemin penceresindeki vızıldayan kutuya hiç benzemiyor. Ama Baranov oraya birini göndermiş, çünkü bu odadaki şifonyer benim kıyafetlerimle dolu.

Yatağın üzerinde dantelli iç çamaşırları ve sütyenler yığılı. Kazimir'in iri ellerinin o narin kumaşların arasında dolaşması düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Üzerimdeki düşünceyi kafamdan attım ve odama geri döndüm.

Burası bir yatak odasından çok, kapalı bir dünya. Evin eski kanadına gizlenmiş bir stüdyo, geniş bir taş şöminenin etrafına düzenlenmiş bir oturma alanı var; şömine başka bir zamana aitmiş gibi görünüyor. Yazın bu geç döneminde şömine soğuk ve kullanılmamış; şömine rafı, tanımadığım tek bir çerçeveli çizim dışında bomboş. Zaman, ihmalden ziyade, taş

işçiliğini bazı yerlerde pürüzsüzleştirmiş. Her yer hafifçe limon yağı ve çiçeksi bir kokuyla doluyor; temiz ama keskin değil.

Bunu beğenmek istemiyorum.

Rahatsız olduğum her şeyde olduğu gibi, buradaki kusurları da listelemek istiyorum. Bunu Bratva ile bağlantılı her şey için yapıyorum, ama gerçek yine de kendini gösteriyor. Burada bana çok iyi davranıldı, neredeyse absürt derecede iyi.

Kapıya hafif bir tıkırtı duyulduktan sonra kapı açılıyor ve daha önce tanışmadığım bir kadın elinde küçük bir tepsiyle içeri giriyor. Benden daha yaşlı. Saçları düzgünce toplanmış ve hareketleri, uzun zamandır burada olduğunu düşündüren, sakın ve kendinden emin bir şekilde.

"Bayan Demsky," diye nazikçe sordu. "Soğuk bir şeyler içmek ister misiniz?"

Tepsiyi kanepenin yanındaki alçak sehpa koyuyor. Bardağın üzerinde şimdiden buğu damlacıkları oluşmaya başlamış ve bu basit nezaket karşısında göğsümde bir rahatlama hissediyorum. Aklım olasılıklarla dolu. Kazimir onlara bana böyle davranmalarını mı söyledi? Limonata ve kurabiye gönderme fikri onun muydu? Personel gerçekten bu kadar mı iyi?

"Teşekkür ederim," diyorum, bunu gerçekten içtenlikle söylüyorum.

Tereddüt ediyor, sonra gülümsüyor. Gözleri sıcak. "Herhangi bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, sadece sormanız yeterli."

O gittikten sonra oturup bir yudum alıyorum; narenciye tadı, boğazımdaki gerginliğe karşı keskin ve ferahlatıcı geliyor. Telefonuma tekrar bakıyorum, gerçi orada beni neyin beklediğini zaten biliyorum.

Jak'ın sözleri, bu sabah ilk gördüğüm andan itibaren beynime kazındı.

İki ay izin. Tam maaş. Tartışmayın. Sonra konuşuruz.

Rahatlama ve suçluluk duygusu o kadar iç içe geçmiş ki, onları ayıramıyorum. Bunun kimin yüzünden olduğunu çok iyi biliyorum ve bu midemde ağır bir yük gibi duruyor. Minnet duygusu, engelleyemeden bir yükümlülüğe dönüşüyor.

Bunu istemedim. Bunların hiçbirini istemedim. Ama faydaları gelmeye devam ediyor, etrafımda birikiyor. Bu, itiraf etmek istediğimden daha derin bir insan olduğumun kanıtı. Telefonumu kullanmama izin veriliyor, ama babam onu akıllıca kullanmam gerektiğini açıkça belirtti.

Bu sefer daha sert bir darbe daha geldi.

Tanıdığım bir adam kapıyı açtı, tavrı resmiydi. "Bayan Demsky. Bay Baranov sizinle görüşmek istiyor."

Omurgam içgüdüsel olarak dikleşiyor. "Şimdi mi?"

Başını salladı. "Lütfen."

Gün ışığında farklı, sakin bir havası olan koridorlardan onu takip ediyorum. Daha az tehditkar geliyorlar, ama ağır bir tahta kapının önünde durduğumuzda, her şeye rağmen nabzım hızlanıyor.

Çalışma odası eski bir romandan fırlamış gibi. Oda koyu renk ahşap ve deriyle döşenmiş, duvarları kitaplarla kaplı ve mobilyalar gösterişten ziyade konfor düşünülerek düzenlenmiş. Beklediğimden daha küçük; sessizce gösterişli, sade ve rahat.

Kazimir, ceketini çıkarmış ve kollarını sıvamış bir şekilde masanın yanında duruyor. Sanırım avukat olan bir adam, bir yığın kağıdın önünde oturuyor.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, "Bu gereksiz," diyorum.

Kaz yukarı bakıyor, ifadesi okunamaz durumda. "Bunu yapıyorsak, bu gerekli."

"Bunu yapmayacağım," diye otomatik olarak cevap veriyorum. "Bu tamamen bir yalan, buna ihtiyacımız yok—"

Avukat boğazını temizleyip ikimize birden baktı. Kazimir Baranov ve hukuki meseleler söz konusu olduğunda gerginliğe alışkın olduğu belliydi. "Belki başlamalıyız."

Kaz'ın karşısındaki sandalyeye oturuyorum, ellerimin titremesini önlemek için onları kucagımda birleştiriyorum.

Plan verimli bir şekilde ilerliyor ve bunları üçüncü bir kişinin ağzından duymak beni daha az savunmacı yapıyor.

Gazetelere ve dergilere gönderilmeye hazır bir duyuru taslağı hazırlanmış, fotoğraflar ayarlanmış ve etkinlikler planlanmış. Yorumlamaya yer bırakmayacak kadar titizlikle kurgulanmış bir anlatı.

Ben onunum.

Savannah ve güney kıyıları bunu anlayacak. Kimse bana dokunmaya cesaret edemeyecek.

Her kelime, göğsümün etrafına dolanan bir başka iplik gibi geliyor.

Kaz, ayrıntıları konuşurken odada rahat bir şekilde ileri geri yürüyerek, "Güvenlik olmadan malikaneden ayrılmayacaksınız," diyor.

"Okulum var," diyorum hemen. "Onu bırakmayacağım."

Gözleri uzun süre gözlerime kilitlendi, sonra başını salladı. "Katılacaksın, ama takip edileceksin."

Bu söze sinirleniyorum ama cevabımı yutuyorum.

"Ve The Foundry," diye devam ediyor. "Bir daha oraya gitmeyeceksiniz."

Jak'ın mesajını gördükten ve bir saat önce rahatladıktan sonra bile, içimde bir şey karşı koymak istiyor. Kazimir o kadar sakın, soğukkanlı ve kontrol sahibi ki, ısrar edersem ne yapacağını merak ediyorum...

Geç saatlere kadar süren geceleri ve yarı çıplak bedenime dikilen bakışları düşünüyorum. Bu şehrin en zengin adamlarından bazılarının bana gösterdiği saygısızlığı. Başımı kaldırdığımda, Kazimir'in beni izlediğini, beklediğini görüyorum.

"Pekala," dedim boğazımdaki yumruyu yutarak.

Gözleri gözlerimi arıyor ve sanki odada sadece ikimiz varmışız gibi. "Özleyecek misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum, bu tür bir kederi açıklayacak kelimeleri bulamıyorum. Bu, özgüvenim için duyduğum keder ve hayallerimi gerçekleştirmek için vazgeçmek zorunda kaldığım şeyler için duyduğum keder.

Avukat sessizce boğazını temizleyip devam etti. Bu görüşme, Hinto pes edene veya tehdit etkisiz hale gelene kadar, gerektiği sürece devam edecek.

Kaz, sesini biraz alçaltarak, "Bir şey daha var," dedi.

Yukarı bakıyorum.

"Yakınlaşma yok," diye devam ediyor sakın bir şekilde. "Hiçbir şekilde dokunma yok."

Avukat kısa bir an başını kaldırıp, sonra tekrar evraklarına baktı. Yüzünde bir anlık kaş çatması belirdi ve eminim ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk: Bunu eklemeye neden gerek duyular ki?

Bu, dile getirilmemiş gibi görünüyor. Ta ki...

İçimde keskin ve kafa karıştırıcı bir şey kıvrılıyor. Ani bir sıcaklık ve dehşet dalgasıyla, sınırın beni rahatlatmadığını fark ediyorum.

Hayal kırıklığına uğradım.

Kaz'ın gözleri gözlerime kenetleniyor. Orada çözümlenemeyen bir şey var ve acaba o da bunu görüyor mu diye merak ediyorum. Çok yakından incelemek istemediğim minicik bir parıltı bu.

Titrek bir elle belgeleri imzalıyorum; kalem, ismimde hafif bir titreme bırakıyor.

* * *

Daha sonra yine yalnız kalıyorum ve tüm bu ağırlık üzerime çöküyor. Sessizlik çok gürültülü, oda ise çok durgun. Kapıma birisi vurduğunda, bundan korkmalı mıyım yoksa memnuniyetle mi karşılamalıyım emin olamıyorum.

Ben kapıyı açtığımda Kaz orada öylece duruyor, bakışları istemsizce aşağı kayıyor ama sonra kendini toparlıyor.

Üzerimde bir bornoz var ve saçlarım duştan dolayı nemli. Cildim hala suyun ve buharın sıcaklığından kızarmış. Birdenbire, çok görünür, çok yumuşak hissediyorum. Saçındaki gümüş rengi dışında her yeri karanlık gölgelerden oluşuyor. Saçları şimdi açık, yüzünü ve erkeksi çenesini çerçeveleyiyor. Gözleri dipsiz, beni süzüyor.

"Seni merak ettim," diyor sessizce.

"İyiyim," diye yanıtlıyorum. Yalan otomatik olarak söyleniyor ve kollarımı kavuşturuyorum.

Gözleri orada oyalanıp inceliyor, dudakları sıkılaşıyor. "Farklı bir şekilde durmanız gerekecek."

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Nişanlımı canlandırmak için," diye devam ediyor sakın bir şekilde. "İnsanlar güç ve özgüven bekleyecekler."

Kısa ve kesik kesik bir kahkaha attım. "Şaka yapıyorsun herhalde."

Yaklaşıyor, kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıyor: temiz, keskin ve şüphesiz erkeksi bir koku. "Ben değilim."

"İnsanlar benim gibi kadınları çekici bulmuyor," diyorum kendimi durduramadan, eski kalıplaşmış sözler ağzımdan dökülüyor. "Aslında öyle değil."

O anda gözlerinde bir parıltı belirliyor, şiddetli ve kararlı bir ifade; ve bir an için nefes almayı unutuyorum.

"Yapacaklar," diyor kararlılıkla. "Bunun gerçekleşmesini sağlayacağım."

Sözler aramızda asılı kalmış, vaatlerle dolu. Kalbim hızla çarpıyor. Bratva patronuyla hiç istemediğim kadar derin bir ilişki içindeyim.

Bölüm 13

Casimir

Hâlâ burada durmamalıydım.

Bu, kendini gösteren ilk mutlak gerçektir.

Alyona'nın odasının eşiğinden içeri adımımı attım ve kapıyı sessizce arkamdan kapattım. Sanki kaderimi mühürlemiş gibi hissettim.

Hiç olmaması gereken bir şey için çok kesin bir sestü bu. Liev'e ona dokunmayacağımı söyledim. Kendime, kendimi tutmanın yeterli olacağını, temas olmadan yakın olmanın beni mahvetmeyeceğini söyledim. Onu, sadece oyun olsun diye bile olsa, yanımda bulundurmanın, onu aklımdan çıkarmak için yeterli olacağını düşündüm.

Oda hafifçe sabun ve buhar kokuyor. Onun varlığının farkındalığı, ani ve tehlikeli bir netlikle içime işliyor.

Aly, aceleyle giydiği sabahlığa sarınmış halde halının kenarında duruyor. Kumaş, vücudunun yumuşaklığını veya kalçalarının kıvrımlarını gizlemekte yetersiz kalıyor. Sanki daha konuşmadan dünyanın onu yargılayacağını bekliyormuş gibi duruyor. Nemli saçlarının uçları hafifçe kıvrılıyor ve bu görüntü çenemi sıkıyor.

Onu rahatlatmak için buraya geldim.

Bu, kendime saklamama izin verdiğim yalan.

"Uyuyor olmalısın," diyorum sesim sakın, ama içimdeki her içgüdü tetikte ve ona odaklanmış durumda.

Çenesini inatla yukarı kaldırıyor ama kolları hâlâ bedenine sarılı. "Yine de geldin."

"İyi olup olmadığını kontrol ediyordum," diye yanıtlıyorum.

Sessizce, inanmaz bir kahkaha atıyor ama bana gitmemi söylemiyor. Bu bile, kabul etmemem gereken bir izin gibi geliyor.

Bu vaat zihnimde yankılanıyor, net ve bağlayıcı.

Dokunmak yok. Yakınlık yok.

Olduğum yerde kalıyorum, ellerim yanlarımda gevşek, aramızda bilerek mesafe bırakıyorum. Beni dikkatle izliyor, ama belirsiz ve temkinli görünüyor. Orada böyle durarak ne kadar güce sahip olduğunu anlamadığını bilmek göğsümde bir sıkıntı yaratıyor.

Parmaklarım huzursuzca kıpırdıyor, metal yüzükler sessizlikte birbirine çarpıyor.

"İnsanların seni görmediğini mi sanıyorsun?" diye sessizce söylüyorum, daha önce yarım bıraktığımız konuya devam ederek. "Dünyada fark edilmeden dolaştığını mı sanıyorsun?"

Dudakları bükülüyor. "Aslında sorun tam tersi. İnsanların ne gördüğünü çok iyi biliyorum."

"Bazı erkeklerin sana neler göstermesine izin verdiğini biliyorsun," diye düzeltiyorum onu. "Bu aynı şey değil."

Gözlerinde belirsiz bir ifade belirircesine bir anlık titreme oldu. "Yardımcı olmuyorsun." Sanki gözümün önünden kaybolmak istiyormuş gibi kollarını daha sıkı sardı.

Ama ona bakmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

"Seni teselli etmeye çalışmıyorum," diye yanıtlıyorum. "Seni düzeltmeye çalışıyorum."

Sonra ben de yaklaşıyorum, ama o kadar yavaş yaklaşıyorum ki Aly isterse geri çekilebiliyor. Geri çekilmemesi, burada da neler olabileceğini düşündüğü anlamına geliyor.

Aramızda kalsın.

Dokunmak yok.

Aramızdaki mesafe gergin ve kırılgan, ona dokunmaktan son anda vazgeçiyorum. Sadece varlığım bile nefesinin değişmesine yetiyor.

"Nişanlım olacaksın," diye sakın bir şekilde devam ediyorum. "İnsanlar sana farklı bakacaklar. İster davet et ister etme, senin hakkında bazı varsayımlarda bulunacaklar."

Bakışları benden kaçıyor ve gözlerindeki güvensizliği görüyorum. Hem ham hem de tanıdık. Onu ilk kez barda izlediğim geceki gibi görünüyor. Uçağımdan indiğinde, ilk kez karaya ayak bastığını gördüğüm zamanki gibi.

İçimde koruyucu, keskin kenarlı ve sahiplenici bir şey kıvrılıyor.

"Bana bakın," diye emrediyorum.

Önce tereddüt ediyor, sonra yapıyor.

"Benim hakkımda bir şeyler söyleyecekler," diyor sessizce. "Senin benim gibi biriyle birlikte olman hakkında."

"Alyona, şunu anlamanı istiyorum. Benim dışımda kimsenin ilgisini çekmekle uğraşmamalısın."

Nabızı boğazında gözle görülür şekilde hızlanıyor.

"Otur," diyorum ona.

Sesimi yükseltmiyorum ama kelimemin ağırlığı var ve onun düşünmeden bana itaat ettiğini fark ettiği anı izliyorum. Alyona yatağın kenarına doğru hareket ediyor, orada kaskatı oturuyor, gözleri asla benimkilerden ayrılmıyor. Bornoz dizlerine kadar sıyrılıyor, kıvrımlı baldırlarını, çıplak ayaklarını ve mavi ojeli ayak tırnaklarını ortaya çıkarıyor.

Ayakta durmaya devam ediyorum.

"Burada güvendesin," diyorum. "Ama bu görünmez olduğun anlamına gelmiyor."

Yutkunarak, "Bana dokunmayacağını söylemiştin," dedi.

"Yapmayacağım. Bu, sana tam olarak ne istediğimi göstermeyeceğim anlamına gelmiyor."

Nefesi kesiliyor ve artık tüm dikkatini bana verdiğini biliyorum.

"Söyle bakalım," diyorum sakince, "döşeme atölyesinden seni eve götürmeye kaç adam çalıştı?"

Yüzü kızardı. "Hiçbiri."

"Bu doğru değil." Ses tonum ifadesiz ve öfkeliydi, ama o irkilince kendimi kötü hissetmedim. "Senden gerçeği öğrenmek istiyorum, Alyona."

"Sadece...birkaç kişi," diye titrek bir sesle fısıldadı. "Hiçbir zaman... onlar hiç kimse değildi..."

"İyi."

Bu onu şaşırttı. Gözleri merakla bana dikildi. "Neden?"

Bir adım daha yaklaşmama izin veriyorum. Sadece bir adım.

"Çünkü bu geceden önce sana başka biri dokunmuş olsaydı, Nika'yı gönderip boğazlarını kestirirdim."

O anda nefesi birden kesildi. Küçük, ele verici bir sestir bu ve yüzünde kafa karışıklığının dalgalandığını gördüm. Arzu ve meydan okuma birbirine

öyle bir şekilde karışmıştı ki, kendimi tutma gücüm son derece zayıf kalmıştı. Dudaklarını yalarken gözleri odanın içinde gezindi.

"Böyle şeyler için endişelenmenize gerek yok."

Uzanıp neredeyse iki parmağımı çenesine değdirecektim ki, o içgüdüsel olarak yüzünü kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu. Sözlerinde kaşlarımı çatmamı sağlayan bir şey vardı.

"Bu ne anlama gelir?"

Aly'nin dolgun dudakları büzülmüştü, içinde bir sır saklıyordu. İçimdeki her şey, baş parmağımı dudaklarının arasına bastırıp onu ağzını açmaya zorlamak istiyordu. Bana her şeyi anlatmasını istiyorum.

Bunun yerine, dimdik durup ona, erkeklerin arka sokaklarda veya iskelelerin altında altlarına işemelerine neden olan aynı bakışla bakıyorum.

"Bu ne anlama gelir?"

Gözleri yere inerken bir şeyler mırıldanıyor. Kelimeler çok kısık sesle çıkıyor ve ben de yere doğru eğiliyorum, dizlerim tahta zemine hafifçe değiyor.

"Kendinizi tekrarlayın."

Yanakları kızaran Aly itaat ediyor. "Güzel," diye fısıldıyor içimdeki küçük bir ses mutlulukla, "uysal. Benim."

"Ben bakireyim," diye fısıldıyor.

Göğsümde ve kasıklarımnda bir sıcaklık dalgası yükseliyor ve penisim sertleşiyor. Burnumdan uzun ve yavaş bir nefes alıyorum.

Dokunulmamış.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanarak onu süzdüm, nereden başlayacağıma karar vermeye çalışıyordum. Aly hafifçe titriyordu, sabahlığını sıkıca göğsüne bastırıyordu.

"Geri al."

Kıpırdamıyor. Onun yerine ben yapamıyorum. Kravatı çekip onu aniden boğucu havaya maruz bırakamıyorum, ama çenemi sıkıyorum ve o bunu fark ediyor.

"Bana dokunmayacaksın," diyor, neredeyse kendine hatırlatıyormuş gibi.

"Hayır," diye onaylıyorum. "Kendine dokunuyorsun."

Ardından gelen sessizlik ağır ve elektrik yüklü.

Başını bir kez salladı. "Yapamazsın—"

"Yapabilirim," diyorum sakince. "Ve yapacaksın."

Bana sanki tartışmak istiyormuş gibi bakıyor. Ama onu yerinde tutan başka bir şey var; tehlikeli, merak uyandıran ve çok canlı bir şey. Alyona'nın elleri belindeki kemeri gevşetiyor ve elbisenin bağcığını çözmeye çalışıyor.

"Yavaş olun," diye talimat veriyorum. "Önemli olan şeyleri aceleye getirmeyin."

Tereddüt ediyor, sonra parmaklarını hareket ettirip elbisesinin kumaşına doluyor. Öne eğilmemek için çenemi sıkarak zorunda kalıyorum. Bana itaat ettiğini, talimatlarımı yerine getirirken aslında itaat etmiyormuş gibi davranmasını görmek, içimde tekrar keskin bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Kravat çözülüyor. Elbise düşüyor. Dolgun ve ağır göğüsleri dışarı fırlıyor ve yaz sıcaklığına rağmen meme uçları çoktan dikleşmiş durumda.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyorum, gerilimin uğultu şeklinde yayılmasına izin veriyorum.

"Sana bak," diyorum. "Hâlâ kimseyi etkilemediğini sanıyorsun."

Nefes alışverişi düzensizleşiyor.

"Foundry'deki adamların bunu hayal etmediğini mi sanıyorsun?" diye devam ettim, sesim alçak ve kararlıydı. "O küçük eteklerden sıyrılıp nasıl görüneceğini merak etmediklerini mi düşünüyorsun?"

Başını hızla kaldırdı, gözleri alev alev yanıyordu. "Yapma."

Kıskançlık yakıcı ve ani, çirkin ve dürüst bir şekilde yanar ve ben onu saklamaya zahmet etmem. "Onlar bunu göremezler," derim. "Seni böyle göremezler. Bu bana ait."

Hem öfke hem de bambaşka bir duygu arasında gidip gelen kadın, hafif bir ses çıkarıyor.

Kontrolüm tehlikeli bir şekilde azalıyor.

"Öyleyse beni dinleyin," diyorum, sesime yeniden bir sakinlik kazandırmaya çalışarak. "Her duyguyu. Her tepkiyi. Bunlardan saklanmayın."

Olduğum yerde kalıyorum, ellerim uyluklarımın arasında kenetlenmiş, bu kısıtlama her nefes alışımında bana daha çok pahalıya mal oluyor.

"Geri kalanını çıkarın."

Alyona şimdi hızla hareket ediyor, bornozunu çıkarıyor ve nefes nefese kalıyor. Sadece bu durumdan bile tahrik olduğunu fark etmek içimde bir heyecan dalgası yaratıyor. Tatlı küçük bakire. Düşünsenize neler yapabilirdim.

Şimdiki zamana odaklanarak, bacaklarını birbirine bastırırken yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. Göğüsleri kabarıp diken diken olurken bile, vajinasını benden saklıyor.

"Yatağa çık. Hayır, yatağın daha gerisine çık. Hayır. Daha da geriye."

Sonunda, onu istediğim yerde buldum—sırtüstü uzanmış, bacakları hâlâ birbirine yapışık, çıplak bir şekilde hazırlanmış yatağın üzerinde. Komodinin üzerindeki lamba tenine sıcak bir ışık saçıyor. Aly titriyor, elleriyle ne yapacağını bilemiyor belli ki. Kaşlarını çatmış, iri gözlerle bana bakıyor.

Neredeyse güven duyar gibi.

Ama tam olarak değil.

"Söylediklerimi yapacaksın." Onu daha iyi görebilmek için yatağın kenarına geçiyorum. Elimle uzanıp, mülkümün üzerindeki pencereye bakan sandalyeyi ustaca kavriyorum ve sandalye tahta zeminde gürültülü bir şekilde sürtünüyor. Aly, sandalyeye otururken irkiliyor, heyecandan bacaklarıma dokunmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Anlıyor musunuz?"

Yavaşça başını salladı. Emin değildi.

"Öncelikle, göğüslerinize dokunmanızı istiyorum."

Elleri tereddüt etti, sonra yavaşça dolgun göğsüne doğru uzandı ve göğüslerini avuçladı. Göğüsleri avuçlarının üzerinden taşıdı, koyu pembe uçları ağızımı sulandırdı. "Kendinle oyna. Göğüs uçlarını sık."

Öyle yapıyor, ama o kadar hafifçe ki sadece dudağını ısıtıyor.

"Daha güçlü."

Rahatsızlık dolu bir ses çıkıyor ağızından. Çok fazla kendi düşüncelerine dalmış. Kaşlarını çatmış, bana değil de göğsüme bakıyor.

"Hayır, öyle değil. Acıtmasını istiyorum."

Bir sonraki sefer sert tomurcukları parmaklarının arasında yuvarladığında Aly çığlık atar. Ses hem zevk hem de acı karışımıdır ve şaşkınlıkla yataktan kalkar.

"Bak," diye mırıldandım, dudaklarımı yalayıp itaat ettiği için onu ödüllendirmenin tüm yollarını düşünerek. "Bu birinci ders, Alyona: zevk ve acı arasında ince bir çizgi var."

"Ah," diyor, elleri hâlâ göğüslerini kavrayıp sıkarken, gözleri bulanıklaşmaya başlıyor.

"Ben olsaydım," diye mırıldandı kelimeler, "dişlerimi kullanırdım. Ağızımı sana yapıştırırdım. Emerek, ısıtarak ve tahrik ederek inlemeni

sağlardım.”

Konuşurken vücudunun titremesi, penisimin tekrar sertleşmesine ve pantolonumun kaba kumaşına sürtünerek şişmesine neden oluyor. Düşünmeden büyüyen ereksiyonumu avuçluyorum ve Aly'nin gözleri kasıklarına kayıyor.

"Bana neler yaptığını görüyor musun? Aptal kız. Bunca zamandır erkeklerin seni fark etmediğini mi sandın?"

Uzun ve yavaş bir hareket penisime kan akışını sağlıyor, sertleşmesine ve atmasına neden oluyor. Bunu görmemesi imkansız. Yanakları daha koyu pembe bir renge bürünüyor, parmaklarıyla tekrar meme uçlarını okşuyor ve sırtını geriyor.

"Onlar fark ediyor. Seni istiyorlar. Ben de seni istedim."

Gözlerimi çıplak vücudunda gezdirdim. Beklenmedik bir zevk ve savunma mekanizmasının gevşemesi onu rahatlatmıştı. Aly'nin uylukları hala birbirine yapıştı, ama güzelce, sıkıca ve özenle tıraş edilmiş vajinasının koyu üçgenini görebiliyordum. Sadece benim için.

"Elini kullan—hayır, sadece birini. Bacaklarının arasına koy. Ne kadar sıcak olduğunu hissediyor musun, Alyona? O sıcaklık. İşte istediğim bu. Vajinayı avuçlamak ve parmaklarımın arasında ıslanmanı hissetmek istiyorum. Ama şimdilik sadece izlemek zorundayım."

Cinsel organını avuçladığında nefesi düzensizleşiyor. Dudaklarını büzerek bana bakıyor, yönlendirme bekliyor.

"Bunu daha önce yaptınız mı?"

"Biraz," diye itiraf etti, bu itiraf benden bir homurdanmaya neden oldu. "Porno falan izlemiyorum; sadece neyin iyi hissettirdiğini biliyorum."

"Bana göster. Bana neyin iyi hissettirdiğini göster."

Bu sefer tereddüdü daha kısa. Bir dirseğine yaslanarak kalın bacaklarını hafifçe aralıyor. Aly öne uzanıp iki parmağını klitorisinin üzerinde gezdiriyor. Parmakları geri çekildiğinde vajinası nemle parlıyor ve dudakları aralanıyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?"

Başını salladı.

"Güzel. Devam et. Parmaklarını kendi içine sokma. Anladın mı?"

Başını hızla sallıyor, parmakları ileri geri kayıyor, ben izlerken vajinası iyice ıslanıyor.

Pantolonumun düğmesini açtığımda, sessiz odada ses çok yüksek çıkıyor. Aly'nin parmakları titriyor.

“Sana durmanı söylemedim.”

O daha hızlı gidiyor. Fermuarı açmam, kalçalarımı kaldırmam ve pantolonumu indirmem sadece birkaç saniye sürüyor. Penisimi çıkarıp uzun ve yavaş bir şekilde okşuyorum.

Aly'nin nefesi kesiliyor.

Gözleri penisime kilitlenmiş durumda. Ona yavaş, alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum, "Biliyorum" der gibi.

Bana hızlıca bir bakış attı ve dudaklarını yaladı. Aklımdan bir düşünce geçti. Başka bir dünyada, gerçekten benim olduğu bir dünyada, şişmiş penisimin başını ağzına, sonra da diline bastırır, orada hafifçe vurur ve öpmesini söyledim.

"Eğer seninle yatakta olsaydım," diyorum bunun yerine, bilinçli olarak onun bakire olduğunu ve bu kadar sert bir muamelenin işe yaramayacağını kendime hatırlatarak, "seni oraya oturtup vajinanı benim için açık tutmanı sağladım, ta ki penisimi klitorisinin üzerinde gezdirip, senin sıvınla kaplanana kadar. Ta ki bana yalvarana kadar."

Aly'nin dudaklarından bir inilti kaçar ve parmakları ta kalbinin derinliklerine doğru kayar.

"Sana bunu yapmamamı söylemiştim."

Nefes nefese başını hızla yana çevirdi ve ben de penisimin ucunu yumruğumla sıktım. Alt tarafındaki kalın damardan geçen nabzımı yavaşlatmaya çalışıyordum. Yüzündeki masumiyet ve merak ifadesiyle testislerim kasıldı.

"Diz çökün."

Bunu yaptığında, o güvensizlik yeniden yüzüne yansıyor. Gözleri donuklaşıyor ve bir kolunu göğüslerini örtmek için kaldırırken, diğer kolu da dolgun karnına değiyor. Başımı sallıyorum.

“Kollarını indir. Dizlerinin üzerine çök, Aly. Bana bak.”

İlk birkaç dakika boyunca, kendi kendine dokunmasına izin vermiyorum. Bunun yerine, penisimi tam da sevdiğim gibi okşarken onu izletiyorum. Yavaş ve sıkı bir şekilde, onun içinde olmanın nasıl bir his olacağını taklit etmeye çalışarak. O sıcak, ateşli, dar vajinaya girmek, önce onunla birlikte olmak.

"O benim," diye fısıldıyor kafamdaki o hain ses, oysa bu bir yalan.

O asla benim olamaz. Gerçekten de olamaz.

Bu düşünce, onun çıplak bedenini incelerken adımlarımı hızlandırıyor, okşama hızımı artırıyor ve nefes alışverişimi daha da düzensizleştiriyor.

“Kendine dokun,” diye emrediyorum. “O parmaklarını güzel vajinana sok. Aynen öyle. Diğer elini de klitorisine oynamak için kullan Aly. Aynen böyle. Hoşuna gidiyor mu?”

Sözler bitmek bilmeyen bir hızla ağızımdan dökülüyor, onu izlerken, onu adeta yutarcasına yiyip bitirirken, penisim avucumda sıcak ve sert bir halde, alaycı bir şekilde ağızımdan akıyor.

Tatlı, yalvarır gibi sesler çıkarıyor. Gözlerini kapatıyor ve sırtını gererek parmaklarını olabildiğince vajinasının içine sokuyor.

"Bu asla benim sana dokunmam kadar iyi olmayacak," diyorum ona. "Senin ulaşamadığın yerlere dokunabilirim. İstersen, Aly, seni parmaklarımın üzerinde orgazma ulaştırabilirim... eğer kibarca rica edersen."

Nefesi kesildi, sanki çok fazla şey olmuş gibi parmaklarıyla klitorisini okşadı. Diğer parmakları hala derinlerdeydi ve önümde kendini becerirken ıslak, şapırdayan sesler çıkarıyordu.

"Kahretsin," diye homurdandım, ayağa kalkıp penisimin karnıma sürtündüğünü hissettim. Aly'nin gözleri açıldı ve ben ayağa kalkınca daha da irileşti.

Aramızda sadece birkaç santimlik mesafe var.

“Daha yakın.”

Dizlerinin üzerinde sürünerek yaklaşıyor, dengesini sağlamaya çalışıyor ve tekrar inliyor.

“Tam orada. Tam orada kal ve benim için kendini becermeye devam et, Aly. Aferin kızım. Bunu mu istiyorsun?”

Kendimi sertçe, pişmanlık duymadan okşuyorum, penisimin ucundan sızan meni damlaları göğüslerinin birkaç santim aşağısına kadar akıyor. Dudaklarını yalıyor, başını sallıyor. Şimdilik bu yeterli; bir gün onu yalvartacağım... ondan sonra onu alacağım.

“Mükemmel. Aynen böyle. Seni izlememden hoşlanıyor musun?”

Sözlerim karşısında gözleri parladı ve göğsümde zafer dolu bir duygu kabardı. Ona bu kadar iyi hissettirdim. Bu kadar özgüven kazandırdım.

“Beni bu kadar tahrik etmen hoşuna gidiyor mu Aly? Boşalırken beni yutman için penisimi boğazına sokmamı ister misin? O güzel dudakların etrafımı sararken inlemeni hissetmek istiyorum. Evet. Aynen böyle.”

Elleri şimdi daha hızlı hareket ediyor, nefes nefese kalmış. Göğsünü öne çıkarıyor ve memeleri penisime hafifçe değiyor, ben de daha hızlı ve sert bir

şekilde okşuyorum, onun sıcak ağzının üzerimde olacağını ve nasıl inleyeceğini hayal ediyorum.

"Hemen şimdi gel yanıma."

Birkaç saniye sürüyor ama titremenin vücudunun tepesinden ayak parmaklarına kadar yayıldığını görüyorum. Şaşkınlıkla nefes nefese kalıyor, parmakları derine gömülmüş, klitorisi hassas bir şekilde kendini okşuyor. Tam o anda, dizlerinin üzerinde, başı geriye doğru eğik bir şekilde boşalıyor.

Kendimi durduramıyorum. Boşalma sıvısı yoğun bir şekilde fişkırıyor, göğüslerine ve tenine, karnına, yatak örtüsüne damlıyor. Rusça küfür ediyorum, içimde bir sıcaklık dalgası sıkışıyor, boşalma durmadan devam ediyor ve Aly inleyerek daha da aşağıya doğru çöküyor, ağzı açık kalıyor.

"Kahretsin," diye küfrediyorum sessizce, son hamlede kasılarak. O kadar güzel ki neredeyse acıtıyor. Ona daha önce bahsettiğim o tatlı zevk-acı, ona da hissettirmek istediğim şey.

Yatakta nefes nefese kalmış. Ağır, memnun gözlerle bana bakıyor. Ama ben ona baktığımda, bakışları başka yöne kayıyor.

Bacaklarını acı içinde kapatıyor ve yana doğru eğilerek sabahlığını arıyor.

İkimiz de onu bulurken parmaklarımız birbirine değdi. O irkildi. Ben doğruldum, ona uzattım, kendimi de gizlice sakladım.

"Bu bir daha olmayacak," diyorum sonunda, yalan kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelmiyor.

Aly, göğsüne bastırıldığı bornozla, gözyaşlarına yakın titrek bir kahkaha attı.

Geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan, kendimi frenlemek için sahip olduğum tüm nedenleri unutmadan önce arkamı dönüyorum. Onu orada bırakıyorum, çok ileri gittiğimi acımasız bir netlikle biliyorum.

Kapısının önünde elim bir anlığına havada asılı kaldıktan sonra yanıma indi.

Şimdi ondan nasıl uzaklaşacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, denemem gerektiği.

Bölüm 14

Alyona

Yansımama, bir türlü yerine oturmayan bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi bakıyorum.

Aynadaki kadın bambaşka birine benziyor ama bir yerlerde ben varım. Kazimir'in seçtiği elbise, hiç çekinmeden vücuduma yapışıyor. Altın rengi kumaş kıvrımlarıma uyum sağlıyor ve yırtmaç, her ağırlığımı değiştirdiğimde nabzımın daha hızlı atmasına neden olacak şekilde bacağımanın üst kısmını kesiyor. Göğüslerim yukarı ve öne doğru itilmiş, dolgun ve neredeyse müstehcen bir şekilde duruyor, dekolte ise bana bakan herkesin uzun süre bakmaya cesaret etmesini istiyor.

Aynada bana bakan kişiyi tanıyamıyorum.

Ben de gözümü ondan alamıyorum.

Kapıya hafif bir tıkırtı geliyor ama açılmıyor. Bu evde izinsiz hiçbir şey olmaz... Kazimir Baranov değilseniz tabii.

Göğsümdeki sıkışmayı aşmak için kendimi zorlayarak yavaşça nefes veriyorum. Bir hafta. Burada bir hafta geçirdim ve bu süre hem göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibi hem de bir ömür gibi geliyor. Baranov Malikanesi, beklemediğim şekillerde etrafımı sarmış durumda. Sessiz düzeni ve kontrollü hareketleri, garip ve kafa karıştırıcı bir güvenlik hissi sunuyor.

En çok o kısımdan nefret ediyorum.

Telefonum makyaj masasında titriyor ve dikkatimi dağıtacak bu şeyin beni sakinleştireceğini umarak minnetle alıyorum. Ekranda Devin'in adı beliriyor, hemen ardından da mesajı geliyor.

Çok günahkar görünüyorsun! O altın rengi seni ısl ısl yapıyor!!

İstemsizce omuzlarım gevşerken, neredeyse kahkahaya varacak bir nefes veriyorum. Daha önce ona gönderdiğim, kendimi ikna edemedi hızla çektiğim fotoğrafı görmüş. Ekrandan sesini neredeyse duyabiliyorum. O, tamamen sıcaklık, cesaret ve sarsılmaz bir sadakat dolu.

Cevap yazıyorum; sanki yasa dışı bir şeyden dolayı tutuklanacakmışım gibi görünüyorum.

Üç küçük nokta ve ardından neredeyse anında bir yanıt: evet ama... seksi, yasadışı. Şantaj gibi.

Sevgilim, eğer seni tutuklarsa, kefaletini ödeyip elbiseyi çalacağım.

Küçük ve çarpık bir gülümsemeyle telefonumu makyaj masasına geri koydum, çünkü gerçeklik tekrar üzerime çöktü. Bu gece güzel, özgüvenli ya da rahat hissetmekle ilgili değil. Bu gece Kazimir Baranov'un nişanlısı olarak görülmek, fotoğraflanmak ve kataloglanmakla ilgili. Ve bu, bu etikete hazır hissedip hissetmememden bağımsız olarak gerçekleşecek.

Ellerimi elbisenin ön kısmından aşağı doğru kaydırıyorum ve bana aynı anda tehlikeli ve kaçınılmaz bir şeymişim gibi baktığı son anı düşünmemeye çalışıyorum. O geceden beri günler geçti ve onu hafızamdan silmek, bir anormallik ya da tekrarlanmayacak bir kural ihlali gibi ele almak için elimden gelenin en iyisini yaptım.

Bu bir daha tekrarlanmayacak.

Bunlar onun sözleriydi. Sanki gerçekten içten söylüyormuş gibi, alçak sesle ve sert bir tonda söyledi.

Yine de bedenim hatırlıyor.

* * *

Kumarhaneye giden araba yolculuğu o kadar sessiz ki neredeyse bir ceza gibi geliyor. Gerçi hangimizin cezalandırıldığından emin değilim. Kaz, yanımda koyu renk bir takım elbise giymiş, giyinik olmaktan çok kaslı bir görünüme sahip. Varlığı sağlam ve kontrollü, ancak kısa, değerlendirci bakışlarında bile hissettiğim gibi, dikkati dışarıya odaklanmış durumda. Eli aramızdaki koltuğun üzerinde duruyor, bana dokunmuyor, asla dokunmuyor. Onun bu kısıtlamasından rahatlamalı mıyım yoksa hayal kırıklığına uğramalı mıyım bilmiyorum.

Kumarhane, vaat ettiği her şeydi; aşırı lüks ve paranın parıldayan tapınağı, parfüm ve hırsı dolu bir hava. İçeri adımımızı attığımız anda, üzerimizdeki ilgi bir yumruk gibi çarptı. Gözler bize döndü, fısıltılar yükseldi ve telefonlar gizlice fotoğraf çekmek için havaya kalktı. Kaz'ın eli belimin alt kısmını buldu, sıkı ve sahiplenici bir şekilde, sanki tam olarak oraya aitmişim gibi beni ileri doğru yönlendirdi.

Kalabalığın çoğu, varlıklı genç bir kuşaktan geliyor. Yeni zenginler. Uyuşturucu bulmak için The Foundry'ye gelen ama bizde olmayan türden erkekler ve eşlerinin tercihlerini kabul ediyormuş gibi yaparak buruk bir gülümsemeyle karşılık verecek türden kadınlar. Kaz'a baktığımda, en az yirmi yaş daha büyük olduğunu fark ediyorum... yani, neredeyse herkesten.

Bir şekilde, odadaki herkesten daha kendinden emin görünmeyi başarıyor. Sanki bu şehrin anahtarları onda, ki bir bakıma öyle de.

Kendime nefes al diyorum. Bu geçici bir durum. Diğer kartel patronunu da ortadan kaldıracaklar ve sonra her şey bitecek.

Sonra onu görüyorum.

Foundry'den adamlardan biri, yüzü anında tanıdık geldi ve bu da midemi bulandırdı. Bakışları beni tanıma ifadesiyle ve altında gizlenen çirkin bir şeyle süzdü. Yanımızdan geçerken Kaz'a doğru hafifçe eğilerek sıırttı. Sesi alçaktı ama duymayacak kadar alçak değildi.

"Yardımcılara karşı bir zaafın olduğunu bilmiyordum," diyor. Sözleri ima dolu.

Donakaldım.

Görmeden önce hissediyorum. Kazimir yanımda kıpırdanıyor, aniden kavrayışı sıkılaşıyor ve aynı anda vücudunu koruyucu bir şekilde benimle adam arasına yerleştiriyor. Ama tek kelime etmiyor.

Eli benimkini kavradı, parmakları kararlı bir güçle kenetlendi. Ne olduğunu anlayamadan, beni kalabalığın arasından çekip tuvaletlere giden bir koridora doğru götürdü. Temizlik malzemelerinin saklandığı, gölgeli ve göze çarpmayan bir niş vardı. Beni oraya sıkıştırdı, iri bedeni benimkine yapıştı, sert bir sıcaklık hissi verdi.

"Kaz—" diye başladım, sesim alçak ve telaşlıydı.

"Kımıldama." Ses tonunda tartışmaya yer yok.

Parti alanı sadece birkaç metre ötede ve insanların kahkahalarını ve sohbetlerini duyabiliyorum. Ampullerin flaşları Kaz'ın yüzünü keskin açılarla aydınlatıyor. Bir heykel gibi duruyor. Ne bekliyor acaba?

Sonra koridordan biri yavaşça ilerledi. Yorgunluktan bitkin düşmüş, yapmacık bir gülümsemeyle saçlarını düzelteren bir kadındı. Rahat bir şekilde tuvalete girdi.

Kaz bir anlığına geri çekilip, ana odaya doğru bakmak için eğildi. Sonra onaylarcasına çenesini aşağı indirdi. Yavaş ve sakin bir şekilde geri döndü, kolları yüzünün iki yanını kavradı ve gözleri dudaklarına kilitlendi.

Beni öpecek mi?

HAYIR.

Dokunmak yok dedi.

Herhangi bir şeyi fazla düşünmeye fırsat bulamadan, koridora birisi mırıldanarak ve kıkırdayarak girdi. O adamdı; az önce bana, bize hakaret eden adam. Erkekler tuvaletinin kapısının açılıp kapanma sesini duyduk. Kazimir, görünüşe göre halka açık yerlerde geçerli olmayan kuralını çiğnedi ve elimi tutarak beni tuvalete götürdü.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Adrenalin tenimin altında vızıldıyor ve bir açıklama talep etmeye hazır bir şekilde geri çekiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladım.

"Öğretmenlik," diye yanıtlıyor sakin bir şekilde.

Kapı tekrar açılıyor ve içeri giriyoruz. Duvarlarda pisuvarların sıralandığı bir yerde olmak garip geliyor. Adam pantolonunun fermuarını açmakla meşgul, ama Kaz beklediğimden daha hızlı hareket ediyor. Adamın boğazını arkadan kavrayıp, tepki veremeden onu geriye doğru sürüklüyor.

İstemsizce keskin bir nefes kaçtı ağızımdan ve elim ağızımı kapatmak için gitti. Kaz onu fayanslı duvara doğru itti, ince bir bıçak göz önüne geldi ve ucu adamın çenesinin hemen altına yerleşti.

Kaz, "Özür dileyeceksin," diyor. Sesi yumuşak ve neredeyse nazik. "Ve nedenini de tam olarak hatırlayacaksın."

Adamın tüm cesareti bir anda uçup gitti ve dizlerinin üzerine çökerken elleri titredi. Bıçağın saplandığı çene hattında kan birikti. Kazayla mı yoksa kasten mi oldu bilmiyorum, ama Kaz'ı tanıdığım kadarıyla...

Şimdi, aramızda sadece bir karıştan biraz fazla mesafe olan bu boş odada, alkol kokusu alabiliyorum. Bu adam partiyi erkenden başlatmış. Bu yüzden bu kadar küstah olmalı. Ağızını açıyor, bana bakıyor ve "Ben—" demeye başlıyor.

"Sakın ona bakma."

Bıçak parladı ve adam bağırdı. Eli ensesine yapıştı, kan gömleğinin yakasına doğru aktı. Nefes nefese kalmıştı ama bir daha yukarı bakmadı.

"Ö-özür dilerim," diye hıçkırdı, parmakları kendi kanında kayarken, "Özür dilerim. Bunu kastetmedim. Çok güzel görünüyorsun—"

"Onun nasıl görüldüğü hakkında yorum yapmayın."

Donuk bir gürültü duyuldu ve Kaz'ın botunun adamın kafasının yan tarafına çarpmasını gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde izledim. Adam yere düşerken bir çatırtı sesi geldi, gözleri donuklaştı ve kan fayanslara damladı.

Midem bulanmalıydı. Dehşete kapılmalıydım.

Bunun yerine, karnımın alt kısmında karanlık ve elektrik yüklü bir şey kıvrılıyor.

Kaz doğruldu ve sanki bu sadece bir düzeltmeymiş gibi bıçağı cebine koydu. Sonra bana döndü, ama ifadesi okunamazdı. Elimi tekrar tuttu, başparmağıyla sadece bir kez, ama bilerek nabız noktama dokundu ve beni gürültü ve ışığın içine geri götürdü.

Kameralar bizi anında buluyor.

Kolunu belime dolayarak beni yanına iyice çekti. Flaşlar patlarken eli kalçamı sahiplenici bir şekilde kavradı. Beni öptüğünde, bu çekingen veya kibar bir öpücük değildi.

Bu, sahiplenici, kontrollü ve sahte olması gereken bir şey için çok fazla samimi. Bu bir sır. İkimiz arasında bir sır. Arkada bir beden olduğunu ve gerekirse, isterse bunu tekrar yapacağını kabul etmek.

Kendimi durduramadan öpüşmeye teslim oluyorum, bedenim utanç verici bir istekle karşılık veriyor. Kazimir geri çekildiğinde, biraz utanarak da olsa bilinçsizce onu takip ediyorum.

Etrafımızdaki tüm ışıklar altında kahverengi gözleri karamel gibi parlıyor. Çenesinin duruşunda ve elinin belimin alt kısmındaki duruşunda ise bir kendini beğenmişlik var.

Biraz daha yaklaşıyorum. Sadece bu gece için.

Hepsi bana bakarken hissettiğim tek şey güçlü olmak.

Görüldü ve güçlü.

* * *

"Beklemek."

Otel süitine adımımı attığım anda donakaldım. Önümüzde, gece yarısı gibi koyu mavi ve gri tonlarında, geniş bir alan uzanıyordu. Tavanda

takımyıldızları resmedilmişti. Topuklarımın altındaki yumuşak halılar, onları çıkarmak istememe neden oldu.

Omzumu çevirip Kazimir'e ve bu mekana nasıl uyum sağladığına bakıyorum.

Bunu nasıl başarıyor? Sanki her şeyin sahibiymiş gibi. Bir bakıma öyle; kumarhanenin yatırımcılarından biri.

Elleri takım elbisesinin ceplerinde, gözleriyle beni süzerek yavaşça bana doğru bir adım attı. Gümüş kahverengi saç tutamı düşmüş ve sakalına değiyordu. Ona dokunmak isteyerek parmaklarımı oynattım.

Dokunmak yok.

Hiçbir yakınlık yok.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi elini uzattı ve nefesim kesildi.

Ama parmaklarının dokunuşunu hissetmiyorum. Parmakları elbisemin arkasındaki ayarlanabilir bağcıklara hafifçe dokunuyor. Sonra, teker teker, bağcıkları çözmeye başlıyor.

Kalın, ipeksi kumaşın göğüslerimin üzerinden gevşediğini, onları serbest bıraktığını ama omuzlarıma yapışarak beni zar zor örttüğünü hissediyorum.

Kazimir yavaşça etrafımda dolanarak yüz yüze geliyoruz. Gözleri göğüslerime kilitlenmiş; nefes alışverişi yavaş ve kontrollü. Ben farkına varmadan, bıçağı tekrar eline almış.

Odanın loş ışığında titriyor. Bileğini hafifçe salladı, kayışı kesti ve kayış yere düştü. Nefesim kesildi.

Yüzünde sinsî bir sırıtiş belirdi ve gözlerime bakmak için başını kaldırdı.

"Geri kalanını çıkarın."

Yani hâlâ kurallara göre oynuyor.

Elbiseyi üzerimden sıyrıyorum ama bu hiç de hoş bir hareket değil. Kumaş kalçalarımı ve karnımı sarıyor, ama sonunda tıpkı akşamın başlarında kanın yere düştüğü gibi yere dökülüyor.

Üzerimde kalan tek kıyafet, altın dantelli, krem rengi, oldukça açık bir tanga ve ince bantlı topuklu ayakkabılar.

Gülümsedi ve bıçağı nazikçe tekrar uzattı. Sanki külotumu üzerimden kesecekmiş gibiydi.

Tereddüt ediyor.

"Git duş al, sonra da biraz uyu. Uzun bir gece geçirdin."

Arkasını dönüp beni yalnız bırakıyor; acı içinde ve huzursuzum. Bu gece şahit olduğum ve hissettiğim her şeyin ağırlığı üzerime çökmüş durumda.

Bölüm 15

Casimir

Donna, bana bir fincan daha sade kahve ikram ederken fısıldayarak, "Hâlâ uyuyor," dedi. "Özür dilerim, Bay Baranov. Onu uyandırmamı ister misiniz?"

Durumu objektif olarak değerlendirmeye çalışarak başımı sallıyorum. Yokluğu beni olması gerekenden daha çok rahatsız ediyor. Burada değil ve ben onun burada olmasını istiyorum. Nedense, birlikte kahvaltı yapmamız benim için önemli.

Aynı odada uyumuyoruz ki. Sonuçta o benim sahte nişanlım.

"Onu bırak," diyorum, acı sıvıyı yudumlarken göğsüme doğru inen yakıcı tadı hissediyorum.

Dün gecedен sonra bunu hak ettim.

Daha önce erkeklere çok daha kötü şeyler yaptım. Basit bir kesik, bir uyarı, onu bayıltmak... Bunlar geçmişte yaptıklarımın yanında hiçbir şeydi. Gençken, Avrupa'da hayatta kalmaya çalışırken hiçbir genç erkeğin yapmaması gereken şeyler yaptım.

Aradaki fark şu ki, ben bunu onun için yaptım.

Sabahın erken saatlerinde eve vardık. Saat dokuzda şehirde bir hissedarlar toplantısı var; orada olmam gerekiyor. Ama önce onun buraya, bu duvarların içine güvenli bir şekilde geri döndüğünden emin olmam gerekiyordu. Bunu adamlarıma veya şoförüme söylemedim.

Kahvaltı salonu, rahatlatıcı bir sessizlikten ziyade uğultulu bir sessizlikle fazla sessiz. Yoğun bir suçluluk duygusu hissediliyor. Personel bunu hissedebiliyor ve hayaletler gibi, hassas ve göze batmayan bir şekilde hareket ediyorlar. Önümdeki raporlara bakıyorum ama hiçbir ölçütü algılayamıyorum.

Masanın en ucundaki kağıtlar dokunulmamış, ama ne gösterdiklerini bilmek için onları açmama gerek yok. Adım. Onun yüzü. Benimkine yapışmış bedeninin kıvrımı. Öpüşme.

İnandırıcı olmasını istiyordum. Ne kadar keyif alacağımı tahmin etmemiştim.

Salondan odaya taş zeminde yankılanan bot sesleri duyuluyor. Botların sesi ağır ve kontrolsüz, zihnim tehdidi tam olarak algılamadan önce omuzlarım geriliyor. Personelin de bunu hissettiğini anlayabiliyorum. Hareketleri yavaş ve titrek. Bir fincan yere bırakılırken hafifçe şıkırıyor. Donna, uyarıcı gözlerle başka bir personele bakıyor. Yüzündeki ifade, her şeye hazır olmaları gerektiğini söylüyor. Ya başka bir yer kurulacak ya da topyekün ateş açılacak.

Liev, sanki odanın sahibiymiş gibi odaya daldı; paltosu hâlâ üzerindeydi, saçları dağınık, gözlerinde vahşi ve yırtıcı bir ifade vardı. Elinde, sırtı çatlamış, sıkıca katlanmış bir dergi vardı. Uzun adımlarla odanın karşısına geçti ve dergiyi masanın üzerine o kadar sert fırlattı ki, çatal bıçak takımı yerinden sıçradı.

Fotoğraf çekilirken açık bir şekilde yere düşüyor.

Kumarhaneden ayrıldıktan hemen sonra çekilen fotoğraf. Kolum Alyona'nın beline dolanmış, ağzı benimkine doğru eğilmiş, dudaklarımız bir gösteri gibi görünmeyen bir öpüşmeyle aralanmış. Dilimin ağzının içine dalıp, en güzel yerlerini tadarak ve çalarak ilerlediğini görebilirsiniz. Samimi, sahiplenici, şüphe götürmez bir öpüşme.

Liev konuşurken sesi alçak. Bu, onu diğer erkeklere karşı kullanırken duyduğum ama bana karşı hiç kullanmadığı türden bir alçaklık.

"Bana söz vermiştin."

Bardağımı dikkatlice ve yavaşça yere bıraktım. Boğulma hissi ve vicdan azabıyla karşı karşıya kalsam bile, kendimi tutmanın değerini öğrendim.

"Size onun güvende olacağına söz vermiştim," diye yanıtlıyorum. "Ve güvende."

Elini masaya sertçe vurdu, eklemleri bembeyaz olmuştu. "Kızımın adını kullanarak bana yalan söyleme."

Ayağa kalktım; sandalye arkamda hafifçe gıcırdadı, boyum odanın dengesini değiştirdi. Personel haber verilmeden ayrıldı. Bunu daha önce görmüşlerdi, ama asla aramızda görmemişlerdi.

"Tehdit edildi," diyorum, sesim sakın ve kontrollü. "Doğrudan. Hinto blöf yapmaz ve bunu onun hakkındaki raporları gördüğünüz için

biliyorsunuz. Hedeflerini belirler. O fotoğraf, izleyen herkese Alyona Demsky'nin dokunulmaz olduğunu gösteriyor.”

Liev sert bir şekilde, "O sizin malınız değil," diye çıkıştı. "O bir mesaj değil."

"Birileri onu bir koz olarak kullanmaya karar verdiği anda o da benim oldu. Plan buydu Liev, senin de kabul ettiğin plan. Onun benim olduğunu düşünmeleri gerekiyor."

İhanet fısıltısını görmezden geliyorum: O benim.

Yaklaştı, bakışları keskin ve tavizsizdi. "Beğendin mi?"

Suçlama, herhangi bir fiziksel darbeden daha ağır gelir.

Göğsümde karanlık bir şey alevleniyor. Sıcak, sahiplenici ve tehlikeli. Onu yakalayıp masanın üzerinden sürüklemek ve "Yapmış olsam ne olmuş yani?" diye bağırarak istiyorum.

Bunun yerine ona, "Önemli olan buydu; gerçekçi görünmesini sağlamak," diyorum.

"Öyle miydi?" diye soruyor. "Çünkü kendini unutmuş gibisin. Onun kim olduğunu unutmuş gibisin."

Aramızdaki mesafeyi bir anda kapatıyorum.

Paltosunu kapıp onu pencerenin yanındaki taş sütuna doğru ittiğimde masa devrildi. Arkamızda bir yerlerde cam parçaları kırıldı ama o hiç kıpırdamadı. Hiçbir zaman kıpırdamadı. Ama evime silahla girecek kadar aptal değil ve iş saf fiziksel güce gelince, üstünlük bende. İkimiz de bunu biliyoruz.

"O benim korumam altında," diye hırladım. "Gerekli olanı yaptığım için özür dilemeyeceğim."

Yumruğu çeneme isabet ediyor. Beceriksizce, ama korku ve öfkeyle dolu bir darbe. Ağzımda kan tadı hissediyorum. Darbenin etkisiyle başım yana savruluyor ve içimdeki bir şey sonunda özgür kalıyor.

Ben de ona karşılık verdim.

Hayvanlar gibi çarpışıyoruz, yumruklarımız, omuzlarımız ve eski kırgınlıklarımız patlayarak harekete geçiyor. Beni duvara doğru itiyor, nefesi sert, dişleri açıkta, ben de kolumu boynuna dolayarak onu yere seriyorum. Yılların sadakati ve kırgınlığı bizi birbirine dolayarak boğuşuyoruz. İkimiz de birbirimizi nasıl inciteceğimizi çok iyi biliyoruz, ama kendimizi tutuyoruz çünkü aramızda bizi kısıtlayan daha eski ve daha derin bir şey var.

"Bana söz vermiştin," diye hırladı, kurtulmaya çalışarak. "Ona dokunmayacağını söylemiştin."

"Hayır, yapmadım," diye çıkıştı. "Ve bu çekingenliğim benim sonum olabilir."

Büfeye çarptık, tahtalar paramparça oldu, tabaklar yere saçıldı. Kolum boğazına bastırdı, ezmek için değil ama hakim olmak için. Nefesi kesildi, gözleri benimkine kilitlenmişti.

Bir an için, kendimizi eski halimizde görüyorum.

Prag'da, yarı aç ve sivri dilli iki çocuk, içgüdüleri ve inatçılıklarıyla hayatta kalıyor.

Karşılaştığımız dar ve pis kokulu sokağı hatırlıyorum, aniden hafifleyen paltomu sıkıca kavramıştım. Onu yakasından sürükleyerek geri getirmiştım, öfkeliydim ve ona bir ders vermeye hazırdım. O zaman bile sırtıyordu, gözleri parıl parıl parlıyordu ve pervasızdı, ben onu tehdit ederken parmakları çoktan saatimin ağırlığını yokluyordu.

Vahşi köpekler gibi yumruklarımızla, dizlerimizle ve küfürlerimizle, ikimiz de kanlar içinde ve kahkahalarla boğuştuk. Sırtlarımız tuğlaya dayalı, bizi hiç beklemediği bir adamdan çaldığımız sigarayı paylaşıyorduk. İşte o gün onun benim olduğunu anladım. Kardeşim, askerim, sırdaşım. İkimiz de bunu kelimelerle ifade edemedi, ölümüne sadık bir dost.

Anılar derin izler bırakıyor.

Onu aniden bırakıp geri çekildim.

Orada, göğüs göğüse, nefes nefese duruyoruz, etrafımızdaki oda darmadağın olmuş durumda. Liev elini saçlarının arasından geçiriyor ve içten içe bir şeyleri çatlatan kaba bir kahkaha atıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor. "Tıpkı Prag gibi."

Hiçbir şey söylemiyorum. Çenem zonkluyor. Acıyı memnuniyetle karşılıyorum.

Sonunda oturduk, yorgunluk kül gibi üzerimize çökmüştü. Personel, hiçbir şey söylemeden ortalığı temizleyecek. Her zaman öyle yaparlar.

Liev, yüzündeki ifade yumuşayarak ham ve korkulu bir hal alırken, tekrar fotoğrafa bakıyor. "Onu bir kez terk ettim," diyor sessizce. "Mesafenin onu hayatta tutacağını düşündüm. Büyükbabası tehditler savurdu. Gerçek tehditler. Eğer ortadan kaybolmazsam, acı çekeceklerini söyledi."

Bunların bir kısmını biliyorum ama hiç konuşmadık. Bildiklerimi ise para karşılığında öğrendiğim adamlardan öğrendim. Tamamen hareketsiz

oturuyorum, bunun onu nereye götüreceğini, bizi nereye götüreceğini bekliyorum.

Sesi titriyor. "Gitmeyi ben seçtim ve şimdi o bana sanki kendimi seçmişim gibi bakıyor."

Ortaya çıkan kıskançlık keskin ve istenmeyen bir durum. Bunun sebebi onun haksız olması değil, hâlâ açıkça itiraz edemeyeceğim bir iddiasının olması.

"Kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim," diyorum. "Hinto'nun değil. Bu hayatın değil. Ama bu, Liev," diye hırslı bir şekilde söylüyorum, parmağımı dergiye bastırarak, "onların bunun gerçek olduğunu düşünmelerini sağlayacak olan şey bu; onu güvende tutacak olan şey bu. Hoşuna gitmese bile."

"Ya sen?" diye soruyor. "Onu yanına alacak mısın?"

Aramızda tehlikeli ve yüklü bir soru asılı duruyor.

"Nasıl bir adam olduğumu biliyorsun," diye dikkatlice cevap veriyorum. En iyi arkadaşım Liev'in yıllar boyunca benim hangi versiyonuma inanmayı seçtiğini merak ediyorum: İstedigimi acımasızca alan mı? Yoksa günün sonunda, kimin ölmesi gerekirse gereksin, doğru olanı yapacak olan mı?

Uzun süre beni inceledi, sonra bir kez başını salladı. "Sana güveniyorum. Ama onu kaybetme Kaz; onu zaten bir kez neredeyse kaybettim ve bir daha bunu kaldıramam."

Onu kaybetme. Ne demek istediğini biliyorum; onu Hinto'ya kaptırma, öldürülmesine izin verme. Ama içimde bir şeyler burkuluyor, içgüdüsel bir şey. Alyona'yı ilk gördüğümde canlanan yılan gibiydi ve onu istiyordum.

O ayrıldığında, malikanedeki herkes rahat bir nefes alıyor.

Pencerenin kenarında durup, ışığın bahçe üzerindeki değişimini izliyorum; fotoğraftaki Alyona'nın gülümsemesi zihnime kazınmış durumda. Geri dönüşü olmayan bir çizgiyi aştım.

Artık bunun sadece bir strateji olduğunu iddia etmeyeceğim.

Eğer kardeşimle beni hiç çaba göstermeden sahiplenmiş olan kadın arasında seçim yapmak zorunda kalırsam, hangi günahı işleyeceğimi çok iyi biliyorum.

Bölüm 16

Alyona

Ayrılacağımı duyurmuyorum. İzin de istemiyorum.

Eğer yeterince durup düşünürsem, kalacağımı biliyorum çünkü o an durup düşündüğünüzde, buranın sizi sarma ve güvende hissetmenizi sağlama gibi bir özelliği var.

İki hafta.

İki hafta boyunca güzel odalar ve dikkatli bir mesafe. İki hafta boyunca, kırmaktan korktuğum porselen tabaklarda servis edilen yemekler, kibarca gülümseyen ama kimin için çalıştıklarını asla unutmayan personel. İki hafta boyunca, kadife kaplı bir tecrit gibi hissettiren bir güvenlik. Kendime bunun için minnettar olduğumu söylüyorum ve çoğunlukla öyleyim de, ama can sıkıntısı artık dişlerini sıkıyor, keskin ve kemirici.

Haftada dört gün gittiğim estetisyenlik okulu bile sönük geçiyor. Baş eğitmenin gözleri beni tedirgin bir şekilde süzüyor ve diğer öğrencilerin, otoparkta koyu renkli araçlarda oturan adamların farkında olduklarını biliyorum.

Kendimi yalnız hissediyorum. Sese ihtiyacım var. Harekete ihtiyacım var. Gerçek bir şeye ihtiyacım var.

Ayakkabılarımı giyip ceketimi alıyorum ve kapıyı arkamdan yavaşça kapatıyorum. Koridor loş; duvar lambaları kısık ateşte yanıyor; duvarlar, geçerken beni takip ediyormuş gibi görünen eski portrelerle dolu. Onlara bakmıyorum. Bu gece, izleniyormuş gibi hissetmek istemiyorum.

Arka merdivenler ağırlığım altında hafifçe gıcırıyor, her ses kendi nabzımla daha da yükseliyor. Kazimir'in yatak odasının benimkinden koridorun sonunda, üçüncü katta olduğunu biliyorum. Geç saat ve umarım içeride bir işle meşguldür. Sevkiyatlar, ihracatlar veya her neyse, diğer

kartel patronunun ele geçirmesini engellemeye çalıştığı bir şey. Gerçekten bilmek istemiyorum.

Merdiven sahanlığında durup dinliyorum, ama ev sessiz ve hareketsiz.

Dışarıda hava ağır ve nemli, dünyanın sınırlarını bulanıklaştırıyor. Giriş yolunu çevreleyen devasa meşe ağaçları tepede yükseliyor, dalları nefes alıyormuş gibi hafifçe sallanan yosunlarla kaplı. Yol önümde uzanıyor, uzun ve dolambaçlı, kasıtlı olarak şaşırtıcı. Buraya geldiğimden beri ilk kez amacını derinden hissediyorum.

Burası kolayca kaçılabilir bir yer değil. Kazimir ve adamları gelen herkesi çok uzaktan görürler. Bu da demek oluyor ki, gölgeden gölgeye koştururken birilerinin beni fark etme ihtimali yüksek.

Telefonumun kilidini açar açmaz elimde titreşiyor.

Neredesin?

Yürümeye devam ediyorum, adımlarım artık daha hızlı, ayaklarımın altında çakıllar çıtırıyor.

Yolculuğun sonu. Bir dakika içinde orada olacağım.

Bir sessizlik oluyor, bu sefer daha uzun sürüyor ve Devin'in dudağını ısırp aynaya baktığını hayal ediyorum. Muhtemelen bunu yapacak kadar cesur olup olmadığına karar veriyor. Sadece bu gece için kaçmama yardım etmesi için onu ikna etmek çok uzun zaman aldı. Riski tarttığını biliyorum. Şimdi bile.

Aly, bu korkunç bir fikir.

Zorlama ve cılız bir kahkaha yükseliyor yüzümde. Hemen cevap yazıyorum.

Kötü fikirleri onayladığını sanıyordum?

Bir an sonra farları belirdi, karanlığı yarıp geçtiler, hem bir vaat hem de bir uyarı gibiydi. İki elimi de hızla salladım ve o da farları kapattı. Arabayı, malikanenin giriş yolunun kıvrımının arkasında gizli kalacağı kadar ileri sürdü, ama motoru sanki kaçmaya hazır gibi rölantide çalışıyordu.

Yolcu koltuğuna oturdum ve kapıyı kapattım, göğsümdeki rahatlama hissiyle birlikte birden bire gevşedi.

Devin gülümsemiyor.

"Ne düşünüyorsun sen?" dedi, arabayı tekrar yola çekerken.

"Boş bir vardiya olduğunu düşünüyorum ve canım çok sıkılıyor," diye hafifçe cevap veriyorum. "Jak'ın yardım için minnettar olmayacağını söyleyemezsin, değil mi?"

"Bir Bratva liderinin evinde saklanıyorsun!" diye çıkıştı. "Sıkılmıyorsun. Sadece itaat ediyorsun."

Ağaçlar seyrekleşmeye başlarken gözlerimi devirip pencereden dışarı bakıyorum. "Herkes abartıyor."

Bana ters ters baktı. "Benim gördüğümü sen görmedin."

Sesindeki gerginlik midemi bulandırdı. "Bu ne anlama geliyor? Dev, bir şey mi oldu?"

"Bu, insanların korktuğu anlamına geliyor," diyor. "Jak korkuyor, personel de öyle. Sen gittikten sonra bir şeyler değişti."

"Bu benim hatam değil," diye kendimi savundum.

"Hayır," diye sessizce onayladı. "Ama tamamen ilgisiz de görünmüyor."

Kollarımı kavuşturdum, sıcağa rağmen birden üşüdüm. "Kazimir bana sahip değil. Her şeyin çözüldüğünü sanıyordum. Jak da bu konuda kızgın görünmüyordu."

Keskin bir kahkaha attı. "Seni sahiplendiğini düşünüyor ve bu ona fazlasıyla yetiyor."

"Nişan sahte," diyorum, kelimeler niyetimden daha hızlı bir şekilde ağzımdan dökülüyor. "Bunu biliyorsun."

"Tabii," diye yanıtlıyor. "Ama gizlice dışarı çıkıyorsun, sanki onu aldatıyormuşsun gibi."

Tartışmak için ağzımı açıyorum, sonra duruyorum; gerçek, dilimde rahatsız edici bir şekilde duruyor. Etkileşim sahte olabilir, ama vücudumun ona verdiği tepki sahte değil. Kafamda, sesinin tınısını ve bana söylediği sözleri tekrar tekrar canlandırıyorum.

Ben bunların hiçbirini söylemiyorum.

Neon tabelaların hafifçe vızıldadığı The Foundry görüş alanıma giriyor ve içimi öyle bir rahatlama kaplıyor ki neredeyse başım dönüyor. Burası tehlikeli ama tanıdık. Ne olduğu konusunda dürüst ve bir yandan da burada olmanın nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Özellikle de Kazimir'in bazı erkeklerin benim gibi bir kadını takdir ettiğini açıkça belirtmesinden sonra.

Devin haklıydı ve içeride her şey farklı hissediliyor.

Müzik var, zeminde yankılanan hafif bir uğultu, ama enerji yanlış. Konuşmalar kısık sesle yapılıyor. Kahkahalar yapmacık geliyor. İnsanlar olması gerekenden daha sık kapılara bakıyor.

Jak beni hemen fark etti, ağzı gerildi, sonra yüz ifadesini düzeltti. Bana bir selamlaşmadan çok bir uyarı gibi gelen bir baş sallaması yaptı ve

kulağına acil bir şekilde bir şeyler fısıldayan adama döndü.

Kalp atışlarım hızlanıyor.

"Bak," diye mırıldandı Devin. "Sana söylemiştim."

Odayı şöyle bir gözden geçirdim ve Cinn'i neredeyse anında gördüm. Yerde dolaşmak yerine bir köşeye sinmişti, duruşu savunmacıydı, omuzları içe doğru bükülmüştü. Başını çevirdiğinde, ışık, makyajın altında zar zor gizlenmiş, elmacık kemiği boyunca hafif sararmış bir morluğa vurdu.

Midem alt üst oldu.

İçgüdüsel olarak ona doğru ilerliyorum, ancak Asimov yoluma çıkıyor, devasa cüssesi ince bir hassasiyetle beni engelliyor.

"Yapma," diye mırıldandı, sesi müziğin gürültüsünden zar zor duyuluyordu.

"Ne oldu?"

Çenesi kasıldı. "Yeni geldi. Geçen hafta."

"Nasıl bir adam?" Kısaca, o teknoloji meraklısı adamı düşünüyorum, ama Kaz'ın ona yaptıklarından sonra o tür müşterilerin korkup kaçması gerekirdi, değil mi?

"Burası kimin yeri olduğuyla ilgilenmeyen türden."

Sözleri tüylerimi diken diken etti. "Jak buna izin mi verdi?"

Asimov'un gözleri kısaca ofise doğru kaydı. "Jak buna engel olmadı." İfadesi değişti, güvensizliğe dönüştü ve bu, buradaki dinamiklerin kökten değiştiğini ilk kez gerçekten fark etmemi sağladı.

Yine de yanından sessizce geçip Cinn'in yanına çömeldim. Cinn başını kaldırdı; önce şaşırdı, ama sonra ifadesi sertleşti.

"Ne?" diye tersledi. "Hayatta kalıp kalmadığımı görmeye mi geldiniz?"

"Hayır," dedim usulca. "Seni kontrol etmeye geldim."

Acı bir kahkaha attı. "Yapma. Acınmana ihtiyacım yok."

Ben cevap veremedim kapılar ardına kadar açıldı.

İki adam kendinden emin adımlarla içeri girer ve varlıkları odanın her köşesini acımasız bir verimlilikle sarsar. Konuşmalar kesilir ve insanlar dönüp bu adamlara bakar.

Bir anda bir politikacıyı yakalayıp ayağa kaldırıyorlar. Ben de o adamı yardım galalarından ve seçim afişlerinden tanıyorum ve onu da ayağa kaldırıyorum.

"Lütfen," diye kekeledi, "bana biraz daha zaman verin."

Yumruk, duvarlarda yankılanan bir çatırtı sesiyle yere iner.

Kaos patlak veriyor.

Sandalyeler sürtünüyor. Birisi ığlık atıyor. Camlar kırılıyor. İkinci adam onu masaya çarptığında kırık burnundan kan fışkırıyor. Havayı demir kokusu kaplıyor.

Devin kolumu tuttu. "Aly."

Hareket etmeye çalışıyoruz ama kalabalık ilerliyor, bedenler çarpışıyor, panik hızla yayılıyor. Bir bardak başımın yanından uçup duvara çarparak paramparça oluyor. Biri bana çarpıyor, neredeyse beni yere deviriyor. Devin ve ben eğilip barın arkasına yarı meliyoruz. Loş ışıkta adamları görmeye çalışıyorum ve hemen anlıyorum ki Rus değiller; Bratva yesi değiller.

Onların yüz hatları daha yumuşak ve daha ince, daha kısa ama daha derli toplu, sanki gerilmiş ve yıkıma hazır yaylar gibiler. Ama bizim adamlarımız öyle değil.

Kapılar tekrar açılıyor.

Sessizlik ker.

Kazimir Baranov kapı eşiğinde duruyor, öfkesi adeta elle tutulur dalgalar halinde vücudundan yayılıyor, bakışları ölümcül bir odaklanmayla yıkıma kilitlenmiş durumda.

Ve gözleri beni bulduğunda her şey duruyor.

Bölüm 17

Casimir

Tek bir akıcı hareketle, silah elimde, ağırlığı tanıdık, kolum uzanmış. Tetiği çektiğimde, basınç tatmin edici ve bar tezgahının üzerindeki tuğla duvara bir el ateş ediyorum.

Dökümhane eski bir binada, ancak tuğlalar sadece kıymık kıymık dökülüyor ve yere yığılıyor. İçeriye doğru düzgün bir delik yok. Keskin patlama sesi o kadar yüksek ki, birkaç anlığına kulaklarım pamukla tıkanmış gibi çınlıyor. Baş döndürücü bir his, ama kendimi buna karşı koyup dimdik duruyorum.

Herkes duruyor.

Yere yığılmış politikacı inliyor. Daha önce onu fena halde döven adamlar yan kapıya doğru koşuşturuyorlar ve nedense kapıdaki görevli onları içeri alıyor.

Odanın içine doğru biraz daha ilerledim ve tetik parmağımı namluya yasladım, ama emniyet kilidini açmadım. Gözlerim odayı tekrar taradı, çömelmiş sayısız bedene, altlarına işemiş ya da korkudan tamamen hareketsiz kalmış adamlara, titreyen ya da şokta olan üstsüz kadınlara baktım.

Yine Aly'ye dönüyorum. Hâlâ Devin'le birlikte barın arkasında, yarı kapalı bir şekilde duruyor. Gözleri kocaman açılmış; boğazının ve omuzunun kıvrımı köşeden zar zor görünüyor. "Kaz?" Dudakları ismimi fısıldıyor ama henüz duyamıyorum.

Kulaklarımda hâlâ kan uğultusu yankılanıyor.

Jak, yanımda kamburlaşmış bir gölge gibi duruyor, gözleri odanın üzerinde huzursuzca geziniyor, saçları dağınık. "Bay Baranov. Özür dilerim, bilmiyordum—"

Sözünü bitiremeden yan kapı tekrar açıldı. Nika içeri girdi ve kaçan adamlardan birini sürükleyerek getirdi. The Foundry'nin barının loş ışığında bile adamın teni solgun ve mumsu, gözleri ise öfkeli ve dalgındı.

"Burada."

Nika emre itaat eder ve onu odanın karşısına, ana kapının hemen içindeki benim durduğum yere sürükler. Jak'a ve bana en yakın müşteriler, aralarında yırtıcı hayvanlar olduğunun son derece farkında olan tavşanlar gibi daha geriye dağılırlar.

Adam dizlerinin üzerine çöktürülüyor ve Nika'nın silahı ensesine dayanıyor.

"Kimin için çalışıyorsunuz?" diye soruyorum.

Büyük salonda gergin bir hareketlilik var, ama benim bakışlarım daralmış, odaklanmış ve keskinleşmiş durumda. Hiçbir şey dikkatimi dağıtamaz. Ben buyum. Soğuk öfke.

Adam alaycı bir şekilde sırtıttı ama cevap vermeyecek. Cevabı zaten bildiğim halde soru sorarak ve işkence ederek zamanımı boşa harcamamam gerektiğini çoktan öğrendim.

Hinto kadar gösterişli giyinmiyor, ama Hinto da adamlarının Savannah'da bu kadar göze batacak şekilde dolaşmasına izin verecek kadar aptal değil.

"Bunun için özür dilerim, Jak." Ses tonum o kadar düz ki, The Foundry'nin sahibinin gerçekten üzgün olmadığımı anladığından eminim. Sözlerim sadece bir formalite.

Bileğimi yukarı kaldırdım, diğer elimle namluyu ve kabzayı kavradım ve bir sonraki mermi kırbaç gibi ses çıkardı. Nika yana çekildi; kurşun adamın kafasını delip eski döşeme tahtalarına saplandı.

İpleri kopmuş bir kukla gibi yere yığılıyor. Bedeni, zevk için tasarlanmış bir mekâna yakışmayan bir sesle yere çarpıyor.

Politikacı bayıldı; Jak'ın kızları arka odalara kaçıp ortadan kaybolmaya çalışıyor. İnsanlar, yaradan akan kan gibi, yoğun ve telaşlı bir şekilde çıkışlara koşuyor. Günlerini avcı gibi davranarak geçiren adamlar şimdi av konumundalar, sokaklara kaçıyorlar.

Jak'ın nefesi yavaş ve düzensiz. Muhtemelen aklı bu gece burada olanlar yüzünden karmakarışık. Yukarı baktığımda Aly'nin çıplak dizlerini ve Devin'in kızıl saçlarının bir anlık görüntüsünü görüyorum. "Onların yanına git," diyorum Nika'ya ve o da gidiyor.

Gözlerim Alyona'ya kilitlenmiş. Ten rengi solgun ve orada titreyerek duruyor. Göğsü hızla inip kalkıyor ve ağzı, nefes almayı unutmuş gibi aralık. Üzerinde neredeyse hiçbir şey yok. Bu oda, birdenbire bir mezbahaya dönüşmüş gibi hissettiriyor; o kadar açıkta, o kadar görünür ve o kadar da savunmasız ki.

Göğsümde öfke kıvrılıp ölümcül bir hal alıyor.

Ona doğru ilerliyorum, her adımım temkinli. Botlarımın altında cam kırıkları çıtırdıyor. Saç tutamları gözlerimin önüne düştüğünde, onları öfkeyle geriye itiyorum, damarlarımda kanımın kaynadığını hissediyorum.

Devin onun yanında, Aly'nin kolunu iz bırakacak kadar sıkıca tutuyor. Yüzü kül rengi, gözleri fal taşı gibi açılmış. Bana hem kurtarıcı hem de cellatmışım gibi bakıyor.

"Onu arabama götür," diyorum Devin'e soğuk ve duygusuz bir sesle. Sesim o kadar kontrollü ki, kırılmanın eşiğinde. "Hemen."

Devin yutkunur, başını sallar ve tek kelime etmeden itaat eder, titreyen bacaklarıyla Aly'yi de peşinden sürükler. Aly direnmez veya konuşmaz; sadece Devin'le birlikte sendeleyerek ilerler. Nika'nın ceketi omuzlarına atılmış, ağır kumaş bedenini sarmıştır. Bir kez arkasına bakar, gözleri benimkilerle buluşur ve orada gördüğüm saf korku karşısında göğsümde bir şey kırılır.

İyi, diye düşünüyor içimdeki daha karanlık bir ses. Korku onu hayatta tutacak.

Jak masada oturmuş, kalan viskisini sek içiyor. Hayatta kalmaması gereken bir şeyden kurtulduğunu bilen bir adamın tedirgin sessizliğine sahip. Ona işaret ettiğimde doğruluyor ve itiraz etmeden bana doğru yaklaşıyor. Elleri görünüyor ve ifadesi gergin.

Kulübün enkazının ortasında durup hasarı inceliyoruz. Işıklar açıkken burası her zamankinden daha hüzünlü görünüyor.

"Bunun benim bölgemde neden yaşandığını bana anlatmak ister misin?" diye sessizce soruyorum.

Jak'ın çenesi kasıldı. "Her şeyi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. İçeri girmemesi gerektiğini anladığını sanıyordum..."

"Bu bir kontrol değildi."

"Hayır," diye onayladı, sesi alçak. "Öyle değildi."

Onu inceliyorum; yüzündeki çizgiler bir ay öncesine göre daha derin. Karanlıkta içini kemiren bir şey yüzünden endişe yüzüne kazınmış. Jak her

zaman dikkatli olmuştur, her zaman sınırların nerede çizildiğini bilir. Bu gece yere düşen şeyin kendisine ait olmadığını biliyor.

Alyona'nın The Foundry'deki ilk haftasından sonra, onun benim olduğumu henüz anlamadan önce yanına gittiğimde, hiçbir grupta bağı yoktu. Ama şimdi Bratva ona sahip. Ben ona sahibim.

Sonunda, "Başka biri daha var," diyor. "Yeni bir adam. Ürünleri üst kademelerden geçirip, daha iyisini bilmeyen insanlara satıyor, kestirme yollara başvuruyor, daha sert şeyler satıyor. Doz aşımı vakaları da ondan sonra başladı."

"Dur," dedim.

Jak bana baktı. "Adı bu mu? Her kimse, seni sınıyor."

"Beni sınıyor," diye onaylıyorum ve kaburgalarımın arkasında soğuk bir şeyin yerleştiğini hissediyorum.

Kapıya doğru baktım ve adamlarımın kapıyı kilitlediklerini ve gecenin izlerini temizlediklerini gördüm. "Bana söylemeliydiniz."

"Başım belaya girmek istemiyordum. Polislerin olayı çabucak çözeceğini umuyordum ama..."

Ona döndüm, bakışlarım keskinleşti. "Bu bir sorun."

Jak'ın gözleri benden öteye, Alyona'nın kaybolduğu çıkışa doğru kaydı ve sesi alçaldı. "Burada olmamalıydı."

Sözler benzinle tutuşuyor adeta.

"Bir daha asla bu yere ayak basmayacak," diyorum, her kelimeyi özenle seçerek. "Eğer basarsa, burayı bizzat kendim kapatacağım ve size hiçbir uyarıda bulunmayacağım."

Jak gerilir ama itiraz etmez ya da çıkmazda olduğunu belirtmez.

"Anlaşıldı."

Bir an daha gözlerine bakıyorum, o uyarının ağırlığının iyice yerleştiğinden emin olduktan sonra, tek kelime etmeden yanından geçip gidiyorum.

Dışarıda, Savannah sıcağıyla gece havası ağır ve nemli. Arabam kaldırımda rölantide çalışıyor. Devin titrek elleriyle açık kapının yanında dururken, Aly çoktan içeri girmiş, koltuğa kıvrılmış durumda. Çıplak bacaklarını göğsüne çekmiş, yüzünü de ceketimin yakasına gömmüş.

Arabaya binip yanına oturdum.

Dünya daralıyor ve duyduğum tek şey motorun sessiz uğultusu ve Aly'nin yumuşak nefes alış. Ona bakmıyorum. Kendime güvenemiyorum. Ellerim uyluklarımda, eklemlerim acıyacak kadar sıkıca kenetlenmiş,

çenem kilitli bir şekilde öfkemi bastırıp kontrol altına alınmış, kullanılabilir bir şeye dönüştürmeye çalışıyorum.

Şimdi konuşursam, kükrerim.

Şimdi ona dokunursam, durmayacağım.

Araba kaldırımdan uzaklaşıyor, ardından şehir ışıkları bulanık çizgiler halinde yanından geçiyor. Aly titriyor ve ceket kayarak çok fazla tenini açığa çıkarıyor. Kendimi durduramadan ceketini düzeltiyorum. Parmaklarım omzuna değiyor ve temas anında bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

Önce irkildi, sonra da ona doğru eğildi. Sanki sığınacak bir yer arıyormuş gibi vücudu benimkine doğru yöneldi. Bu manzara beni neredeyse mahvetti.

Onu yavaşça ve dikkatlice kendime yaklaştırıyorum. Yanıma sokuluyor ve başını göğsüme yaslıyor. İnce tişörtümün altından sıcak nefesini hissedebiliyorum. Titriyor ve ben de düşünmeden kolumu etrafına sarıp onu orada tutuyorum.

"Bitti," diye mırıldandım sesim titreyerek. "Artık güvendesin."

Başını salladı ve parmaklarını tişörtümün etrafına dolayarak, sanki dünyada kalan tek sağlam şey benmişim gibi sıkıca tuttu. Bu basit hareketin içerdiği güven, derinden hissettiğim, ağır ve geri dönülmez bir ağırlıktı.

"Gitmemeliydim," diye fısıldıyor.

Hayır, yapmamalıydın diye düşünüyorum ama bunu söylemiyorum. Bunun yerine, başımı aşağı eğip ağzımı saçlarına yaklaştırıyorum. Derin bir nefes alıyorum, onun kokusunu içime çekiyorum; ter, korku ve tatlı bir şey.

"Hayır," diyorum bunun yerine. "O yerin tek seçenek olduğu bir duruma düşmemeliydiniz."

Duraksıyor, sonra bana bakmak için biraz geri çekiliyor. Gözleri yüzümü inceliyor ve "Ciddi misin?" diye soruyor.

"Her zaman bunu kastediyorum," diyorum.

Bir şeyler değişiyor. Kırılğan ve tehlikeli. Yutkunarak fısıldadı: "Seninim."

Sözler adeta bir darbe gibi indi.

Onları istemedim. Bana sunuldu, ham ve korumasız bir şekilde. İçimdeki her içgüdü onları sahiplenmek için kabarıyor. Bu gerçeği kalıcı ve kırılmaz bir şeye dönüştürüyorum.

Ellerimle yüzünü okşadım, başparmağımla ağzının köşesine dokundum, kendimi zor tutuyordum. "Dikkatli ol," diye mırıldandım. "Böyle şeyleri, bedelini anlamadıkça söylememelisin."

Gözlerinde hiçbir tereddüt yok. "Evet," diyor.

Yolculuğun geri kalanı gergin bir sessizlik içinde geçiyor. Bedeni benimkine karşı yumuşak ve sıcak. Malikanenin kapıları açılıyor ve ev önümüzde yükseliyor, ışıkları geceye karşı kehribar renginde parlıyor.

Onu eve götürüyorum ama bu gece her şey farklı hissettiriyor. Sanki duvarlar nefeslerini tutmuş gibi ağır bir his var. Onun süitine doğru dönmek yerine, benim yatak odama dönüyoruz. Mekan koyu renk ahşap ve eski taşlarla dolu. Güney mimarisiyle Rus ciddiyetinin bir karışımı.

Kapıyı arkamızdan kapattım.

Daha ben dönmeden Aly'nin elleri üzerimdeydi, kemerimin altına kaydı ve beni kalçalarımın kendine doğru çekti, neredeyse sendelememe neden olacaktı.

Oda karanlık, köşedeki lambanın ışığı sadece şekilsiz mobilyaları ve boşluğu aydınlatıyor. Dudakları benimkilerle buluşuyor ve bana bastırdıkça her şey sıcaklık, gölge ve yumuşak tenle dolu. Nika'nın ceketi yere düşüyor, dolgun göğüslerini ortaya çıkarıyor ve parmaklarımın arzusuyla seğirmesine neden oluyor.

Dudakları aralandı ve dili üst dudağımı yaladı. Davetini hevesle ve açgözlülükle kabul ettim. Çenesini sertçe kavrayıp ağzını daha da açmaya zorladım. Ağzımın içine inledi ve dilim derine indi, bana itaat ederken onun için inlediğini hissettim.

Onu yakalamaya fırsat bulamadan, nefesi kesilerek geri çekildi.

"Ne—" diye hırıltılı bir sesle sordum ama o başını sallayıp banyoya doğru geri çekildi.

Hava karanlık olsa da, çenesinin aşağı doğru indiğini ve utangaçlığının onu ele geçirdiğini hala görebiliyorum. Meme uçları sertleşmiş, her derin nefeste göğsü kabararak gerçek arzusunu ortaya koyuyor.

"Senin için temiz olmak istiyorum."

Kalbim göğsümde karmakarışık bir şekilde ölümcül bir sıçrama yapıyor.
Senin için temiz olmak istiyorum.

Bu sözleri duymak canımı acıtıyor. Ağzım açık kaldı, ona bunu hak etmediğimi, temiz hiçbir şeyi, hele ki onu hak etmediğimi söylemeye hazırlanıyordum. Alyona çoktan arkasını dönüp banyoya girmişti bile.

Yatağa doğru ilerleyip oturuyorum, zihnimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama tek bir tutarlı düşünce bile yakalayamıyorum.

Yapmamalıydım.

İstiyorum.

Kurallar.

Gözüme bir hareket çarpıyor. Buradan aynayı görebiliyorum ve yansımadaki Aly'nin üzerindeki kalan kıyafetleri çıkardığını görüyorum. Duş akarken onu izliyorum, çıplak tenine, kıvrımlı boğazına ve dolgun dudaklarına hafifçe bakıyorum.

O cam kapıyı kapatıp buharın içinde kaybolunca, ben de odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. O aslında benim değil.

O olamaz.

Liev. Ona ne söylediğimi hatırlamaya çalışıyorum kendime. Ama o kadar yakınımdayken, çıplak ve temizken, aklımdan geçen son şey o.

Görünüşe göre her şeyi yakıp yıkmaya hazırım çünkü banyoya girip kendi kıyafetlerimi sistematik bir şekilde çıkarıyorum. Buharın arasından Aly'nin ne yaptığımı fark edip başını çevirdiğini görüyorum. Bana durmamı söylemiyor ve kapıyı açıp içeri girdiğimde kendini saklamaya çalışmıyor.

Bunun yerine, ben tam arkasına gelene kadar hareketlerini yavaşlatıyor.

Belini kamburlaştırıp kalçasını zaten zonklayan penisime bastırdı.

"Alyona," diye fısıldadım kulağına, kolumu göğüslerinin hemen altına dolayarak onu kendime doğru çektim.

Başını omzuma yaslarken su vücudunun önünden aşağı dökülüyor. Boynunun omzuyla birleştiği yere nazik bir öpücük konduruyorum, hafifçe ısıtıyorum, yavaşça göğüslerini avuçlarıma içine alıp kaldırıyorum. Dokunuşumla inliyor ve sırtı daha da geriliyor, bunu daha çok istiyor.

Suyun gürültüsü arasında, "Hatırlıyor musun," diyorum, "seni o ara sokakta böyle yakalamıştım? Bana, sadece bana gelmek için... nasıl da gelmiştin?"

Ağızdan çıkan ses, inilti ile sızlanma arasında bir şey. Elleri benimkileri örtüyor, bana nasıl dokunmam gerektiğini sessizce gösteriyor ve ben de boynuna yaslanıp gülümsüyorum.

"Ne güzel, benim için her şey yolunda."

Bir elimi karnına doğru indirdim, bacaklarının arasına daldım. Kıvrımlarını mükemmel bir şekilde görebiliyordum ve suyun üzerlerinden aşağı doğru akışını izliyordum. Penisimin sertleşmesiyle birlikte, kaygan merkezini bulurken kalçasının arasına sürtünerek zonkluyordu.

"Mmm, Kaz," diye nefes nefese kaldı Aly, titreyerek. "Ben—ben istiyorum—"

“Ne istiyorsun?” diye soruyorum ona. Bu anın her yönü çok yoğun. Onun burada olması, ona dokunmak, arzularıma teslim olmak ve ona her şeyi göstermek... “Söyle bana ne istiyorsun.”

“Seni istiyorum. Bana dokunmanı istiyorum, seni istiyorum...”

Sözleri kesilirken, eli utangaç bir şekilde aramızdaki cinsel organımı buldu. Cinsel organımı deneme amaçlı sıkıttığında memnuniyetle inledim.

“Blyat. Evet, evet, Aly, aynen böyle. Kahretsin, işte böyle sıkı.” Elini iterek, “Sen de tıpkı böyle sıkıydın, değil mi Alyona? Ve benim için çok ıslaksın.” dedim.

Klitorisine hafifçe vuruyorum, vücudunun şaşkınlıkla benimkine sürtündüğünü hissediyorum. Karanlık bir kahkahayla, onu daha sıkı kavrayıp sırtını okşuyorum; dokunuşum altında gevşiyor.

"Kaz," diye sızlandı, dönmekte zorlanırken, sarı saçları sudan dolayı koyulaşmıştı. "Seni istiyorum."

Gözleri benimkine kilitlenmişti ve yüzümde beliren yavaş sırıtışa engel olamadım. "Beni istiyorsun... Peki benden hangi parçamı istiyorsun, Alyona?"

Parmakları sertleşmiş penisime değdiğinde başımı sallıyorum.

"Hayır. Söyle bana. Bunu senden duymak istiyorum. Yüksek sesle."

Bakışlarını yönlendirmek için çenesini tekrar kavradığımda tısladı. "Ne istediğini söyle bana, Alyona. Belki, kibarca sorarsan, sana veririm."

Başını salladı ve zaten sıcak olan yanakları kızarıırken başını aşağıya eğdi. "Ben... Ben seninle sevişmek istiyorum, Kazimir. Seninle sevişmek istiyorum," dedi.

Kasıklarında yanan ateş, onun sözleri ağzından çıkar çıkmaz varlığımın her parçasını yakıp kül edecekmiş gibi geliyor. Düşünmeden, otomatik pilotta, ne yapacağımı anlamaya çalışarak derin bir nefes alıyorum.

Gerçekten benim olabilir mi? Benim olmak istiyor.

Kendini bana vermek istiyor.

“Buraya gel,” diye homurdanarak onu kendime doğru çektim, geniş duşun arkasındaki fayanslı çıkıntıya doğru geri çekilirken. Su zemine çarpıyor ve soldaki şelale oturma yerini ısıtıyor. “Buraya.”

O da itaatkâr bir şekilde beni takip ediyor, dudaklarını yalayarak beni süzüyor. Ben de arkama yaslanıp bacaklarımı aralıyorum, tüm vücudumu görmesine, onu ne kadar çok istediğimi görmesine izin veriyorum.

Penisim o kadar sertleşti ki neredeyse acı veriyor; ucu morarmış. Uzun ve yavaş bir şekilde okşuyorum ve ucunda meni damlacıkları beliriyor.

“Nasıl...?” diye soruyor, gözleri benimkine dikilmiş. Bunun nasıl olacağını hayal etmeye çalıştığını biliyorum. Benim onun daracık vajinasının içine nasıl sığabileceğimi.

"Daha yaklaştın," diye takılıyorum, bir adım daha atarken nefesinin nasıl titrediğini izlemekten keyif alarak.

Sonra bir tane daha.

Ulaşabildiğim zaman, parmağımın boğumunu hafifçe klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve bu onu ürpertiyor.

"Hım. Hâlâ bana karşı cinsel çekim duyuyorsun, Alyona, değil mi?"

Parmaklarım kıvrımlarının arasına giriyor, sudan çıktıktan sonra kalın uyluklarındaki kaygan tabakayı hissediyorum.

“Merak etme. Sana göstereceğim. Hatta biraz da kontrolü sana bırakacağım,” diye karanlık bir kahkaha atarak onu kendime yaklaştırdım. Bir elimi dizinin altına koyup onu koltuğa doğru yönlendirdim. “Öyle kal. Tam orada.”

Göğüsleri yüzümün dibinde, karnı göğsüme sürtünüyor, ben de penisimi kavrayıp onu sıcaklığına doğru yönlendiriyorum. Hemen kıvrımlarının arasından kayıyorum, ucunu tahrik ederek ikimizi de hazır hale getiriyorum. Beklentiyle saniyeler içinde nefes nefese kalıyoruz. Aly bana yaklaşıyor, bir eliyle parmaklarını gevşek saçlarımin arasına geçirirken, içgüdüleri onu yönlendirmeye çalışırken kaşları çatık.

"Bu sana iyi geliyor mu?"

Penisimin ucunu klitorisine hafifçe değdiriyorum ve o nefes nefese kalıyor.

“Güzel. Bu hızlı olabilir, Aly. Ama sadece bu seferlik. Seni çok uzun zamandır istiyorum.”

Son kısmı söylerken göğsüne sokuluyorum. Sözlerimdeki kırılgan gerçeği ya da saplantımı görmesini istemiyorum. "Söz veriyorum, bu tekrar olursa, tekrar olduğunda, bunun ne kadar iyi ve mükemmel olabileceğini sana göstereceğim. Bağımlılık yapıyor. Bu gece, sana iyi hissettirmek istiyorum. Tamam mı?"

Konuşamıyor, sadece başını sallıyor. Kalçalarını bana doğru yaklaştırıp diğer bacağını da çıkıntıya koyuyorum. Duvardaki tutamağı kavrayıp dengesini sağlıyor. Odaklanmaya çalışıyorum ama tek yapabildiğim, içine girmek üzere olduğum yere bakmak. Islak sıcaklığı ve sadece benim için kesilmiş sarı bukleleri.

Hepsi benim.

Kalçalarını aşağı doğru çekerken, Aly üzerime yerleşirken yukarı doğru itme isteğimi bastırmak için tüm gücümü kullanıyorum. Vajinası penisimin etrafını sıkıca sarıyor ve inliyorum. Başını geriye atıyor ve mutluluk dolu ifadesini izliyorum. İçgüdüsel olarak dizlerini açıyor ve tamamen oturuyor, penisim onun mükemmel kadifemsi sıcaklığına gömülüyor. Vücudu benimkine karşı yumuşak ve sıcak.

“İşte böyle,” diye teşvik ediyorum onu, bu hissin ne kadar güzel olacağını görmesi için hafifçe sallayarak. “Mükemmel. İşte böyle, Aly. Şimdi...”

Sanki bunun için yaratılmışız gibi hareket ediyoruz. Aly dizlerinin üzerine kalkıyor, tam da beklediğimden daha sert bir şekilde geri iniyor ama kalınlığımı kaldırıyor. Şaşkınlıkla küçük bir ses çıkarıyor, hareketi tekrarlıyor, göz kapakları ağırlaşırken heyecanı açıkça belli oluyor. Kalçasını kavrayıp onu uzunluğum boyunca yukarı aşağı yönlendiriyorum.

Tanrım, aklımı kaybedeceğim. Kendimi rezil edeceğim. Savannah Bratva'nın lideri, sırf kıvrımlı bir kadın sikimi yaladığı için erkenden geliyorum. Bakire bir kadın beni kendi zevki için kullanıyor.

Bu düşünce bile testislerimi kasıyor. Nefesimi tutuyorum, gecenin başlarındaki kanı hatırlamaya çalışıyorum ki bu gerginliği azaltsın. Ama işe yaramıyor; The Foundry'ye dalıp bana ait olanı almanın anısı, o bana kendini teslim ettiğinde her şeyi daha da ateşli hale getiriyor.

Aly, klitorisi karın kaslarıma değdikçe hafif inlemeler çıkarıyor. Kendimi tutamayıp ona doğru itmeye başlıyorum, ikimiz de bu durumu devam ettirmek için elimizden gelen her şeye tutunmaya çalışıyoruz.

“Kahretsin Kaz, ben—”

Gözleri donuk. Uzandım ve çenesini kavrayıp ağzını kendiminkine bastırdım, dilimi dudaklarının arasına sokup penisimi tekrar içeri ittim. Ağzımın içine inledi, kalçaları daha sertçe üzerimde hareket ederken hareket ediyordu. Yaklaştığını hissedebiliyordum. Titriyordu ve parmakları bilinçsizce saçlarımı çekiştiriyordu. Acı o kadar zevkliydi ki, çok uzun süre dayanamayacağım anlamına gelen o sıcaklık dalgasını hissedebiliyordum.

"Al bunu," diye homurdandım, kalçasına vurarak, "al bunu Aly, aynen böyle. Benimsin. Benimsin. Seni ilk elde eden, seni ıslatan ve yalvartan her zaman ben olacağım, değil mi?"

Çılgılık atarak geliyor ama ben onu penisimin üzerinde yukarı aşağı itmeye devam ediyorum, kendi orgazmım da üzerime sıcak bir titreşimle dolarken onun da kasıldığını hissediyorum. Küfürler savurarak inliyorum,

onu sıkıca tutuyorum ve içine boşalıyorum. Dişlerimi derisine o kadar sert batırıyorum ki, biraz geri çekiliyor, ben de o noktayı yatıştırıcı bir şekilde emiyorum.

Her şey bittiğinde, kendimizi zar zor ayakta tutabiliyorduk. Aly titreyen dizleriyle kucağımdan sertçe kalktı. Hemen ardından onu suya geri soktum, ikimizi de sabunla temizledim, saçına önce şampuan, sonra da saç kremi sürdüm.

Dudaklarından dökülen her iç çekişle kendimi daha da kaybediyorum.

Kahretsin. Ne yaptım ben?

Bu düşünce, duvara toslamak gibi. Aly, duştan çıktıktan ve havluya sarındıktan sonra, ben sessizleşip duşta daha uzun süre kaldığımı fark etmiyor gibi görünüyor.

Aklımdan panik içinde karmakarışık düşünceler geçiyor. Kahrolası aptal. Bunu mahvediyorsun. O senin değil, olamaz da, ve eğer bu ortaya çıkarsa—onu bırakmak zorunda kaldığında—

Sonrasında dünya değişmiş, daha sessiz ve daha tehlikeli geliyor. Bunun sebebinin bir sınırı aşmış olmam olduğunu biliyorum. Aly çarşaflarıma dolanmış uyuyor; onu bu hayata sürüklediğimden beri ilk kez yüzü rahatlamış. Yatağın kenarında oturup nefes alışını izliyorum ve artık geri dönüşün olmadığını kesin bir şekilde biliyorum.

Köprücük kemiğinin hemen altında, dişlerimin izine benzer bir morluk oluşuyor. "Bunu hak etmiyorsun," diye fısıldıyor karanlık bir ses. "Bu gece asla yaşanmamalıydı."

Onu o halde bırakmayı aklımın ucundan bile geçiremezdim ve ona asla zarar gelmesine izin vermeyeceğim.

Hinto benim dikkatimi çekmek istiyordu.

Ve şimdi ona sahip.

Alyona Demsky'yi bana karşı kullanabileceğini düşünen herkes kendi ölüm fermanını imzalamış demektir.

Bölüm 18

Casimir

Yatağımanın yanındaki saat soluk kırmızı bir ışıkla parlıyor.

Sabah saat dörtü biraz geçiyor. Uyanmam gereken saatten daha erken, ama uyku çoktan kaçtı benden. İki saatten az bir süre sonra, tetikte, acımasız ve yüklerden arınmış bir şekilde brifing odasında olmam bekleniyor. Sayıları, tehditleri ve lojistiğin sessiz şiddetini özümsemeye hazır olmam bekleniyor.

Bunun yerine sırt üstü uzandım, bir kolumu başımın üzerine attım ve karanlığa, sanki günahlarımın affedilmesini sağlayacakmış gibi baktım.

Hayır, öyle değil.

Çarşaf larım hala onun kokusunu taşıyor.

Bu gerçek yavaş, bunaltıcı bir kaçınılmazlıkla üzerime çöküyor. Dişlerimin arasından nefes veriyorum, çenem kasılıyor, anılar istemsizce canlanıyor. Onun sıcaklığı. Güveninin ağırlığı. Adımı söylerken sesinin yumuşaması. Bu bir meydan okuma ya da kışkırtma değildi, aksine kırılğan ve savunmasız bir şeydi. Taktiksel hatalardan veya gereksiz kan dökülmesinden pişman olduğum gibi bundan da pişman olmalıyım.

Ama pişmanlık, o an hissettiğim canlılığı silmiyor.

Beni en çok tedirgin eden kısım bu.

Hayatımı kontrollü bir mesafede yaşadım, her zaman aşırıya kaçmanın tehlikesinin farkındaydım, her zaman çok fazla şey istememeye özen gösterdim. İstek, insanları dikkatsiz ve tahmin edilebilir kılar. İstek, düşmanlara avantaj sağlar. Bu dersi genç yaşta, kaburgalarım ezilmiş ve ceplerim boşken öğrendim. Bunu, daha yüksek sesle söylemeden tereddüdümü koklayan oğlanların boğazıma dayadığı bir bıçakla öğrendim.

Alyona tereddüt etmiyor.

Kendini yerçekimi gibi hissediyor.

Yanıma dönüp odanın gölgeli hatlarına, her zaman bana yetmiş olan koyu renkli ahşap ve taş bakıyorum. Suçluluk duygusu bu sefer daha keskin bir şekilde içimi sararken, elim çarşaflarda daha da sıkılaşıyor.

Gece yarısı ikimiz de onun odasına geri dönmesinin daha iyi olacağına karar verdik. Böylece personel fark etmezdi ve babasına da haber gelmezdi. Büyük ihtimalle.

Kendi koyduğum kuralı çiğnedim. Asla geçmeyeceğime yemin ettiğim bir sınırı aştım. O sınırı onunla, özellikle Liev'in kızıyla, güvenliğinden sorumlu olduğum biriyle aşmamalıydım.

Yine de...

Bu düşünce, istenmeyen ve inkar edilemez bir şekilde akla geliyor.

Dün gece kendimi bir avcı gibi hissetmedim. Alyona kendini bana bu kadar isteyerek verirken, kendimi bir erkek gibi hissettim.

Bu ayırım beni o kadar korkutuyor ki aniden doğruluyorum. Ayaklarım yere yumuşak bir sesle çarpıyor ve kendimi hareketin basit fiziksel gerçekliğine bağlamaya çalışarak elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Orada, onun sıcaklığının yankısı, işlevimi yerine getirebileceğim kadar azalana kadar nefes alıp veriyorum.

Takıntıyı anlıyorum. Sahiplenmeyi anlıyorum. Kontrole dönüştürülmüş arzu, daha önce benim de kullandığım bir şey.

Bu farklı hissettiriyor.

Bu düşünce duşa, temiz kıyafetlere ve evin serin şafak öncesi koridorlarına kadar peşimden geliyor. Bir hayalet gibi hareket ediyorum oralarda, ama zihnim adlandırmak istemediğim bir gerçeğin etrafında dönüp duruyor.

Güneş tamamen doğduğunda, onu hiç beklemediğim bir anda buldum.

Konuk kanadından ana eve doğru giden yoldan geliyor. Saçları arkaya toplanmış ve adımları hızlı. Yüz ifadesi, bana çatışmaya hazırlandığını anlatan bir kararlılıkla dolu. Onu görünce otomatik olarak yavaşlıyorum. Tamamen duruyorum ama alışkanlık gereği çıkışları ve açılırları sayıyorum. Ellerinde kan olan, koca imparatorlukları, orduları olan adamlarla karşı karşıya kaldığım halde neden bu kadından kaçmaya çalışıyorum ki?

Aly beni aynı anda görüyor ve aramızdaki mesafe geriliyor.

İlk başta ikimiz de konuşmuyoruz.

Yanaklarının üst kısmında bir kızarıklık var ve bu kızarıklık Savannah sığağıyla alakasız. Gözleri üzerimde geziniyor, duruşumu, ifademi ve

aramızdaki mesafeyi inceliyor. Oradaki tedirginliği ve teslim olmaksansa savaşımaya hazır oluşu fark ediyorum, ama göğsümde bir şey burkuldu. Bunu, jetimden indiği gün de görmüştüm. Bu, benim de içimde saklı olan bir şey.

Sonunda, "Burada yalnız başına dolaşmamalısın," dedim. "Dün geceden sonra olmaz. Çok tehlikeli bir durumdu."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Yalnız değilim. Burası senin adamlarınla dolu, değil mi? Ve istediğin gibi beni burada tutacaklar?"

Bu iniş, keskin ve düzgün.

"Onlar seni güvende tutmak için varlar, Alyona."

"Bu doğru değil," diye çıkıştı. Öfkesi, korumaya çalıştığı o belirgin kontrolü alt üst etti. "Kendini duyuyor musun? Onlar beni güvende tutmak için varlar. Çoğunu beni tanımadan çok önce işe aldın, Kazimir. Onlar suçlu, onlar..."

Gözleri omuzlarımin üzerinden bana bakarak, bunun ne kadar vahim bir durum olduğunu ifade edecek kelimeleri arıyordu.

"Dün gece bunun bir önemi yok gibiydi." Sesi alçak ve duygusuz çıkıyor. Dün gece altında yatan adamın sesi değil, bir Bratva liderinin sesi bu. Kendisi de bunun farkında. Bana hızlıca bir bakış atıyor, sonra başka yöne çeviriyor.

"Adrenalin etkisiydi ve eğer sen beni buna zorlamasaydın, en başından beri o durumda olmazdım..."

"Hayır," diye sözünü kestim kararlı bir şekilde. Çakıllı yolda ona doğru bir adım attım; ondan çok daha uzundum. Güzel ve sinir bozucuydu ve bu sabah hissettiğim o duygu ekşimeye başlamıştı. "Seçeneğin olmadığını unutuyorsun Aly. Beni istemesen bile," sözlerim yaz sabahına rağmen buz gibi keskin ve soğuk çıktı, "bunun içine doğdun. Sen Liev'in kızıydın."

Çenesi meydan okurcasına yukarı kalktı. Daha önce hiç bu kadar cesur görmemiştim. "Beni bu yüzden mi becerdin? Çünkü onun kızıyım diye mi? Babamın seni arkadaşı sandığını biliyorsun, ama belki de sen de onların dediği kadar sosyopat birisin."

Sözler içimde hassas bir noktaya dokundu. Birden durdum, yüzünü ve sanki bana meydan okumaya kalkar gibi çenesinin nasıl kalktığını inceledim. O an gördüm, daha önce kaçırdığım şeyi; korku değil, ama ona yakın bir şey. Kırılmalık. Küçümsenmenin, yönetilmenin ve korunmanın verdiği aşağılanma.

Bu dün geceyle ilgili değil. Aslında değil.

"Seni küçümsemeye çalışmıyorum," diyorum şimdi daha yavaş bir sesle.

"Öyleymişsin gibi geliyor."

Bunun sadeliği beni etkisiz hale getiriyor.

O duyguyu şaşırtıcı bir netlikle hatırlıyorum. Nerede duracağım, ne zaman konuşacağım söylenmesi ve sürekli olarak yerime başkasının geçebileceğinin hatırlatılması. Bundan nefret ettiğimi hatırlıyorum. Beni kendimden daha aşağı bir şeye indirgemesinden nefret ediyordum.

Anlayış yavaş yavaş yerleşiyor, isteksizce ama gerçek.

"Bir malikanede metres olarak yaşamak istemiyorum," diye itiraf ediyor.

Beklenmedik bir şekilde, bu durum canımı acıtıyor. Derin bir nefes alıp ona, "Bu iş asla o noktaya gelmeyecek. Bu gerçek değil, Alyona," diyorum.

Bu gerçek değil mi?

"Ama ben... şey, baban... seni kaybetmekten korkuyoruz."

O hala duruyor.

Bu itirafı açıklamayı planlamamıştım, ama bir kere söylendiğinde geri alınamaz. "Tehlikeyi zamanında engelleyemediğim için sana zarar gelmesinden korkuyorum. Sen onun kızıydın ve o seni seviyor. Ben senden sorumluyum; seni güvende tutmaktan sorumluyum. Ama seni kafese kapatmayacağım."

O beni inceliyor ve o anda, garip bir şekilde hizalanıyoruz; iki kişi aynı probleme bıçağın zıt taraflarından bakıyor.

"Evliliğe inanmıyorum," diyor sessizce.

İçimde beklenmedik bir rahatlama hissediyorum. "Ben de hissetmiyorum."

Bu, kadının kısa ve şaşkın bir gülümsemeyle karşılık vermesine neden oluyor, ardından tekrar ciddileşiyor. "Öyleyse bunu bir tartışmaya dönüştürme."

Kararlı bir şekilde başımı salladım. "Yapmayacağım. Yakında bitecek."

Gerilim tamamen ortadan kaybolmuyor, ancak yer değiştiriyor; patlayıcı olmaktan ziyade yönetilebilir bir şeye dönüşüyor. Bir an sonra yanımdan geçerken, kokusunu alabileceğim kadar yakınımda. Ona uzanmadan gitmesine izin veriyorum ve bu kısıtlama hem zafer hem de kayıp gibi geliyor.

* * *

O gece, hamlemi yapıyorum.

Akşam yemeği kasıtlı olarak gayriresmi bir ortamda geçiyor ve o da yapmacıklıktan uzak, yumuşak kumaşlardan yapılmış, vücut hatlarını saran kıyafetlerle geliyor. Oturduğunda belinde hafif bir ten görünüyor ve bu görüntü insanda sıcak ve istikrarlı bir his uyandırıyor.

Ona Lennox'tan bahsettim.

İlk başta anlamıyor. "Evet, tabii ki duydum. Güney eyaletlerinin en iyi spa merkezi. İnsanlar Avrupa'dan bile ziyarete geliyor ve hizmet sağlayıcılar..."

Sonra gerçek ortaya çıkıyor ve yüzündeki ifade, nefesimi kesen parlak ve savunmasız bir şeye dönüşüyor.

"Bunu sen yaptın," diyor. "Benim için."

"Evet."

Minnettarlığı anında, ezici bir şekilde geliyor ve düşünmeden uzanıp parmaklarıma değdiğinde, bu temas çalınmış değil, hak edilmiş gibi hissettiriyor. Göğsümde yeşeren tatmin duygusu alışılmadık ve rahatsız edici, sahiplenmeye dayanmıyor.

Bu bir destek.

Bana gülümsediğinde, gerçekten mutlu oluyor. Birini güvende tutmanın, onu hareketsiz tutmak anlamına gelmediğini ilk kez anlıyorum.

Bölüm 19

Alyona

Devin acil serviste. Bunu bilmenizi istedim.

Kitap parmaklarımın arasından kayıp fayans zemine hafifçe çarpıyor. Asimov'un metni çok parlak ekrandan bana bakıyor ve ayağa kalktığımı fark etmeden önce sandalyeden yarıya kadar kalkmış oluyorum. Telefonum elimde o kadar sıkı tutulmuş ki kenarları avucumu acıtıyor.

Kış bahçesi cam, açık renkli taş ve yumuşak aydınlatmaya sahip. Evin geri kalanından ayrı bir alan hissi veriyor. Gündüzleri muhteşem, ama ben daha serin olduğu ve kimsenin gelmediği geceyi tercih ediyorum.

Ekrandaki kelimeler tam anlamıyla idrak edilemediği anda, o sakinlik bozuluyor.

Hiçbir açıklama, hiçbir detay yok. Hızlıca cevap yazmaya başlıyorum, ama sonra Asimov'un da muhtemelen pek bir şey bilmediğini fark ediyorum.

Kalbim nefesimi kesecek kadar hızlı çarpıyor ve sanki yeterince dikkatli bakarsam sihirli bir şekilde daha fazla bilgi belirecekmiş gibi telefonu tekrar kaydırıyorum. Hiçbir şey yok. Sadece o tek satır, bir morluk gibi orada duruyor.

Eşyalarımı toplamaya zahmet etmiyorum. Hızlı ve pervasızca hareket ediyorum. Çıplak ayaklarım, evin sessiz koridorlarında koşarken serin zemine çarpıyor. Arkamda bir yerde bir kapı açılıyor ve ileride bir yerlerde sesler kısılıyor.

Nefesim kesik kesik bir halde ana salona daldım. "Bir şoföre ihtiyacım var," dedim, durmadan, yavaşlamadan. "Şimdi."

Sıradan bir giriş holü gibi görünen güvenlik masasındaki adam, şaşkınlıkla yukarı bakıyor. Bir an için gözlerinde hesaplama ifadesi

beliriyor. Sonra daha yumuşak, daha saygılı bir ifadeye dönüşüyor.

"Evet, Bayan Demsky."

Bir diğer gardiyan da elini kulaklığına götürmüş, çoktan hareket halindeydi. Birdenbire, sorgusuz sualsiz itaat edildiğini fark ettim.

Kimse nereye gittiğimi sormuyor ya da Kazimir'i beklememi söylemiyor. Buranın mekanizması etrafımda, verimli ve sorgusuz sualsiz işliyor. Sanki Bratva patronunun gerçek nişanlısı gece yarısı bir araba istese tam olarak böyle olurdu.

Hizmetçilerden Kattrina, ayakkabılarımdan bir çiftiyle geliyor. Aceleyle giyiyorum ve zoraki bir gülümseme takınıyorum. O anda telefonumu hâlâ elimde tuttuğumu fark ediyorum.

Verandaya adımımı attığımda ironi keskin ve acı bir şekilde yüzüme çarpıyor. Gece havası beni sarıyor ama kendimi güçlü hissetmiyorum, midem bulanıyor.

Devin acil serviste ve bu durumun hiçbir yanı sahte gibi gelmiyor.

* * *

Acil servis antiseptik ve bayat kahve kokuyor, boğazınızın arkasını kaplayıp nefes almanızı zorlaştıran ya da nefes almak istememenize neden olan türden bir koku. İki plastik sandalye arasındaki dar fayans şeridinde volta atıyorum. Kimse bana mesaj atmayacak olsa da telefonum hâlâ elimde sıkıca duruyor.

Yolda giderken Asimov'a Cinn'in haberdar olup olmadığını soran bir mesaj gönderdim ve evet dedi, ama burada değilmiş. Belki de bu, durumun o kadar kötü olmadığı anlamına gelir? Belki de Cinn sadece kalpsizdir. Birinin diğerinden daha olası olduğunu biliyorum ve bu kalbimi acıtıyor.

Koridorun sonundaki çift kanatlı kapılar her açıldığında kalbim tekliyor ve vücudum sanki bir darbe alacakmış gibi sese doğru irkiliyor.

Devin orada yalnız olmamalı.

Ama bundan daha fazlası var. Sanki yeniden 17 yaşındayım, Avrupa'dayım, araba kazasından sonra hastanedeyim.

Büyükbabam beni okuldan alıp oraya bırakmalarını söylemişti, kendisi orada olmamasına rağmen. Bu yüzden doktorlar benimle konuştular, oysa konuşmamaları gerekiyordu; yalan söylemiş ve 18 yaşında olduğumu

belirtmiştim. Annemin hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğu gerçeğiyle başa çıkabilecek yaşta olduğumu söylemiştim.

İp kesildiğinde, hâlâ orada yalnızdım. Hâlâ antiseptik havayı soluyor ve bekleme salonunda uşuyordum.

Kazimir'in geldiğini duymuyorum ama varlığını hissediyorum.

Hava değişti, omurgamda gergin bir basınç hissettim ve arkamı döndüğümde, vızıldayan floresan lambaların altında uzun boylu ve tavizsiz bir şekilde koridordan bana doğru geldiğini gördüm. Yüz ifadesi öfkeyle kararmış, çenesi sıkıca kenetlenmiş, gözleri ise genellikle insanları geri çekilmeye iten türden bir odaklanmayla bana kilitlenmişti.

O zaman hata yaptığımı fark ettim. Ona haber vermeden gitmiştim ve bunu yapmamam gerektiğini açıkça belirtmişti. Bana doğru yaklaşırken ona dik dik baktım, gözleri kısılmıştı. Tam karşımda durdu ve alçak, tehlikeli bir sesle sordu:

"Burada ne işin var?"

"Bir mesaj aldım," diye yanıtlıyorum kısık bir sesle, ona başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Çünkü başka hiçbir şey bilmiyorum. En yakın akrabası değilim ve acil durum irtibat kişisi olarak da kayıtlı değilim, bu yüzden yapabileceğim tek şey beklemek.

"Kimseye haber vermeden gittin."

Kazimir'in yumruklarını sıkmasından, kendini kontrol altında tutmaya çalıştığı açıkça belli oluyor. Bekleme salonuna hızlıca bir göz attığımızda, her zamanki tanıdık yüzleri görüyoruz: dalgın bir şekilde ileri geri yürüyen, topallayan bir kadın, adamın kolu acımış bir şekilde tutan geç bir çift, bir avuç hasta, bir diyabet hastası ve benim gibi bekleyen bir aile.

"Evet," diye ısrar ediyorum güçsüzce, acaba benim hatırım için mi yoksa onların hatırı için mi sinirini bozuyor diye merak ederek. "n taraftaki adama söyledim, şoför de biliyordu, diğer çalışanlardan bazıları da—"

"Bana söylemedin."

Sesinde bir kırınlık tonu var mı? Başımı kaldırdım ama Kazimir bana değil, başımın üzerinden bakıyordu.

"Neler olup bittiğini bilmiyorum," diye geveleyerek konuşuyorum. "The Foundry'deki güvenlik görevlilerinden biri bana Devin'in burada

olduğunu mesajla bildirdi, ama başka kimse bana bir şey söylemedi. Ne olduğunu bilmiyorum, haber sitelerinde hiçbir şey yok, en azından—”

Ama ben hâlâ birkaç gün önce yaşanan o geceyi, politikacının burnundan fışkıran kanı, çıkan kavgayı, korkuyu düşünüyorum. Ya aynı şey tekrar yaşansaydı, ama Devin bu şiddetin ortasında kalsaydı? Ya Kazimir'den başka biri o odada silah çekseydi?

Garip olan şu ki, silah konusunda ona bu kadar açıkça güveniyorum, başka kimseye değil.

Gözleri hızla ve dikkatlice hemşire odasına kayd. "Bunu kim yaptı?"

"Mesele bu değil," diyorum, her şeyi içimde tutmanın zorluğuyla sesim yükseliyor, çatlıyor. "Mesele şu ki, bu sürekli oluyor. Sürekli oluyor ve kimse bunu durdurmuyor."

"Aly—"

"Hayır," diye sözünü kestim, içim ısınyordu, gözlerimin arkasında yanan gözyaşlarım sel gibi akıyordu. "Beni sakinleştiremezsin. Orada durup bunun güvenlik meselesi olduğunu söyleyemezsin, çünkü bu sadece tehlikeyi başka bir yere taşıyor. Ya biri senin yüzünden geri dönerse? Ya benim yüzümden?"

Hemşire şöyle bir göz gezdirdi. Biri öksürdü.

"Çok çalışıyor," diyorum, kelimeler şimdi daha hızlı, karmakarışık ve umutsuz bir şekilde dökülüyor. "Sarhoş adamlardan, kendini beğenmiş adamlardan ve şiddet uygulayan adamlardan hakaretlere katlanıyor çünkü parası, bağlantıları veya arkasını kollayan güçlü biri olmadığında hayatta kalmanın yolu bu. Ve bir gün yanlış birine karşı koyacak ve ceset torbasında son bulacak, herkes de omuz silkip 'Daha akıllı davranmalıydı' diyecek."

Sesim titriyor, engelleyemeden ses benden adeta kopuyor.

"Beni güzel bir eve kapatıp buna koruma diyorsunuz," diyorum göğsüm kabararak, "ama o hâlâ dışarıda. Onun gibi kadınlar hâlâ dışarıda. Yaralanıyorlar. Öldürülüyorlar. Ve her zaman iktidar sahibi erkekler dokunulmadan kurtuluyor."

Ardından gelen sessizlik boğucu.

Kazimir'in ifadesi, gökyüzünden fırtınanın çekilmesi gibi yavaşça değişiyor. Öfke azalıyor, altında çıplak ve ham bir şey kalıyor. Omuzları düşüyor. Çenesi gevşiyor. Şimdi bana baktığında, hiçbir baskınlık, hiçbir emir yok.

"Seni duyuyorum," diyor, o kadar alçak sesle ki neredeyse duyamıyorum.

Sonra geri adım atıyor.

Arkasını dönüp koridorda uzaklaştı, uzun adımlarla gözden kayboldu, arkasına bakmadı.

Orada titreyerek oturuyorum, tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum ve arkasından bakıyorum. Acaba ikimizin de asla geri alamayacağı bir şeyi mi söyledim diye düşünüyorum.

Sonunda adrenalin azalmaya başlıyor ve yerini buruk, acı bir his bırakıyor. Çift kanatlı kapılar tekrar açılıyor ve Kazimir yüzünde kararlı bir ifadeyle yeniden ortaya çıkıyor. Belli ki daha kontrollü ve sakin.

Amerika'ya geldiğim ilk aylarda gördüğüm adam buydu.

Bu, Bratva'nın lideri. Bu, babamın patronu, diğer erkeklerin rüyalarına musallat olan kâbus.

Bu, bir hafta önce altımda duran, bana cesaret veren, ilk aşkım olduğunu hatırlatan adam. Ve şimdi bana doğru geri yürüyor.

Yanıma geldiğinde, rahatlamadan neredeyse eriyip gidecektim. Ama fısıltısı beni hazırlıksız yakaladı, soğukkanlı ve doğrudan: "Bilinçsiz geldi. Çok sayıda morluk ve ezik var. İç kanama yok."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Nasıl yani—"

"Şu an uyanık," diye devam ediyor. "Bileği burkulmuş ve beyin sarsıntısı protokolü uygulanıyor, ancak her şey yolunda görünürse muhtemelen yarın sabah eve gönderecekler."

Tamam. O iyi.

Konuşmaya kalkarsam dağılıp gideceğim diye parmaklarımı ağzıma bastırıp başımı sallıyorum.

Kazimir, "Hem ilgili doktorla hem de hastane yönetimiyle görüştüm" diye ekliyor.

Tabii ki yaptı. Nasıl yaptığını bilmiyorum ama bu adamın istediğini elde ettiğine inanmaya başlıyorum. Hinto. Bu diğer sendika lideri; bir Baranov'a karşı çıkmak delilik.

"Geri dönmenize ve onu görmenize izin verecekler."

Çok hızlı ayağa kalktım, başım döndü. Kazimir'in eli refleks olarak kalktı, bana dokunmadan hemen önce durdu, dirseğimin yakınında sanki temas etmemeye çalışıyormuş gibi havada asılı kaldı. Sonra elini indirdi.

"Bu taraftan."

Yanımda yürümekten ziyade biraz önümde yürüyor. Varlığı, acil servisin karmaşasının içinden temiz bir yol açıyor. Kapıda bizi bir hemşire

karşıyor, ikimize de bakıyor. Onun kim olduğunu ya da en azından neyi temsil ettiğini açıkça biliyor. Hiç sorgulamadan bizi içeriye alıyor.

Oda perdelerle ayrılmış, koridordan daha loş ve Devin yatakta desteklenmiş bir şekilde yatıyor. Saçları birbirine dolanmış ve elmacık kemiği ile çenesinde hafif mor bir morluk belirmiş. Bileği sarılı ve atellenmiş.

Çok küçük ve korkmuş görünüyor.

Beni görür görmez gözleri birden yukarı fırladı ve çıkardığı ses yarı kahkaha, yarı hıçkırma oldu. Bu, göğsümde bir şeyleri paramparça etti.

"Al," diye fısıldadı.

İki adımda yanına vardım, tellere ve korkuluklara dikkat ederek yaklaştım. Ter ve hafif, tanıdık şampuan kokusu burnundaydı. Sağlam eliyle tişörtümü sıkıca kavradı, parmakları sanki beni bırakmaktan korkuyormuş gibi sıkıca kıvrılmıştı.

"Ben düşündüm ki—" diye başlıyor, sonra yutkunarak duruyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Buradayım."

Hastane ekipmanlarının etrafında birbirimize beceriksizce sarılıyoruz, alınlarımız birbirine değiyor, ikimiz de titriyoruz. O sessizce omzuma yaslanıp ağlıyor; ben de saçlarına ağlıyorum. İkimiz de düşündüklerimizi dile getirmiyoruz. Daha kötü olabilirdi ve bir gün, belki de daha kötü olacak.

Sonunda geri çekildiğimde Kazimir gitmişti.

Onun gittiğini duymadım, hissetmedim de.

* * *

Birkaç gün sonra, kendi düşüncelerimle dalmış bir halde, kıvrımlı merdivenlerin yarısına inmişken, tanıdık bir kahkaha birinci katın sessiz düzenini bozdu. Buraya hiç yakışmıyordu, konuşmaktan çok mırıldanmaya meyilli bir ev için çok gürültülü ve çok canlıydı. Birden durdum, bir elim tırabzana kenetlenmiş halde aşağı baktım ve Devin'i giriş holünün yakınında dururken gördüm. Onu gördüğümde, kalçasını yana doğru çevirmiş ve omzuna bir elbise çantası asmıştı. Düzgün giyimli bir kadın doğu kanadına doğru işaret etti ve kısa, profesyonel bir tonda bir şeyler açıkladı.

Kalbim boğazıma kadar geldi.

"Devin mi?" diye soruyorum, sesime inanmazlık karışıyor, engelleyemiyorum bile.

Dönüyor, gözleri kocaman açılıyor ve ardından kocaman, ıslıl ıslıl bir gülümseme beliriyor yüzünde. "Vay canına," diyor. "Savannah'ın en gözde metresi değil mi bu?"

Merdivenlerin geri kalanını saniyeler içinde indim, ellerini tuttum ve hâlâ atel içinde olan elini çektiğinde özür diledim. Morluklar hâlâ duruyor olmalıydı ama Devin bir sanatçı ve makyaj onları kapatıyor. Yorgun görünüyordu ama daha iyiydi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, biraz paniklemiş olsam da sesim alçak çıktı. Diğer kadına baktım, zaten sinirlenmişti. "Dev, yapamazsın—"

Görevli kibarca gülümseyerek geri çekildi. "Size biraz zaman vereyim," dedi, sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi. Sanki en yakın arkadaşımın Kazimir Baranov'un evine gelmesi hiç de endişe verici bir durum değilmiş gibi.

O gider gitmez Devin kolumu yakalayıp beni koridorun yanındaki küçük bir odaya sürükledi ve kapıyı arkamızdan hafif bir tık sesiyle kapattı. Güneş ışığı yüksek pencerelerden içeri süzülüyor, havadaki toz zerreciklerini aydınlatıyordu. Kalbim hızla çarparken ona döndüm ve onu baştan aşağı süzdüm.

Kalem etek ve bluz giymiş. Onu daha önce hiç böyle giyinmiş görmemiştim, ama sonra eteğinin beline takılı rozeti fark ettim.

"Neler oluyor böyle?" dedim. "Burada çalışamazsın. Bununla hiçbir ilgin olamaz."

Bana göz kırptı. Sonra omuzları düştü, gerginlik patlak bir lastikten hava kaçır gibi vücudundan süzüldü. "Aly," dedi sessizce. "İyiyim."

"Mesele bu değil."

"Bir bakıma öyle."

Masaya yaslandı, ellerini birbirine sürerek sanki kendini topraklıyormuş gibi yaptı. "Korkunç nişanlın bana bir iş teklif etti."

Midem bulanıyor. "Dev—"

"Panik yapmadan önce," diye sözümü keserek devam ediyor, "önce hayır dedim. Hem de hemen. Sanki bir refleks gibiydi. Çünkü Bratva'ydı, tabii ki. Sonra bana ne kadar ödeyeceğini söyledi."

Ben öylece kaldım. "Ne kadar?" diye sordum ona.

Dudaklarını ısırđı, yüzünde şaşkın ve inanılmaz bir ifade belirdi. "Üç bin beş yüz dolar. Haftada bir."

Oda eğiliyor.

"Bu hiç komik değil," diyorum otomatik olarak.

"Biliyorum," diyor hafifçe gülerək. "Sorun da bu zaten. Bunu gerçekten reddedemezdim, değil mi?"

Ona bakıyorum, zihnim olup biteni anlamaya çalışıyor. Haftada üç bin beş yüz. Bu, şimdiye kadar kazandığından daha fazla, kazanması gerekenden daha fazla, kıyafetinden anladığım kadarıyla bir otelcilik işi için mantıklı olmayan bir miktar. İçgüdüsel korkum keskinleşiyor, daha karanlık bir şeye dönüşüyor.

"Seni satın alıyor," diyorum, bu sözlerin ağzımdan çıkış şeklinden nefret ederek. "Bu kadar para normal değil, Dev."

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde. "O beni kurtarıyor."

Masadan kalkıp yaklaştı ve şöyle dedi: "Foundry'ye geri dönmek zorunda değilim. Beni korkutan adamlara gülümsemek ya da söylediklerini duymazdan gelmek zorunda değilim. Sosyal haklarım var. İhtiyacım olursa oda bulabiliyorum ve birkaç hafta içinde o berbat mahalleden taşınabilirim. Sonunda nefes alabiliyormuş gibi hissediyorum."

Gözleri parlıyor ve işte bu, sonunda paniğimi dağıtan şey oluyor. Para ya da Kazimir'in olaya karışması değil. Yüzündeki ifadeye kazınmış olan o saf rahatlama.

"Kızacağından ya da utanacağından korktum," diye itiraf ediyor.

"Evet," diyorum güçsüzce. "Biraz. Senden utanmıyorum, ama..." Şu an yaşadığım hayatın yanlış, hak edilmemiş hissettirdiğini nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sır sakladığım ve Devin'i kendi başıma kurtaramadığım için utanıyorum.

Burun kıvrarak, "Bahşış için üstsüz barmenlik yaptım. Rus bir suç lideri için çalışarak da hayatta kalabilirim," dedi.

Birden yorgunluktan sandalyeye çöktüm. "Seni benim yüzümden bu dünyaya çekmek istemedim sadece."

Önümde çömeldi ve sıcak ellerini dizlerime koydu. "Aly. Zaten tehlikedeydim."

Aramızda sessizlik uzanıyor ve bu sessizlik, ona anlatmadığım her şeye dolu. Yalanlar ağır ve rahatsız edici, ve kendimi ikna edemedim gerçekler içimden dökülüyor.

“Bütün bu olay,” diyorum. “Benimle onun arasındaki ilişki. Bu sadece uygun olduğu için sahte değil. Sahte çünkü başka biri beni tehdit etti. Başka bir suçlu. Kaz'a ulaşmak için bana zarar vereceğini söyledi.”

Devin'in gözleri irileşti, şimdi daha keskin ve odaklanmış bir halde.

“Ve kurallar var,” diye devam ediyorum. “Yakınlaşma ve dokunma yok. Babamın şartı bu değildi, eminim o da bunu istiyordu. Avukatla görüştüğümüzde Kazimir bunu ekledi.”

"Peki, peki?" diye nazikçe soruyor.

"Ve biz onu bozduk," diye itiraf ediyorum neredeyse fısıltıyla.

Ağzı açık kaldı. Sonra sanki dünyanın en önemli sırrını öğrenmiş gibi sırıttı. "Aman Tanrım. Bratva patronuyla yattın."

"Ben yapmadım—"

"Kesinlikle öyle yaptın," diyor kadın keyifle. "Biliyordum. O adamın sana öyle bakıp da aklını kaybetmemesinin imkansız olduğunu biliyordum."

"Bu bir felaket," diyorum ve yüzüm utançtan kıpkırmızı oluyor.

"Bu tam bir aşk romanı gibi," diye karşılık veriyor. "Sahte bir nişan; yasak seks... kontrol sorunları olan bir mafya babası! Sevgilim, tam benim hayalimi yaşıyorsun."

İnleyerek yüzümü kapattım. "Tehlikeli."

"Hava çok sıcak," diyor. "Seni koruyor."

"Korunmaya ihtiyacım yok," diye mırıldanıyorum.

Dizimi sıktı. "Onu istemiyormuş gibi davranmana da gerek yok."

Şaşkınlıkla ona baktım, o ise yumuşak ve her şeyi bilen bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Devin, "Bu her ne olursa olsun," diyor, "korktuğun için kendini bundan vazgeçirme. Risk almaya değer olduğunu kanıtlamasına izin ver."

Bu sözler göğsümün derinliklerine yerleşiyor. Hem rahatsız edici hem de cezbedici.

Bölüm 20

Casimir

Ona çarptığımda kaldırırma takılıp düştü.

Onu bayıltacak kadar sert vurmuyorum ama nefesini ve ritmini kesecek kadar sert vuruyorum. Sabahların kendisine ait olduğuna inanan bir adamın rahat özgüvenine sahip. Bir saniye önce, kulaklıkları takılı, ölçülü ve acele etmeden, tasarımcı spor ayakkabılarıyla park halindeki arabaların yanından koşuyor. Bir sonraki saniye ise kaldırırma serilmiş, avuç içlerindeki deri sıyrılmış ve boğazından şaşkın bir ses kopuyor.

O daha yuvarlanmadan ben onun üzerine atılıyorum.

Elimle gömleğinin arkasına yapıştım ve onu dikleştirip göğsüyle en yakın minibüsün yan tarafına çarptım. Kapının metalinde boğuk bir gürültüyle ezilme sesi duyuldu. Kulaklıkları kulaklarından fırladı ve küçük hoparlörlerden hafif bir müzik sesi geldi. Adamlarımdan biri bu herfin cebine uzanıp cep telefonunu çıkardı. Telefonu yere fırlattı ve çelik burunlu botunun altında ezdi.

"Bu da ne--" diye başlıyor sözlerine.

Ön kolumu boğazına bastırıp sözünü kestim. Öğürdü ve Nika araya girerken parmakları işe yaramaz bir şekilde kolumu tırmaladı. Hassas ve etkili bir şekilde kollarını arkasına doğru bükte. Plastik kelepçeler sıkıca tuttu. Adam hırıltılı nefes aldı ve ayakları tutunacak bir yer aradı. Kokumu alabileceği kadar yaklaştım.

"Koruma altında olan bir kadına dokundun," diyorum sessizce.

İçgüdüsel bir inkârla başını salladı. "Ben..." demeye çalıştı.

Böbreğine yumruk attım ve vücudu kırık bir körük sesi gibi yere yığıldı, kusmuğu kaldırırma ve Varvatos botlarıma sıçradı.

“İğrenç. Osian, malikaneye dönerken durup yeni bir çift al.” Boevik gözünü bile kırpamaz; ister suikast olsun ister alışveriş, emri ben verdiğim sürece sorgusuz sualsiz yerine getirir.

Nika minibüsün kapısını açıyor ve Devin'i döven adamı içeri atıyoruz.

Onun ardından içeri girdim ve kapıyı hızla kapattım. Karanlık onu yuttu, sadece boğuk nefesleri ve motorun çalışırken çıkardığı alçak uğultuyla yarıldı. Göz hizasına gelecek şekilde çömeldim ve donuk gözlerine baktım. Yüzü lekeliydi; açıkça dehşete kapılmıştı.

İyi.

"Çok şanslısın," diyorum ona. "Çünkü bu seni ortadan kaldırmakla ilgili değil."

Islak, utanç verici bir sesle hıçkırıyor.

"Bu, eğitimle ilgili."

Başımı bir kez salladım. Nika, hiçbir şey söylemeden batonunu bana uzattı.

Araç uzaklaşırken, yavaşça ve dikkatlice kaldırıyorum. Anlayana kadar onu izliyorum ve bunu gözlerinde görebiliyorum.

İlk vuruşta çığlık atıyor.

Uzun süre susmadan bağılıyor.

* * *

Ağırlığını değiştirdiğinde ipler gıcırlıyor.

Beton zemine vidalanmış bir sandalyeye bağlanmış. Bilekleri arkadan bağlanmış, ayak bilekleri sabitlenmiş ve ağzına acımasızca bir bant yapıştırılmış. Klişe bir kurgu, ama klişe olmasının bir nedeni var; işe yarıyor.

Dönüş yolunda bir gözü çoktan şişmiş ve kapanmıştı, tasarımcı koşu kıyafetlerinin yerine minibüste ne varsa giydirilmişti ve onuru neredeyse tamamen yok olmuştu. Bodrum kat demir, yağ ve nemli taş kokuyordu. Arazimdeki müstemilatlardan birinin altındaydı ve dayanıklı olması için inşa edilmişti.

Bu oda ondan daha kötülerini görmüştür.

Işığa doğru adım atıyorum ve bakışlarının hızla ve panikle bana yöneldiğini, beni tanıdığını görüyorum. Kısa bir süreliğine bayılmış

olmasına rağmen beni hatırlıyor. Bu önemli. Gücün kimde olduğunu anlayan erkekler daha etkili bir şekilde çökerler.

Nika kenarda duruyor, diğer iki adam da gölgelerde bekliyor. Onlar tam anlamıyla Bratva üyesi; talimat beklemeden bekliyorlar. Arkamdaki kapı tekrar yavaşça açılıyor ve dönmeden önce bir değişim hissediyorum.

Devin'i gördüğümde, eşikte taş gibi hareketsiz duruyor.

Olayın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti ve morlukları sararıp solmaya başladı. Şu anda bembeyaz ve gözleri korkuyla açılmış, sandalyeye bağlı adamı görünce nefesi kesildi. Sanki darbe almış gibi irkildi, bir eli Aly'nin kolunu kavramak için havaya kalktı.

Aly'nin tepkisi ani ve içgüdüselidir.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu. Sesi keskin ve inanmazlıkla doluydu. İleri adım atarak Devin ile oda arasına yerleşti. "Bizi almaya gelmelerini sen mi sağladın—Kazimir, ne yapıyorsun?"

Ona cevap vermiyorum... henüz değil.

Bunun yerine adamın önüne çömeldim ve ağzındaki bandı tek bir hızlı hareketle kopardım. Bandın kopmasıyla birlikte et parçaları da kopsa da bağırmadı. Dudakları titredi ve nefes nefese kalırken ağzından salya aktı.

"Onu hatırlıyorsun," diyorum sakın bir şekilde, Devin'e bakmadan elimle işaret ederek. "Bize ne yaptığını anlat."

Başını salladı ve gözlerinden yaşlar döküldü. "Ben... ben neyden bahsettiğinizi anlamıyorum. Lütfen."

Hayal kırıklığıyla hafifçe iç çektim.

İlk düzeltme cerrahi müdahaledir. Acele etmeden, avucumun topuğuyla burnunu kırarak, kıkırdağı ıslak ve kararlı bir çatırtıyla koparıyorum; bu ses odada yankılanıyor. Adam tiz ve kırık bir sesle çığlık atıyor, kan ağzından ve çenesinden aşağı akıyor.

"Bu," diyorum sakın bir şekilde, "yalan söylemekten kaynaklanıyordu."

Ayağa kalkıp omuzlarımı bir kez gevşetiyorum. Yakındaki çelik masanın üzerinde düzenli bir şekilde duran aletlere uzanıyorum. Bu bir telaş değil. Bu bir eğitim.

Sonra parmaklarını teker teker, sırayla değil, kırıyorum. Onu şaşırtmak ve vücudunun kasılmasını engellemek istiyorum. Başparmağını o kadar sert büküyorum ki eklem kemiği derisinden dışarı çıkıyor, Alyona öğürme sesi çıkarıyor ve Devin'i odadan çıkarmaya çalışıyor.

Ama Devin kıpırdamıyor. Orada donakalmış bir şekilde duruyor, izliyor.

Çalışırken konuşuyorum. Sınırları, sonuçları ve onun gibi erkeklerin erişimi hak sandığı bir dünyada mülkiyet kavramını açıklarken sesim sakın kalıyor. Ağlıyor, yalvarıyor, para, nüfuz ve iyilikler vaat ediyor.

Cop sopamı kırılıncaya kadar kullanıyorum, sonra botlarımı, sonra da ellerimi; koyu ve muhteşem bir şekilde büyüyecek morluklar bırakıyorum. Parmak boğumlarımı kaplayan, gömleğime bulaşan, ön kollarıma sıçrayan kanın farkındayım. Arkamda Aly'nin hızlı ve öfkeli nefes alışverişinin, Devin'in hiç ses çıkarmamaya çalışırken çıkardığı yumuşak, kırık seslerin farkındayım.

Sonunda durduğumda, adam baygın halde ama nefes alarak öne doğru yığıldı. Yüzü harap olmuş, vücudu paramparça olmuştu.

Dönüyorum.

Devin sessizce ağlıyor, omuzları çökmüş, yüzü Aly'nin boynuna gömülü. Aly'nin gözleri alev alev yanıyor ve titreyen elleriyle Devin'in sırtını ovuyor. Bütün vücudundan öfke saçtığını anlayabiliyorum.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye çıkıştı sesi titreyerek. "Onu izlemeye zorlamak zorunda değildin."

"Onu ben zorlamadım. Kalmayı kendisi seçti." Adama dönerek eğildim ve yumuşamış koyun etine benzeyen yüzüne yakından baktım. "Bunu bir daha hiçbir kadına yapmayacak."

Aly, "Bu onun için değildi," diye karşılık verdi. "Bu senin içindi."

Devin'i kapıya doğru yönlendirirken, son bir kez omzunun üzerinden bana, kana, odaya baktı. Yüz ifadesinde öfkeden başka bir şey yoktu, ama altında daha keskin bir şey vardı; göğsümde rahatsız edici bir sızı.

O benim kim olduğumu biliyor. Bu onun için sürpriz olmamalı ve ben de suçluluk duymuyorum. Duymayacağım da.

Kapı arkalarından kapanır.

Bodrum katı birdenbire çok sessizleşti.

Ellerime ve tenimde kurumaya yüz tutmuş kana bakıyorum. Yapılması gerekeni yaptım. Bunu biliyorum. Bunu her zaman biliyordum.

Ama orada tek başıma, kendi acımasızlığımın sonuçlarıyla çevrili halde dururken, Alyona'ya çok fazla şey göstermiş olup olmadığımı merak ediyorum. Acaba o gerçekten böyle bir adamı isteyebilir mi?

* * *

Daha sonra ellerimi porselen lavaboya dayayıp metodik bir şekilde ovuyorum, seyreltilmiş kanın giderden aşağı doğru akışını izliyorum. Mürekkebin altında eklemelerim zaten şişmiş, derim iki yerden yarılmış, o tanıdık acı beni herhangi bir duadan daha çok sakinleştiriyor. Burnumdan yavaş ve kontrollü bir şekilde nefes alıyorum, hasarı soğukkanlı bir hassasiyetle sayıyorum.

Bu hiçbir şey değil.

Ellerimi kurutmak için havluya uzanırken bitişik odadan sesler duyuyorum. Kapı tam kapalı değil. Orada birilerinin olduğunu fark etmemiştim.

Önce Aly'nin sesini duyuyorum, ince ve titrek bir ses. "Özür dilerim. Seni oraya indirmemeliydim. Bunu görmene izin vermemeliydim."

Bir sessizlik oluyor, ardından hafif bir hareket hışırtısı duyuluyor. Devin konuştuğunda, onu daha önce hiç duymadığım kadar sessiz konuşuyor; ne sertlik var, ne de şaka.

"Aly," diyor nazikçe, "sen hiçbir şey yanlış yapmadın. O da hiçbir şey yanlış yapmadı."

Aly ısrarla, "Titriyordun," diyor. "Ağlıyordun. Tanrım, Dev, bunun yardımcı olup olmadığını ya da her şeyi daha da kötüleştirip kötüleştirmediğini bile bilmiyorum."

Daha uzun bir ara var.

Devin, "Hayatım boyunca korktum," diyor. "Yanlış bir hareket yaparsam, yanlış bir şey söylersem kimsenin arkamda durmayacağından korktum. Bunun tekrar tekrar yaşanacağından endişelendim."

Göğsüm sıkışıyor.

Devin sakin bir sesle, "Yaptığı şey, olanları silmiyor. Her şeyi düzeltmiyor, ama ilk defa biri bana 'bununla başa çık' demedi. İlk defa biri bana yapılanların önemli olduğunu açıkça belirtti. Bu, birinin benim için yaptığı en güzel şey," diyerek sözlerini yumuşak bir sesle tamamlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, bir elimle lavabonun kenarını kavırıyorum ve nabzım kulaklarımda ağır ve gürültülü bir şekilde atıyor. Aly'nin yanıtını bekliyorum, öfkeye, tiksintiye, aşağıda gözlerinde gördüğüm o keskin reddi beklemeye hazırım.

Hiçbir şey söylemiyor.

Sessizlik dayanılmaz hale geliyor. Sesini duymadan geçen her saniye, sanki bir karar tartılıyormuş gibi geliyor. Yıllardır yapmadığım bir şey olan nefeslerimi saymaya başlıyorum.

Yaklaşan ayak seslerini duyuyorum.

Nika görüş alanıma girdiğinde içgüdüsel olarak dikleştım. Yüz ifadesi bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu. Lavaboya ya da ellerime bakmadı. Bakışları, sert ve kararlı bir şekilde gözlerime kilitlendi.

"Patron," diyor sessizce. "Bir durumumuz var."

Ona doğru döndüm. "Konuş."

"Kuzey limanında bir kaza oldu," diyor. "Yangın çıktı. Yapısal arıza. Resmi açıklama elektrik arızası olacak."

"Kaç tane?" diye soruyorum.

Çenesi kasıldı. "Altı kişi kesinleşti... belki daha fazla. Hâlâ cesetleri çıkarıyoruz."

Bedenler.

Söz yankılanıyor; soğuk ve ağır. Son birkaç dakikanın kırılğan gerilimini bir bıçak gibi kesiyor. Zihnim anında değişiyor, dişliler yerine oturuyor, rotaları, düşmanları, zamanlamayı çoktan haritalandırıyorum.

"Gerçekte ne oldu?"

"İşte sorun da bu," diye yanıtlıyor Nika. "Bu rastgele bir şey değildi. Yangın başlamadan önce kameralar devre dışı bırakılmıştı. Bu planlıydı."

Durmak.

Duvarın arkasından Aly'nin hareket ettiğini duyuyorum. Bir sandalye zemine hafifçe sürtünüyor. Çenemi sıkıyorum, çünkü acımasız bir netlikle gerçeği anlıyorum. Bu, onun durumu tırmandırması. Bu, dikkatim dağılmışken, bodrum katlarında ders verirken, benim bölgemin yandığını hatırlatmak için mükemmel zamanlanmış bir mesaj.

Aly benim çatım altında yaşıyor.

Eğer beni seçim yapmaya zorlarsa...

Hangisini seçerdim? Amcamın asla kuramayacağı kadar büyük ve güçlü olan imparatorluğumu mu, yoksa benden önce benim onu sahiplendiğimden şüphelenmeye başladığım kadını mı?

"Buradaki her şeyi kapatın," dedim, zaten hareket halindeyken. "Kimse içeri veya dışarı girmesin. Alyona'da çifte güvenlik."

Nika başını salladı ve gitmek için döndü.

Bölüm 21

Alyona

Lennox'un ön kapısından içeri adımımı attığımda, sinirlerim o kadar gerilmişti ki adeta uğulduyorlardı. Binanın kendisi de durumu iyileştirmiyordu. Her şey sıcak ahşap ve taştan yapılmış, hafif ve katmanlı bir şekilde bir araya getirilmişti; bu da dekoratif olmaktan ziyade kasıtlı bir tasarım izlenimi veriyordu. Havada okaliptüs ve hafif bir narenciye kokusu vardı. Keskin olmadan temiz bir havası vardı ve yüksek pencerelerden süzülen yumuşak ışık, tüm mekanı dış dünyadan yalıtılmış hissettiriyordu.

Kapı eşiğinin hemen içinde duraklıyorum, parmaklarım çantamın askısını kavıyor ve birdenbire Kazimir Baranov sayesinde burada olduğumun farkına varıyorum.

Çünkü bir telefon görüşmesi yaptı.

Normalde açılmayacak kapılar benim için açılıyor ve bunun fazlasıyla farkındayım. Bunu hak etmiyorum. Bunu kazanmadım.

Resepsiyonda kayıt yaptırırken bu düşünce midemi bulandırıyor. Adım zaten listede ve rozetim de hazırlanmış. Kimse bana garip garip bakmıyor, kaşını kaldırmıyor veya iğneleyici sorular sormuyor. Resepsiyondaki kadın sıcak bir şekilde gülümsüyor ve beni beklediklerini söylüyor. Sesi o kadar rahat ki, dengemi bozuyor.

Onu takip ederek spanın derinliklerine, hafifçe akan çeşmelerin ve açık renkli taşlarla döşenmiş geniş koridorların yanından geçiyorum. Burada sesler kısılmış, ayak sesleri kalın halılar tarafından emiliyor ve sesler alçak ve saygılı. Her yüzey sadece parayla değil, özenle dokunulmuş gibi görünüyor ve gerginliğime rağmen yavaşlayıp, etrafı içime sindiriyorum. Burada bir çalışan olarak bulunmama rağmen, yarattıkları ortamın ne kadar mükemmel bir şekilde sakinleştirici olduğunu hissedebiliyorum.

Kendimi güvende hissediyorum, günlerdir olduğumdan daha sakin. Bir gece birlikte yattığım adamın kan içinde kalışını, hiç tereddüt etmeden ve pişmanlık duymadan izlediğimden beri bu kadar güvende hissetmemiştim.

Bir gün birinin beni Bratva patronunun nişanlısı olarak fark etmesini bekliyorum. Ne de olsa, sürekli haberlerde yer alıyoruz.

Güç, Roketler ve Romantizm: Kazimir Baranov'un Nişanlanması Nadir Görülen Bir Kamu Anını İşaretliyor

Milyarder Havacılık ve Uzay Sanayi Kralı Piyasadan Çekildi: Alyona Demsky Kimdir?

Çeyrek Yıllık Kazançların Ötesinde: Kazimir Baranov, Baranov Mirasını Planlamaya Başlıyor

Devin bana o son mesajı gönderdiğinde yanaklarım kızardı. Bir miras mı? O sırada Kazimir'i kısa bir an için babam olarak hayal ettim, ama bu düşünceyi hemen sildim.

Lennox'ta yürürken kimse bana dönüp bakmıyor bile.

Bunun yerine, yanlarından geçerken uzun boylu, düzgün örgülü saçlı bir kadın bana bakıp, "Bu renk sana inanılmaz yakışıyor," dedi ve bluzuma sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi başını salladı. Daha genç bir estetisyen bana sırtarak yeni olup olmadığımı sordu ve gülümsememi çok sevdiğini söyledi. İltifatlar yumuşak ama istikrarlı bir şekilde geldi ve her biriyle göğsümde bir şeyler biraz gevşedi.

Kimse vücuduma çözülmesi gereken bir sorunmuş gibi bakmıyor. Kimse bana küçülmem gerektiği gibi bakmıyor, ki bu sektörde çok yaygın bir durum. Kusursuz bir cildiniz ve sihirli elleriniz olsa bile, kapladığınız alan nedeniyle yargılanabilirsiniz.

Spa müdürüyle tanıştırıldığımda, buranın neden böyle bir atmosfere sahip olduğunu hemen anladım. Ellili yaşlarının sonlarında, belki de daha yaşlı, uzun beyaz saçları sırtına doğru serbestçe dökülüyor ve gözlerinin etrafında derin kırışıklıklar var. Güzelliği cilalanmış veya yapay değil; özgüvene dayanıyor. Tam olarak kim olduğunu bilmekten ve bunun için özür dilememekten kaynaklanan bir özgüven.

"Alyona," diyor, ellerimi sıkıca kavrayarak. "Ben Brook. Hoş geldin."

"Beni ağırladığınız için teşekkür ederim," diyorum, kelimeler kendiliğinden, biraz fazla hevesli bir şekilde çıkıyor ağzımdan.

Bir an beni dikkatlice, ama kaba olmayan bir bakışla süzdü, sonra gülümsedi. "Burada olmanızın sebebi, bu işte iyi olacağınızı düşünmemiz. Tanıdıklarınızdan dolayı değil."

Midemdeki düğüm biraz gevşedi ve yutkunmak zorunda kaldım.

Tur, en iyi anlamda, insanı hayrete düşürüyor. Tedavi odaları klinik değil, adeta birer kutsal alan gibi. Sedir ve arduvazla kaplı saunalar. Suyun taşların üzerinden süzüldüğü sessiz avlulara açılan koridorlar. Asansörle çatıya çıktığımızda, gerçekten nefesim kesiliyor.

Açık gökyüzünün altında termal havuzlar uzanıyor ve buhar tembel spiraller halinde yukarı doğru yükseliyor. Şehir buradan çok uzakta, boğuk ve mesafeli geliyor ve Savannah'a geldiğimden beri ilk kez kaygıdan ziyade hayranlık duygusuna yakın bir şey hissediyorum. Konukların arındırıcı içeceklerden sağlıklı yemeklere kadar her şeyi bulabileceği rahat küçük bir bar ve oturma alanı var.

"Bu inanılmaz," diye mırıldanıyorum.

Brook anlamlı bir gülümsemeye, "Bir kaçış gibi hissettirmeli," dedi.

Günü Brook'u ve ardından başka bir estetsiyeni gözlemleyerek geçiriyorum ve fısıltılar duymaya başlıyorum—benimle ilgili değil, onunla ilgili. Kazimir. Çalışanlar alçak sesle ve dikkatlice, ama korkusuzca geçerken, duyduklarımın parçalarını yakalıyorum.

Birinin kuzeninin kötü bir durumdan kurtulmasına yardım etti. Sigortası yetersiz kalan bir kadının tıbbi masraflarını ödedi. Yanlış kişiler tarafından sıkıştırılan birine müdahale etti ve durumu durdurdu.

Daha karanlık hikayeler de var elbette, ama bunlar bile bir tür kabullenilmiş saygıyla anlatılıyor. Oluşan tablo karmaşık ve rahatsız edici, ve kafamda düzgünce kutuya hapsedmeye çalıştığım canavardan çok daha incelikli.

Çalışacağım yeri bana gösterdiklerinde, ilk başta hissettiğim tiksinti—yani kariyer oyunu oynayan, metres gibi görünme korkusu—tamamen başka bir şeye dönüşmüştü.

Bana aşırı ilgi gösterilmiyor; Brook yeteneklerime gerçekten değer veriyor gibi görünüyor. Tekniğimi geliştirmek için önerileri var, ama aynı zamanda spa konularında da fikrimi soruyor.

Bir hafta boyunca yanında staj yapacağım estetsiyen Maribel, ilk gözlem seansım başlamadan önce hafifçe ellerini çırpıp bir an durmamı söylediğinde, kendimi istemsizce gülümserken buluyorum. Yakındaki bir aynada yakaladığım yansıma beni şaşırtıyor; farklı görüldüğüm için değil, daha sakın görüldüğüm için.

Haftalar sonra ilk defa, başkasının yerini işgal ediyormuş gibi hissetmiyorum.

Kendimi ait olduğum yerde hissediyorum.

* * *

Malikaneye geri döndüğümde, güneş çoktan gökyüzünün o puslu, bal rengi kısmına doğru alçalmaya başlamıştı; bu da her şeyin gerçekte olduğundan daha yumuşak görünmesini sağlıyordu.

Ev her zamankinden daha sessiz. Boş değil, asla boş değil, ama sanki nefesini tutmuş gibi, bastırılmış bir sessizlik hakim. Taş zeminde yürürken ayakkabılarımın yankısı hafifçe duyuluyor, bedenim hoş bir yorgunluk hissediyor. Çantamı yere bırakıp duruyorum, bir elim sandalyenin arkasında, garip bir yeni duygunun yerleştiğinin farkındayım.

Memnuniyet.

O kadar şaşırdım ki neredeyse gülecektim.

Kazimir'i hemen aramaya koyulmuyorum. Duş alıyorum, sıcaklığın üzerime yayılmasına izin veriyorum, bedenimi ondan kaçınmadan hissetmeme izin veriyorum. Dışarı çıktığımda, tenim sıcak ve nemliyken, saklanmak için acele etmiyorum. Vücuduma yapışmak yerine hafifçe saran, rahat, bana ait hissettiren yumuşak bir elbise seçiyorum. Saçlarımı açık bırakıyorum.

Sonunda koridordan geçip odasına doğru ilerlerken, kalbim hızla atmaya başladı. Bu delilik mi? Bunu gerçekten isteyecek mi?

Kapıyı bir kez çalıyorum, sonra da kendimi ikna edemedim kapıyı iterek açıyorum.

Kazimir, okuduğu masadan başını kaldırdı; gözlükleri burnunun üzerindeydi ve kolları sıyrılmıştı, ön kollarındaki koyu mürekkep görünüyordu. Bir an için ikimiz de konuşmadık. Bakışları yavaşça üzerimde dolaştı, beni süzmüyordu ama midemi alt üst eden bir dikkatle bakıyordu.

"Erken döndün," diyor.

"Seni görmek istedim," diye yanıtlıyorum, sesimin ne kadar sakın çıktığına şaşırarak.

Yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor. Çok ince ama kesinlikle fark edilebilir bir değişiklik. Gözlüklerini çıkarıp kenara koyuyor ve ölçülü bir

zarafetle ayağa kalkıyor.

Her şey yolunda mı?

“Evet,” diyorum ve sonra, önemli olduğunu düşündüğüm için ekliyorum, “İnanılmazdı... Lennox. Ciddi söylüyorum.”

Yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor, sonra bu ifadeyi siliyor. "Sevindim."

Yanına yeterince yaklaşıyorum, sıcaklığını hissedebiliyorum, farkında olmadan bile taşıdığı ağırlığı. "Size teşekkür etmek istedim."

Keskin, araştırmacı gözlerle beni inceliyor. "Bana hiçbir borcun yok—"

"Biliyorum," diye nazıkçe sözünü kestim. "Burada bulunma sebebim bu değil."

Ardından gelen sessizlik gergin ama ağır değil. Çok düşünmeden ona doğru uzanıyorum, parmaklarım gömleğinin ön kısmına değiyor, altı sert hissediliyor. Tamamen hareketsiz kalıyor, nefesi hafifçe kesiliyor.

"Aly," diye mırıldandı, sanki bir uyarı verir gibi.

Başımı yukarı kaldırıyorum. "Bırakın beni."

Önce onu öpüyorum, yumuşak ve acele etmeden, isterse geri çekilmesi için ona zaman veriyorum. Geri çekilmiyor. Eli boynumun arkasına uzanıyor, başparmağı tenime dokunuyor ve topuklarıma kadar bir ürperti gönderiyor.

Ona teşekkür etmek için buraya gelmiştim, ama şimdi bu sözler fiziksel bir şeye dönüştü. Vücudumda bir sıcaklık birikiyor, özgüvenim içe kapanmak yerine çiçek açıyor. Önünde diz çöktüğümde, nefesi keskin bir şekilde dışarı çıkıyor. Eli bir anlığına saçlarımı sıkıca kavırıyor, sonra kendini zorlayarak bırakıyor.

"Bunu gerçekten yapmak istediğinden emin misin, sevgilim? Ne tür bir tehlikeye atıldığının farkında değilsin."

Bana taktığı sevgi sözcüğü yüzümde ve içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Dudaklarımı refleks olarak yalayarak ona bakıyorum.

"Denemek istiyorum... sakıncası yoksa. Daha önce hiç..."

Kendimi susturmak için dudağımı ısırdım. Kazimir'in bir erkekle ne kadar ileri gittiğimi bilmesine gerek yok. Bu bilgiyi kendime saklayacağım.

Zihnim bana, "Onunla durum farklı," diye fısıldıyor.

Bir an için, geri çekilip bu kadar deneyimsiz birini istemeyeceğine karar vereceğinden endişeleniyorum, ama öyle yapmıyor. Kaz'ın eli bu sefer daha sıkı bir şekilde saçlarıma geri dönüyor, ağzı açık kalıyor ve inliyor. İnanmazlıkla başını sallıyor, ama diğer eliyle yanağımı okşuyor.

"Eğer çok fazla geliyorsa veya durmak istiyorsan bana söylemelisin. Yoksa durmak istemem..."

Başparmağı alt dudağımlı okşuyor ve ben de ağzımı açıp başparmağımlı dilime bastırmasına izin veriyorum. Teninin tuzlu tadı beni daha fazlasını istemeye itiyor. Ellerim uyluklarında, penisinin sertleşmesiyle pantolonunun kasık bölgesinde bir gerilme hissediyorum. Parmak uçlarımlı üzerinde hafifçe geziniyor ve Kaz'ın kalçaları hafifçe kıpırdıyor.

"Aman Tanrım, sevgilim. Beni çıldırtacaksın."

Kaba sözler sadece cesaret verici oluyor ve ben dizlerimin üzerine eğilerek pantolonunun düğmesi ve fermuarıyla uğraşıyorum. Beklediğimden daha kolay düşüyorlar. Kazimir, pantolonu aşağı çekmek için acele ederken boğuk bir şekilde gülüyor, ama penisinin serbest kalmasıyla şaşıyorum.

"Boksör şortu yok mu?" diye sordum, yanaklarım sevinçten kızarıırken gözlerim yukarı doğru kaydı. Küçük bir gülümsemeyle başını salladı.

Elimi penisinin dibine dolayarak, bir anlığına ona hayran kaldım. Kalın. Bunu zaten biliyordum, vücudum da biliyordu, ama şimdi arzusun bulanıklığı olmadan odaklanabildiğim için durum farklı. Kelimenin tam anlamıyla penisiyle yüz yüzeyim. Sıkıca tuttuğum elimde nasıl zonkladığını ya da ucunun ön meniyle nasıl koyulaştığını, parıldadığını görmezden gelmek imkansız.

Kazimir tekrar inledi, parmak uçları saç derimi ovuyordu. Ama beni kendine daha da yaklaştırmaya çalışmadı, bu da beni şaşırttı.

İçimde bir yaramazlık heyecanı belirdi. Penisinden elimi çekip kalçalarına bastırdım ve dizlerim üzerinde öne doğru kayarak sırtı duvara çarptı. Şaşkınlıkla içini çekti ve bana baktı. "Ne—?"

Başka bir şey söyleyemeden, onu tekrar kavradım ve dilimi yavaşça, uzun bir çizgi halinde penisinin dibinden yukarı doğru gezdirdim. Vücudu kelimenin tam anlamıyla titredi, bu da bende bir heyecan dalgası yarattı. Vajinamın ıslandığını hissedebiliyordum.

Kontrolün sizde olması işte böyle bir şey.

O, her gün tam olarak bunu hissediyor.

Savannah'ın Bratva lideri.

Hiç şaşmamalı, beni tamamen kendimden geçirebiliyor.

Şimdi çok heyecanlıyım. Onun beni her becerdiği, her orgazm olmamı sağladığı anları hatırlıyorum. Dudaklarımı onun etrafına sarıyorum ve

yavaşça yukarı aşağı hareket ettiriyorum. Ritmi istikrarlı, tempolu, kışkırtıcı ve parmaklarımın dibini sardığı yerde sıkı.

Dengemi sağlamak için diğer elimi kullanarak iç uyluğuna bastırıyorum ve aldığı keskin nefesi yakalıyorum.

İlginç.

Penisinin başını dilime bastırarak durakladım ve diğer elimle testislerine hafifçe dokundum. Kırıışık deri dokunuşum altında gerildi ve mutluluktan mırıldandım. Aşğı doğru inerken neredeyse penisinin tamamını yuttum. Refleks olarak öğürdüm ve Kaz başımı geri çekmeye çalıştı, ama direndiğimi belirten bir ses çıkardım ve onu yavaşça, derinden, boğazımın arkasında düzensiz bir şekilde nabız attığını hissedene kadar emmeye devam ettim.

Ağzımda onun kaygan menisinin düşüncesi bile beni inlemeye yetiyor. "Kahretsin, Aly, dikkatli ol. Yapamam—"

Kalçaları hafif bir itmeye öne doğru eğiliyor ve ben onu daha hızlı çalıştırmak için çaresizce uğraşıyorum. Elimde o kadar sert ki, henüz boşalmamış olmasına şaşırdım. Dipteki damar şişiyor ve parmaklarımın altında ısınıyor.

Tekrar sızlanıyorum, öne doğru kayıyorum, ondan daha fazlasını istiyorum, onun her şeyini istiyorum, onunla birlikteyken hissettiğim gibi onun da dağıldığını hissetmek istiyorum.

Kazimir Baranov'un başına gelen her şey gibi, bu da neredeyse şiddetli, patlayıcı ve kontrolün zar zor sağlandığı bir şekilde gerçekleşiyor.

Beni sabit tutuyor ve homurdanarak, kalçaları öne doğru sallanırken, ağzımı becerirken adımı haykırıyor. Islak sıcaklık, boğazımdan aşağı kayan kalın meni iplikleri halinde geliyor. Tırnaklarım sert uyluk kaslarına saplanıyor. Gözlerim yaşarırken, çenemi yüzünü görebilecek kadar yukarı kaldırıyorum. Sert sakalı, koyu gözleriyle bana bakarken bir surat buruşturmasına dönüşüyor.

"Aferin kızım," diye fısıldadı, hızını yavaşlatarak ama durmadan. Elini penisinin içine aldı ve yavaşça okşadı. Diğer eliyle çenemi kavradı ve meni lekelerini dudaklarıma sürdü. Tuz ve daha misk kokulu, biraz da tatlı bir tadı vardı.

Sonrasında Kaz, tembelce pantolonunu tekrar giydi ve şaşkınlıkla çıkardığım nefesi umursamadan beni kucağına aldı. Beni yatağı taşıdı ve yarı üstüne çekti. Kolu omuzlarıma sıkıca sarılmıştı. Başımı göğsüne yaslayıp, tembel parmaklarımla dövmelelerinin çizgilerini takip ettim.

Vücudu dövmelele kaplıydı. Bir tür ızgara haritası gibiydiler; şimdiye kadar onları yakından görme fırsatım olmamıştı. Duşun buharında belirsizdiler. Diğer tüm karşılaşmalar karanlıkta veya birbirimize sırtımızı dönerek gerçekleşmişti. Bu, bana kendisini gerçekten göstermesine izin verdiği ilk seferdi.

Ve yaptıklarımızı ve sonuçlarını düşünmek için zamanımız oldu. Kaz'ın kalbi avucumun altında güçlü, düzenli ve gerçek bir şekilde atıyor.

"Devin için yaptıkların karşısında ne hissedeceğimi bilemedim," diyorum sessizce, adrenalini yerini yorgunluğa bıraktıktan çok sonra.

Vücudu neredeyse fark edilmeyecek kadar gerildi. "Peki ya şimdi?"

"Öfkeliydim," diye itiraf ediyorum. "Korkmuştum. Sanki onun kontrolünü elinden alıyordunuz, sorunlarının nasıl çözüleceğine siz karar veriyordunuz gibi hissettim."

Çenesi kasılıyor ama sözünü kesmiyor.

"Ama şimdi anlıyorum," diye devam ediyorum. "Ondan hiçbir şey almadın. Ona bir çıkış yolu verdin. Onu küçültmedin. Ona alan verdin ve karar vermesine izin verdin, ama o zaman bunu göremedim. Eğer senden durmanı isteseydi, dururdun, değil mi?"

Yavaşça nefes verdi. "Her şeyi her zaman tek bir şekilde yapmam. Sadece nasıl yapılacağını bilirim."

"Biliyorum," dedim, dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Ama bu onların yanlış olduğu anlamına gelmez. Ben de bir zamanlar öyle düşünmüştüm..."

Yıllar önce. Buraya gelmek istemediğim zamanlarda. Babam Kazimir Baranov'la veya ölüm ve yıkımla meşhur imparatorlukla bağlantılı olmak istemediğim zamanlarda.

Başını hafifçe çevirerek bana aşağıdan bakıyor, bakışları yüzümü inceliyor. "Bunun beni iyi bir adam yapmadığını anlıyorsun, değil mi?"

"Öyle demedim," diye yanıtlıyorum usulca. Kazimir'in sadece iskeletlerden ibaret olmadığını, geçmişinde muhtemelen yüzlerce ceset olduğunu biliyorum.

Bir an için gözlerinde kırılmalı, savunmasız bir ifade belirdi. Derin bir nefes aldım, cesaretimi topladım.

"Ve Lennox," diye ekliyorum. "Bu, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar önemliydi. Bugün bir iyilik kurbanı gibi hissetmedim. Kendimi yetenekli, istenen biri gibi hissettim. Oraya ait olduğumu hissettim."

"Evet, öyle," diyor tereddüt etmeden. "Eğer sen eksik davransaydın, müdürün kabul etmeyeceğinden eminim. Bana boyun eğecek türden bir kadın gibi gelmiyor."

Şaşkın ama aynı zamanda emin bir ses tonuyla konuşuyor. Kaşlarımı çatıyorum ama ne demek istediğini anlıyorum. Brook bir bakıma çelikten yapılmış olabilir ama aynı zamanda nazık biri. Bu iki özelliğin bir arada bulunmasını anlamakta zorlanıyorum.

Sesindeki kesinlik içimde derin bir şeyleri yatıştırıyor. "Böyle yapıyorsun" demek, kendim hakkında hissetmem gereken şey ama hissetmiyorum. Peki, güç ve acımasızlıktan yapılmış gibi görünen bu adam bende bunu nasıl görebiliyor? Bana bakıp da benim sadece kusurlar gördüğüm yerde nasıl potansiyel görebiliyor?

Bir süre sessizce uzanıyoruz. Bedenimin farkındayım ve onun yanında olduğumda kendimi ne kadar rahat hissettiğimi çok iyi biliyorum. Karnımı içeri çekmeye, kalın bacaklarımı belli bir şekilde tutmaya veya daha az yer kaplamaya çalışmıyorum. Sadece... öyleyim.

Kaz sonunda şöyle diyor: "Eskiden gücün bir şeye sahip olmak, onu kontrol etmek, gitmesine izin vermemek anlamına geldiğini düşünürdüm. Şimdi ise bunun, bir şeyin gitmek istemeyeceği kadar güçlü bir yapı inşa etmek anlamına gelebileceğini öğreniyorum."

Yerimde kıpırdanıp, ona bakabilmek için kendimi biraz yukarı kaldırdım; özgüvenim beni şaşırttı. "Ben senin değilim çünkü beni burada tutuyorsun," dedim. "Burada olmayı ben seçtiğim için buradayım."

Eli belime doğru kayd, sıkı ama sahiplenici bir şekilde değil. "Biliyorum."

Ona gülümserken kendimi yakalayana kadar ne kadar düştüğümün farkına varmıyorum. Bu odadan ayrılma düşüncesi yanlış, gereksiz geliyor. Onun kim olduğunu ve neler yapabileceğini biliyorum. Ellerinde kan olduğunu ve iyiliğinin ardında karanlık olduğunu biliyorum.

Ona karşı kin beslemeyi içimden geçiremiyorum.

Rahatça ve savunmasız bir şekilde arkama yaslanıyorum. Vücudum daha önce hiç olmadığı kadar gevşiyor. Bu her neyse, beni değiştiriyor. Beni daha cesur yapıyor. Bana, kapladığım alanı hak ettiğime dair az da olsa bir inanç veriyor.

Bölüm 22

Casimir

Liev'in binasının önünde durduğumuzda güneş suya doğru kayıyordu. Gökyüzü, Savannah'ı turistlerin eve götürüp duvarlarına astığı bir tablo gibi gösteren o yumuşak, erimiş renge bürünüyordu. Sokak, açık hava barlarından gelen seslerle, el ele yürüyen çiftlerle, tuzlu su, kızarmış yiyecek ve parfüm kokularıyla doluydu. Bir an için, Alyona yanımda dururken, onların arasında sıradan bir çift olduğumuzu, dikkat çekmeyen ve tehdit altında olmayan bir çift olduğumuzu hayal etmek tehlikeli derecede kolaydı.

Çok güzel görünüyor. Üzerindeki elbise hafif, hareket ettikçe dalgalanan, kıvrımlarını belli etmeden saran, pastel renklerle desenli. Liev'in rahatsız olmayacağı kadar mütevazı, aynı zamanda bakmaktan kendimi alamadığım kadar da güzel. Saçları serbest, sudan gelen esintiyi yakalıyor ve bana baktığında gözlerinde akşam yemeğiyle değil, tamamen bizimle ilgili bir soru var.

Artık neredeyse her dakika kendime bunun gerçek olmadığını hatırlatmak zorundayım.

O aslında benim değil. Olamaz da.

Kolumu uzatıyorum ve o da hiç tereddüt etmeden kolumu tutuyor. Bu küçük hareket göğsümde bir şeyleri yatıştırıyor. Aynı zamanda nerede olduğumuz ve kimin topraklarına adım atmak üzere olduğumuz konusunda farkındalığımı da keskinleştiriyor.

Liev kapıyı kendisi açıyor. Bakışları önce Aly'ye, sonra da bana kayıyor. Çenesi kasılıyor, sanki kelimeler ağzından çıkmadan önce onları bastırıyor.

"Kazimir," diyor soğukkanlılıkla. "Davet edildiğine inanmıyorum."

"Liev," diye yanıtlıyorum rahat ve hoş bir şekilde. Bunu sanki iki eski arkadaş arasında sıradan bir akşam yemeğiymiş gibi ele alıyorum. "Umarım sakıncası yoktur. Devin gelemeydi, bu yüzden onun yerine ben geliyorum... tabii ki Aly'nin güvenliği için."

Aly yanımda hafifçe gerildi ama bana karşı çıkmadı. İkimiz de babasının bu düzenlemeye hâlâ çok kızgın olduğunu biliyorduk. Hinto'nun gerçekten de peşine düşeceğinden korktuğu için bunu engelleyemiyordu. Gözleri kısıldı ve bir an için gerçekten de kapıyı yüzüme çarpacağını düşündüm. Bunun yerine, geri çekildi ve hiç de hoş karşılamayan sert bir hareketle bizi içeriye davet etti.

Dairesi geniş ve zevkli döşenmiş. Amerika'ya gençken geldiğimizden beri ilk dairesi değil ama ona en çok yakışan daire bu. Cam ve açık renk ahşaptan yapılmış, suyu çerçeveleyen geniş pencereleri var. Bir keresinde, sadece suyun sesi ve klostrofobi hissiyle bir teknenin ambarında mahsur kalmıştık. Burası bana o günleri hatırlatıyor.

Şimdi Liev etrafındaki boşluğa kendini bırakmış durumda. Onun evinde istenmediğimi hissetmek göğsümü acıtıyor. Bu geceye kadar birçok kez burada bulundum ama omuzlarındaki gerginliği görüyorum.

Batan güneşin ışığı masanın üzerine yayılıyor. Akşam yemeği için masa hazırlanmış, mumlar yakılmış ve balık yemekleri özenle yerleştirilmiş. Liev her zaman okyanusu sevmiş, sokaklardan uzakta kurduğu hayatı hatırlatan her şeyi sevmiştir. Bu yer, zorlu mücadelelerle kazanılmış bu gururu yansıtıyor.

Akşam yemeği gergin bir şekilde başlıyor. Sohbet yüzeysel kalıyor. Kibar ve dikkatli bir şekilde ilerliyor, ancak gevşemeyi reddeden bir gerilim var. Liev, Aly'nin gün boyunca çiftlikte ne yaptığını defalarca soruyor, sanki onu orada esir tutuyormuşum gibi. Ona orada sık sık bulunmadığımı hatırlatmanın yollarını buluyorum. Baranov Tech'in CEO'su olarak görevlerim ve işimizin karanlık köşelerindeki işler beni oradan uzak tutuyor.

Aly aramızda oturuyor; kırılgan bir tampon görevi görüyor. Tabağını karıştırırken ve Lennox'tan bahsederken gülümsemesi biraz fazla zorlama.

Liev mezelerden ana yemeklere geçince, balığın kokusu yüzünün rengini solduruyor.

"İyi misin?" diye sordum ona, daha da yaklaşarak. Elimle sırtına hafifçe dokundum, sanki onu sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi.

Liev neredeyse hırlıyor. Bakışlarım ona çevriliyor, ama sinirliliğinin altında endişe görüyorum.

Yutkunup başını salladı ama hareketi sarsıntılıydı. "Sanırım öyle. Sadece... özür dilerim. Bugün midem rahatsızdı."

Liev bize düşmanlığa varan keskin bir bakışla bakıyor, ama ona duyduğu endişe bunu bastırıyor. "Şaşırdım. Sen her zaman balığı severdin; her türlü balığı. Eskiden sana deniz kızı olduğunu söyledim. Bir hastalığa mı yakalandın?" Bana yönelttiği bakış suçlayıcı, sanki onu hasta eden benmişim gibi.

Kaşları çatıldı ve yüzünde gerçek bir şaşkınlık belirdi. "Bilmiyorum," diye itiraf etti usulca. "Kendimi biraz iyi hissetmiyorum. Belki başka bir şeydir, makarna var mı yoksa...?"

Sormadan tabağını elinden alıyorum ve Liev, Aly için başka bir şey yapmasını rica etmek üzere mutfığa gidiyor. Aly ile yalnız kaldığımda, dikkatim onun solgunluğuna ve elini karnına bastırma şekline takılıyor. Buraya gelirken gayet iyi görünüyordu.

Koruma içgüdüğü hızla ve filtrelenmeden ortaya çıkıyor ve ben de onu bastırmaya çalışmıyorum. Dikkatlice bir yudum su içip nefes alırken, omuzlarındaki gerginlik geçene kadar elimi sırtında tutuyorum.

"Bana dokunmayı bırakmalısın," diye mırıldandı solgun bir gülümsemeyle. "Bir şeyler olduğunu düşünebilir."

İkimiz de aslında bir şeylerin olup bittiğini kabul etmiyoruz. Kuralı defalarca çiğnedik. Babasına verdiğim sözü tutmadım. İkimiz de cehenneme doğru gidiyoruz.

Ona dokunmaya ve onu tatmaya devam etmek için ruhumu bile satardım. Ama bunu asla sesli olarak itiraf edemem.

Liev odaya geri döner ve bize şüpheyile bakar. Ellerimi kendime saklamayı başararak, devlet sözleşmeleri, nakliye rotaları ve komşu sektörlerle ortaklık kurma konularında hafif bir sohbet ederiz. İş

konuşmasına geçtikçe Liev rahatlar gibi görünür. Aly, kendisine tereyağlı makarna ve brokoli getiren personele teşekkür eder.

Akşam yemeği nihayet bittiğinde, tabaklar kaldırılmış ve mumlar sönmeye başlamışken, hiçbirimiz kıpırdamayız. Gece boyunca etrafımızda dolaşan, dile getirilmeyen bir şüphe havayı doldurur.

Sonunda sessizliği bozan Liev oluyor. Ellerini birleştiriyor, gözlerini benden ayırmıyor ve altında yatan ısrarı gizlemeye çalışmayan ölçülü bir sakinlikle konuşuyor.

"Kazimir," diyor, "iş hakkında daha çok konuşmalıyız..."

Liev, Alyona'ya oturma odasında uzanmasını önerdiğinde itiraz etmiyor. Bu, gerçekte bir tür geçici ateşkes yapmış olsa bile, yaptıklarımız hakkında hala hiçbir şey bilmek istemediğinin bir işareti. Yavaşça kalkıyor, bir eli sandalyesinin arkasında, ama yüzü hala solgun. Solgun ama kararlı. Yanımdan geçerken parmakları koluma hafifçe ve bilinçli bir şekilde dokunuyor, dokunuşun içine sessiz bir soru işlenmiş. Bu sorun değil mi? Güvende miyim? Sen?

Başımı hafifçe salladım, neredeyse fark edilmeyecek kadar azdı ve omuzları sanki üzerlerinden bir yük kalkmış gibi rahatladı. Babasına gözlerine ulaşmayan kıbar bir gülümseme gönderdi ve kısa koridorda kayboldu. Sandaletlerinin yumuşak sesi dairenin sessizliğinde kayboldu.

Liev'in bakışlarının o etkileşimi takip etme şeklini özlemiyorum. Keskin ve ölçülü, çenesi sanki dişlerini öğütüyormuş gibi tekrar sıkılaşıyor. Bana geri baktığında, gözlerinde eskiden var olan sıcaklık yok olmuş, yerini sert ve yaralı bir ifade almış.

"Balkon," diyor kısaca, arkasını dönerek.

Akşam havasına doğru onu takip ediyorum. Balkon, dairenin deniz kenarı boyunca geniş bir şekilde uzanıyor. Cam korkuluk, güneşin son ışınlarını yakalayıp kırık altın renginde geri yansıtıyor. Yıllar boyunca burada yüzlerce kez durduk, içki içtik, sigara içtik, Prag ve Moskova hakkında, sokaklarda yalınayak koştuktan ve ekmek çalmaktan, bir okyanusu geçip bu kadar büyük bir şey inşa etmenin ne kadar imkansız hissettirdiğinden bahsederken çok yüksek sesle güldük. Bu balkon çok şey duydu.

Bu gece, burası bana yabancı bir yer gibi geliyor.

Liev kollarını korkuluğa yaslamış, suyun üzerinde süzülen teknelere ve aşağıdaki iskelelerde gülen turistlere bakıyordu. Ben birkaç adım ötede, ona mesafe bırakarak duruyordum. Aslında bunu yapmaya pek niyetim yoktu ama bu konuşmanın sözlü kalması için buna ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Sonunda bana bakmadan, "Ulaşılmazdınız," dedi. "Her zamankinden daha fazla."

Sessizce derin bir nefes aldım. "Rakiplerimizin ne planladığını anlamaya çalışmakla meşguldüm, ama aynı zamanda işletmeyi de yürütmeye çalışıyordum."

"İki ay boyunca," diye karşılık verdi bana dönerek ve gözlerini dikerek. "Bu sana hiç benzemiyor Kaz. Kendini toplantı odalarına kapatıyorsun. Günlerce, belki bir hafta ortadan kaybolursun, aylarca değil. İnsanlar fark eder. Çevren giderek küçülüyor."

Bilerek umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Sebeğim vardı. İkimiz de çok meşguldük, değil mi?"

Burun kıvrarak, "Rota güvenliğini sağlamak ve alıcılarla iletişimi kurmak için beni görevlendirdin. Hem de işi yapması için güvendiğim adamlar yerine beni. Kaz, dünyamızın nasıl yapılandırıldığını unuttun mu?" dedi.

"Hayır," dedim uyarıcı bir ses tonuyla. "Bunlar tehlikeli zamanlar Liev, bunu biliyorsun. Eğer Hinto bir dayanak noktası bulursa... Ben işlerin meşru tarafını yürütmeye devam edeceğim. Bunu geliştiriyorum ki, hamlemizi yaptığımızda onu alt edebilecek altyapıya sahip olalım."

"Tuhaf. Sanki tüm bunlar senin benden kaçınman için planlanmış gibi."

Çenem kasılıyor. Öyle mi? Eğer öyleyse, bunu bilinçli olarak yapmadım, gerçekten de yapmadım.

İçten içe endişeleniyorum, eğer Liev'le çok fazla yüz yüze görüşürsem, bana bir bakıp her şeyi anlayacak. Ne yaptığımı, hâlâ neye özlem duyduğumu anlayacak.

"Aly'nin korunması gerektiği önerisini yaptıktan beri ortalıkta görünmüyorsun."

Adı aramızda ağır bir yük gibi duruyor. Ağır ama kaçınılmaz. Kısa bir an için, suçluluk duygusu içimi sızlatıyor, o kadar keskin ki

hissedebiliyorum. Liev, on yıllardır kan bağı dışında her şeyde kardeşim gibiydi.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyorum, kendimi zorlayarak ona bakıyorum; uzun zamandır tanıdığım, şimdi birden daha kırışık ve yorgun görünen yüze. "Onu güvende tutabileceğime güveniyor musun?"

Önce o gözlerini kaçırıyor. Aramızdaki sessizlik, dünyanın geri kalanını silip süpürüyor. Sonunda şöyle diyor: "Yaptıklarımın, yaptıklarımızdan hep nefret etti. Annesinin etkisi olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi belki de haklıymış. Bütün bunlar onu tehlikeye attı."

"Ayrılmayı mı düşünüyorsun?" Bu soru o kadar ani geldi ki ikimizi de şaşırttı. Şimdiye kadar hiç düşünmemiştim. Şimdi Liev'in bir gün ayrılmak isteyebileceğini düşündüm.

Bir an sessiz kalıyor, sonra başını sallıyor. "Şimdi bunun bir önemi yok. Hinto onun hakkında bilgi sahibi ise, başkaları onu bulup bana karşı... bize karşı kullanabilirler. Ben uzaklaştım bile, bir gün peşine düşülmeyeceği anlamına gelmez."

Başımı şiddetle sallıyorum. Benim de düşünce tarzım tam olarak buydu. Suçluluk duygusunun damarlarımda yakıcı bir şekilde aktığı gecelerde bile. Liev hayatımızın tamamı boyunca bana güvendi ve ben onu, haberi olmadan, şiddet dolu dünyamızın tam ortasına sürükledim.

Keşke onu The Foundry'ye kadar takip etmeseydim. Keşke yalan söylemeseydim, saklanmasaydım, onu gözetlemek için ne gerekiyorsa yapmasaydım. Kendime bunun sadece onu güvende tutmak için olduğunu söyledim. Ama zaten en başından beri onu güvende tutmak benim sorumluluğumda değildi.

Artık çok geç.

"Eğer onu alt edebilirsek," diye mırıldanıyorum, "eğer bizden sonra gelen veya sevdiklerimizi yok edecek herkesin mahvolacağını gösterebilirsek, kimse denemeye cesaret edemez."

Bana doğru döndü ve uzun zamandır ilk kez yanımda büyüyen adamı gördüm. Amcam öldükten sonra bu şehri birlikte yönetmek için benimle kan yemini eden adamı. Aramızda son birkaç aydır yaşanan çalkantılara rağmen, verdiğim sözlere hâlâ inanıyor.

En önemlisini kırdığımdan haberi yok.

Derin bir nefes verip elini yüzüne sürdü. "Sen evcilik oynarken işler daha da kötüye gitti."

Bu, dikkatimi dağıtıyor. "Konuş."

"Hinto taktik değiştirdi," diyor. "Aly'ye ya da sana yakın başka birine ulaşamadığı için—" Gözleri bir anlamış gibi parlıyor. "—iş dünyasının peşine düştü. Teknoloji değil. Diğer taraf."

Mizah içermeyen, kuru bir kahkaha attım. "Denemeye hakkı var. Bana yakın başka kimsem yok. Ne eşim, ne çocuklarım, ne de dokunabileceğı bir ailem."

Liev uzun bir süre beni izliyor, yalanı ortaya çıkarıp çıkarmamayı tartıyor belli ki. Sonra da geçiştiriyor.

"Geçen ayki liman olayını hatırlıyorsunuzdur," diye devam ediyor. "Kazayı."

"Hatırlıyorum," diyorum. Cesetleri, sudaki kanı, Nika'nın haberi verirken sesinin nasıl titrediğini hatırlıyorum.

Liev, "Üç gün önce doğu kıyı gemilerimizden biri battı," diyor. "Sahil güvenlik yetkililerine göre mekanik arıza nedeniyle. İzleme sistemindeki bir boşluktan sonra sürüklenirken buldular. Gemiyi kurtardıklarında kargonun çoğı gitmişti."

Çenem kasıldı. O kargo milyonlarca dolar değerindeydi ve daha da önemlisi, bir pazarlık gücüydü. "Çalınmış," dedim soğukkanlılıkla.

"Çalınmış," diye onaylıyor. "Temiz bir şekilde. Bunu yapan kişi, kimse soru sormaya başlamadan önce ne kadar zamanı olduğunu tam olarak biliyordu."

Yavaşça başımı sallıyorum, parçalar yerlerine oturuyor. "Bizi deniyor. Doğrudan bir tepki uyandırmadan ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyor. Bunu ilk defa neden duyuyorum?"

"Çünkü kendini eve kapattın. Karargâhta olsan bile adamlar sana ulaşamıyor, değil mi? Nika, önceki gün onu gönderdiğini söyledi—"

"Çünkü Japonya'daki tedarikçimizle bir toplantım vardı," diye tersledim, kontrolümü kaybetmeye başladığımı hissederek. Kendi bölgemde neler olup bittiğini bilmiyordum.

"Kaz, bizi kan kaybettiriyor. Bir şey yapmalısın, gerçekten bir şey yapmalısın."

"Onu izliyorum," diyorum sakince. "Henüz zamanı değil."

"Bu yeterli değil."

“Onu anlıyorsanız öyle,” diye karşılık veriyorum. “Hinto dürtüsel biri. Sıkılıyor. Hızlı sonuçlar istiyor, hemen zarar görmek istiyor. Şu anda Küba'da adamlarım var, operasyonlarını, mali durumunu ve kişisel zayıflıklarını araştırıyorlar. Bunu temiz tutmak için yeterince uzun süre yerinde durmayacak. Bir hata yapacak.”

Liev alaycı bir şekilde, "Ya da o zamana kadar koşu yollarımızın yarısını tüketecek. Eğer yön değiştiremiyorsak, onu yerde engellemek için başka bir takıma ihtiyacımız var," dedi.

"Eğer çok erken harekete geçerse," diyorum, sesimi alçaltarak daha da yaklaşıyorum, "ona tam olarak istediğini veririz. Bir tepki. Bekleriz. Güvenliği sıkılaştırırız, sevkiyatları yeniden yönlendiririz, önemli olanı koruruz. O hata yaptığında, her şeyi alırız."

Ardından gelen sessizlik yoğun ve huzursuz edici. Liev omuzları gergin bir şekilde tekrar suya bakıyor, cam korkulukta yansıması silik bir şekilde görünüyor. "Hoşuma gitmiyor," diyor sessizce. "Kızım sana bağılyken ve insanlarımız ölürken beklemekten hoşlanmıyorum."

O anda ona neredeyse gerçeği söyleyecektim; Alyona'yı ondan, Bratva'dan, birlikte kurduğumuz her şeyden, hiç tereddüt etmeden tercih edeceğimi. Bu bilgi sağlam ve korkutucu, kemiklerime kadar işlemiş durumda.

Bunun yerine, hiçbir şey söylemiyorum.

Arkamızda, balkon kapısı esintiyle hafifçe gıcırıyor. Tam zamanında dönüp Aly'nin orada durduğunu görüyorum. Solgun ve sessiz, eli kapı çerçevesini sıkıca kavramış. Ne kadar duyduğundan emin değilim, ama aklımda sürekli aynı gerçek yankılanıyor: Buna bir son vermeliyim.

Yakında.

Ya da belki de asla güvende olmayacak.

Bölüm 23

Alyona

Konferans merkezinin önünde araba yavaşlıyor ve sanki bu beni koltuğa sabitleyecekmiş gibi avuçlarımı uyluklarıma bastırıyorum. Dışarıda, insanlar gruplar halinde giriş kapısına doğru akın ediyor, rozetleri parıldıyor, sesleri heyecan ve hırsla dolu. Her yere baktığımda takım elbiseler, elbiseler, tekerlekli valizler, taş zeminde tıkırdayan cilalı ayakkabılar ve hepsinin üzerinde, binadan birkaç yüz metre uzaklıktaki helikopter pistine inen bir başka helikopterin pervanelerinin sürekli uğultusu var.

Bir helikopter pisti. Bu absürtlüğe neredeyse gülecektim ama bu ses göğsüme takıldı. Burası Baranov Teknik Üniversitesi'nin binalarından biri, dolayısıyla elbette erişim var.

"Çekmeyi bırak," diyor Devin, elimi üçüncü kez iterek. "İnanılmaz görünüyorsun ve yeleği buruşturacaksın."

Kendime şöyle bir bakıyorum. Özel dikim pantolon kalçalarıma çok mükemmel oturuyor, ütülü bluz sanki başkasının derisini giyiyormuşum gibi hissettiriyor ve asla kendim seçmeyeceğim koyu gri yelek şık ve pahalı. Bana o kadar uzak ki, midemde sinirsel bir gerginlik hissi yaratıyor.

Burada olmamam gerekirdi ama son zamanlarda Kaz beni yanında istiyor. Yokluğunda etrafta daha çok adamının olduğunu fark etmediğimi düşünüyor. Her yerdeler... iş yerinde mi yoksa sokak aralarında mı, asla bilemiyorum. Hiç sormuyorum.

"Sanki rol yapıyormuşum gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum.

Devin homurdanarak kolumu bir kez daha çekiştirdi, sonra da dikkatli parmaklarıyla düzelitti. "Numara yapıyorsun. Zaten amaç da bu. Sadece inandırıcı olduğundan emin ol; birlikte görünmeniz gerekiyor. Ayrıca, kıpırdanmayı bırakmazsan, ellerini yanlarına bantlayacağım."

Ona bir bakış attım, sonra iç çekip koltuğa yaslandım. Ön camdan, Baranov Tech logosu fırçalanmış metalden parıldıyordu, sade ve açıkça belliydi. Kazimir binanın, altındaki arazinin, konferans merkezinin sahibiydi; içeride canlı bir organizma gibi gelişen bir yapı. Onun ve babamın yaptıklarından ne kadar hoşlanmamak istesem de, bazen her şey çok gerçekçi geliyor.

"Burada olmak istemiyorum," diyorum sessizce. "Bunu her yaptığımızda, içinden çıkamayacağım bir şeyin içine daha da derine adım atıyormuş gibi hissediyorum. Ya nişanlılığın artık sahte olmadığına karar verirse?"

Devin tam bana döndü, yüz ifadesi yumuşadı. "Aly, sakın ol. Seni evlenmeye zorlamayacak."

"Bunu bilemezsin," diye itiraz ediyorum, ama sesimde bir ateş yok. Korku, tenimin hemen altında uğultu yapıyor; tanıdık ve keskin. "Bütün bunları çoktan halletmiş olması gerekmez miydi?"

Balkonda babamla yaptığı konuşmayı duyduğumdan beri günlerdir bunun için endişeleniyorum. Ve kabul etmekten nefret etsem de, Liev haklıydı, Kaz yapabileceği kadarını yapmıyor gibi görünüyor.

Bir hafta önce bodrumda bir adamı neredeyse ölümüne dövdüğünü gördüm. Görünüşe göre hem işini hem de hayatımı tehdit eden bu diğer suç liderine karşı henüz gerçek bir adım atmadı.

Neden?

Devin beni endişeli düşüncelerimden sıyırdı. "Sana dosdoğru, evliliğe inanmadığını söyledi. Hatırlıyor musun? İkiniz de bu konu üzerinden bağ kurmuştunuz, tıpkı duygusal olarak tıkanmış iki tuhaf insan gibi."

İstemsizce hafifçe güldüm. "Bunu söylemenin bir yolu bu."

Devin sesini alçaltarak, "Kesinlikle sana takıntılı," diye devam ediyor, "ama aptal değil. Ve sana karşı acımasız da değil. Arada bir fark var."

Bunu kafamda evirip çevirerek sindirdim. Son zamanlarda daha meşgul, bazı geceler evde olmuyor. Belki de bu diğer tehdidi ortadan kaldırmak için

planı başlamıştır. Belki de her şeyi fazla düşünüyorum.

"Pekala," dedim sonunda. "Pekala."

Devin sırttı ve beni hızlı, sıkı bir şekilde kucakladı; kolları omuzlarımın etrafında sıkıca duruyordu. "Harika olmaya devam et. Milyarder nişanlısı rolünü oynamayı bitirdiğinde seni bulmaya geleceğim. Ama tadını çıkarabildiğin kadar çıkar, bebeğim."

Arabadan indiğimde, hava para, fikir ve güçle dolu, adeta elektrik yüklü gibiydi. İki koruma hemen yanıma geldi, varlıkları hem rahatlatıcı hem de boğucuydu. Nika onlardan biriydi, ifadesi nötrdü ama gözleri nazikti ve bana küçük, saygılı bir gülümseme sundu.

"Bayan Demsky," diyor.

Girişten geçip mağara benzeri iç mekana doğru ilerlerken, onun sakinliğine minnettar bir şekilde başımı sallıyorum. Mekan etrafımda açılıyor, temiz çizgiler ve yükselen tavanlar, cam duvarlardan süzülen güneş ışığı. Ekranlarda şık sunumlar gösteriliyor, sesler yankılanıyor ve kahkahalar yükselip alçalıyor. Bu yenilik ve hırs labirentinin bir yerinde Kazimir bekliyor.

Konferansın son hazırlıklarını denetlemek üzere bu sabah şafak sökmeden yola çıktı.

Onu bulduğumda, sanki oda onun varlığı etrafında incelikle yeniden düzenleniyor. Koyu renk bir takım elbise giymiş; dikkati, her sözüne kulak veren bir grup yönetici arasında bölünmüş durumda. Tam bir iş adamı, milyarder, insanların hem korktuğu hem de hayran olduğu bir adam gibi görünüyor. Bakışları bana değdiğinde, önce keskin ve sahiplenici bir ifade belirliyor, sonra da kamuoyu tarafından kabul edilebilir bir ifadeye dönüşüyor.

Bana doğru yaklaşıyor, eli belimin alt kısmına yerleşiyor, sıcak ve sabit bir dokunuş. Sonraki iki saat boyunca yanaklarım ağrıyana kadar gülümsüyorum, birbirine karışan konuşmalara başımı sallıyorum ve isimleri gözümün önünden kaybolan insanlarla el sıkışıyorum. Parlak zekâlı, zeki insanlar beni utandırıyor ve buraya ait olmadığımı hissettiriyor.

Rolümü o kadar iyi oynuyorum ki neredeyse oyunculuk yaptığımı unutuyorum. Karnımdaki ağrı şiddetlenene ve ışıklar çok parlak gelene

kadar rolümü oynuyorum. Devasa sunum odalarında görüşmeler yapılıyor ve karanlık köşelerde iş anlaşmaları teklif edilip kabul ediliyor.

Yenilik görünümünün altında yatan bu gelişmelerin ne kadarı Kazimir'in imparatorluğunu ileriye taşıyor? Ne kadarı yasadışı silah tedarikine, onunki gibi suç örgütleri için yüksek teknolojiye ve özel hangarlarda gerçekleşen gizli ithalat ve ihracat uçuşlarına dayanıyor?

Öğle yemeği nihayet duyurulduğunda, beyaz keten örtüler ve yumuşak yeşilliklerle döşenmiş bir odaya geçiyoruz. İçime bir rahatlama hissi yayılıyor. Belki oturabilirim. Belki nefes alabilirim. Belki, sadece bir anlığına, bu rolü oynamaya devam etmek zorunda kalmadan önce, midemdeki bulantı denebilir.

Kazimir'in dikkati başka bir yöne çekildiği anda sessizce uzaklaşıyorum, gürültü azalana kadar insan kümelerinin ve yemek tepsilerinin arasından usulca geçiyorum. Bir duvarda ışığı ve sesi filtreleyen ince bir perde asılı ve elimde bir bardak suyla perdenin yanında durup, mide bulantısı geçene kadar dikkatlice nefes alıyorum.

"Hey," diye nazikçe bir ses duyuldu. "İyi misin?"

Başımı kaldırıp baktığımda, saygılı bir mesafede duran bir garson gördüm. Benim yaşlarımda, nazik gözlü ve çekingen bir gülümsemesi vardı. Üniforması ütülü, duruşu dikkatliydi; sanki içeri girmeden önce ortamı okumak için eğitilmiş gibiydi. Uzun boylu ve zayıftı ve burnumdan derin nefes alıp vermemden belli ki endişeleniyordu.

"İyiyim," diyorum otomatik olarak, sonra bir rahatlama anıyla gerçeği ortaya döküyorum. Bu, başka bir teknoloji dehası ya da Suudi Arabistanlı bir iş adamı değil. "Sadece biraz başım döndü. Kalabalıklar çok büyüktü."

Elimdeki bardağa bakarak başını salladı. "Başka bir şey ister misin? Zencefilli gazoz belki? Ya da sana bir sandalye getirebilirim."

“Bu harika olurdu,” diye itiraf ediyorum, etkileşimin normallüğinden dolayı minnettarım. Bana bir aksesuar gibi değil, bir insan gibi davranıyor. “Teşekkür ederim.”

Tam gitmek üzereyken perde, bir yerlerde bir yırtılmaya yetecek kadar güçlü bir şekilde geriye çekildi. Garson irkildi.

Kazimir fırtına gibi ortalığı doldurdu, ifadesi karanlık, çenesi kenetlenmiş, gözleri anında ikimize dikilmişti. "Bu da ne?" diye sordu, sesi alçaktı ama duyuluyordu.

Garson donakaldı, yüzünün rengi soldu. "Efendim, ben sadece..."

Kazimir, kimin burada gücü elinde tuttuğu konusunda hiçbir şüphe bırakmadan yaklaşarak, "Onun senden hiçbir şeye ihtiyacı yok," diye çıkıştı. "Git."

Midem alt üst oldu, bulantı hissi korkuyla karışık bir utançla birleşti. Ortalığı karıştırıyordu. Birkaç kişi bana bakıyordu ve alnımdaki ter soğudu. "Kaz," dedim sessizce, yanaklarım kızardı. "Sadece bana yardım ediyordu."

Kazimir bana bakmıyor. Bakışları bir an bile sunucudan ayrılmıyor ve bu bakışlarda tüylerimi diken diken eden vahşi bir şey var. "Git," diye tekrarlıyor.

Garson, gözlerini yere dikmiş bir şekilde geri çekilirken, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Saygısızlık etmek istemedim."

"Hiçbir yanlış yapmadınız," diye aceleyle ve utanç içinde söyledim. "Özür dilerim."

Ama o çoktan geri çekiliyor, omuzları çökmüş bir şekilde kalabalığın içinde kayboluyor, sanki gözden kaybolmaya çalışıyor. Odanın karşısında Nika'nın gözlerini kıstığını görüyorum, gözleri genç adamda ama umursamazca başka yöne kayıyorlar. Bu da bana derin bir rahatlama nefesi aldırıyor.

O zaman ciddi bir şey yok. Sadece Kaz aşırı tepki veriyor.

İçimde yanan utanç duygusuyla Kazimir'e döndüm. "Bu da neydi?" diye tısladım.

Eli bileğimi sıkıca kavradı, sahiplenici ve tavizsiz bir şekilde. "Sana kur yapıyordu."

"Hayır, değildi," diye çıkıştım, elinden kurtularak. "Ve olsa bile, kendim halledebilirim. Sen bunu yapamazsın."

Burun delikleri genişledi. "Kimse benim olanı alamaz."

Sözler ağır ve yanlış bir şekilde ağzımdan dökülüyor, göğsümde bir şeyleri sıkıştırıyor. "Ben bir şey değilim," diyorum dişlerimin arasından. "Ve beni utandırıyorsun. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Bir an için, gerçekten aklını kaybedeceğini düşündüm. Gözleri alev alev yanıyordu ve vücudu bastırılmış bir güçle kaskatı kesilmişti. Devin birdenbire ortaya çıktı ve varlığı gerginliği bir bıçak gibi kesti.

"İnsanlar size bakıyor," diyor soğukkanlılıkla, bakışlarını ikimiz arasında gezdirerek. "Bir nefes alın. İkiniz de."

Kazimir'in çenesi kasılıyor, bakışları öfkenin altında yatan bir tür panikle üzerimde oyalanıyor. Odanın ilerisinden gelen mırıltıları duyabiliyorum, bardak ve tabakların şıkırtısı arasında bu fısıltı oldukça yüksek çıkıyor.

Sonra doğruldu, tüm soğukkanlılığıyla yeniden kendine geldi. "Onu izle," diye emretti Devin'e, zaten arkasını dönmüştü. "Hiçbir yere gitmesine izin verme."

Ben cevap veremedim gitti, zahmetsizce hükmettiği kalabalığın içinde kayboldu.

Devin içini çekti ve beni yan koridora doğru yönlendirdi, küçük ve boş bir konferans odasının kapısını iterek açtı. Sessizlik bana bir merhem gibi geldi ve bir sandalyeye çöktüm, avuçlarımı gözlerime bastırdım.

"Bundan hoşlanmadım," diye itiraf ediyor, sözleri sert ve dişlerini sıkarak söylüyor. "Biraz fazla kaçmıştı."

"Bu gerçekten utanç vericiydi," diye fısıldadım sesim titreyerek. "Kıskanç, kontrolcü ve artık halk önünde bile kendini tutamıyor. İnsanların benim böyle bir ilişkinin parçası olduğumu düşünmesini istemiyorum."

Devin masaya yaslanmış, beni inceliyordu. "Kesinlikle bir sınırı aştı. Ama aynı zamanda sana Lennox'taki pozisyonu sağladı ve beni Foundry'den kurtardı. Sana karşı çıkmama, tartışmana, ayrılmana, onu sorgulamama izin verdi ve seni bir kez bile cezalandırmadı."

Ellerimi indirip kaşlarımı çattım. "Bu, olan biteni haklı çıkarmaz."

"Hayır," diye onaylıyor. "Ama bu işleri karmaşıktırıyor. Özellikle de gerçekten bir tehdit varsa, Aly. Şu an sana karşı davranış biçimini

beğenmiyorum, ama birinin seni koz olarak kullanmak için peşine düşmesi düşüncesini de beğenmiyorum.”

İçimdeki öfke daha ağır bir şeye dönüşürken iç çektim. "Biliyorum. Dayanmak zorundayım, ama aramızdaki durum böyleyken kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum."

Bir an sonra ayağa kalktım, kararlı bir nefesle yeleğimi düzelttim. "Onu bulacağım," dedim. "Bu durum daha da kötüleşmeden önce."

Devin hafifçe gülümsedi. "Güzel. Ona senin onun sahip olabileceği bir şey olmadığını hatırlat yeter."

Başımı salladım, kapıya doğru yöneldim, her şey onarılamayacak hale gelmeden önce bunu düzeltebilmeyi umuyordum. Geri çekilmesi gerekiyordu, ama benim de onun korumasına ihtiyacım vardı. Dikkatli ve hassas bir dengeydi bu.

Nika koridorda beni gölge gibi takip ediyor. Çok gerimde olsa da, varlığı bu tehdidin çok gerçek olduğunu ve bu sahte ilişkinin çok gerekli olduğunu hatırlatıyor. Bu ilişkinin asla olmaması gereken, daha keyifli yönlerine kapılmıştım.

Kazimir'i konferans salonlarından birinin en arka tarafında buluyorum; sahneden gelen ışık gölgeye karışıyor ve kalabalık silüetlere dönüşüyor. Dev ekranda diyagramlar yanıp sönerken, havacılık ve uzay alanındaki yeniliklerden bahsediyorlar. Konuşmacının sesi kendinden emin ve canlı. Kazimir kollarını kavuşturmuş, bir omzu duvara yaslanmış, yüzünün yarısı aydınlık, yarısı karanlıkta kalmış bir şekilde duruyor.

Onu böyle görmek içimde tuhaf bir ürpertiye neden oluyor. Burada, bu sessiz gölge köşesinde, onun ikiliği neredeyse fazla açık. Sesini yükseltmeden emir veren Bratva patronu; içinde bulunduğumuz binanın sahibi olan ve bu tahminleri ve rakamları geleceği şekillendirecek şekilde anlayan teknoloji devi.

İkisi de onun içinde aynı anda, katmanlı ve tehlikeli bir şekilde mevcut.

Bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırdı. Burnu hafifçe kabardı, duruşu değişti ve gözleri aradaki mesafenin ötesinden gözlerime kilitlendi. Omuzlarındaki gerginlik bir nebze olsun azaldı.

Aramızdaki mesafeyi yavaşça, adımlarımı dikkatlice kapatıyorum; sunumun uğultusu bizi bir örtü gibi sarıyor. Yanına vardığımda, bana doğru hafifçe dönüyor; ifadesi temkinli ama dikkatli.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım, kelimeler düşünmeden ağzımdan döküldü. “Sana öyle çıkışmamalıydım, ama bu benim için utanç vericiydi.”

Çenesi kasıldı, sonra gevşedi. "Sınırı aştım," diye itiraf etti sessizce. "Onu seninle ve benle gördüm..." Burnundan nefes verdi. "Gençti. Çekiciydi. Hoşuma gitmedi."

Hafif ve şaşkın bir kahkaha ağzımdan kaçtı. "Garsonun kıskançlığını mı yaşadın?"

İstemsizce ağzı seğirdi. "Evet."

Başımı yana eğerek onu inceliyorum. "Açıkçası, sizi çok daha saygın buluyorum."

Gözlerinde sıcak ve tehlikeli bir parıltı belirliyor. Omuzlarımız birbirine değecek kadar yaklaşıyor ve dünya aramızdaki boşluğa daralıyor. "Başka birinin dikkatini çekebileceği düşüncesinden nefret ediyorum... bir anlığına bile olsa."

"Hiç rakibin yok," diye mırıldandım, gözlerim onun dudaklarına inerken. "Ama bazen bana alan tanıman gerekiyor. Bu benim için çok fazla ve hala kendimi yabancı hissediyorum."

"Yapma," diye ısrar ediyor, eli kalçamdan kayarak belime dolanıyor. "Burada kimse senin varlığını sorgulamıyor. Kimse sende ne gördüğümü merak etmiyor, Alyona."

Beni öptüğünde, bu aceleci olmayan ve samimi bir öpücük oluyor. Dudakları artık sıkı, tanıdık geliyor ve bedenim tereddüt etmeden ona doğru yaslanıyor.

Başparmakları bluzumun etek ucunun altına kayarak çıplak tenime dokundu ve karnımın alt kısmında bir sıcaklık dalgası yayıldı. Dudaklarıma doğru mırıldandı, sesi sadece bana yönelik alçak bir vaat gibiydi.

"Son zamanlarda çok ısıniyorsun," diyor usulca. "Merkezi soğutmalarını isteyeceğim."

Dudaklarına doğru gülümsüyorum, aramızdaki gerilim baş döndürücü ve elektrikli bir şeye dönüşüyor. Sunum uzayıp giderken, karanlıkta sessizce gelişen uzlaşmanın farkında değiller. "Yapma. Bu saçma. Sadece biraz bunaldım. Ve bu yelek..."

Parmaklarıyla düğmelerden biriyle oynuyor.

“Üzerindekileri senden alabilirim, Alyona. Bir odayı boşaltıp seni tamamen soyabilirim ve—”

“Şşş,” diye güldüm, elimi ağzının üzerine bastırarak. Sakalı avucumu gıdıkladı, dudakları oraya bir öpücük kondurdu ve gözleri gözlerimle buluştu. “Yapma,” diye uyardım, neye karşı uyardığımdan emin değildim; onun beni alması, bana sahip olması, yüzlerce insanın kapının diğer tarafında olduğu bu kendi mekanında, en hafif tabirle heyecan vericiydi.

Ama başka bir olasılık kalbimi heyecanlandırıyor.

"Bana aşık olmana sebep olma," diye fısıldıyor içimden bir ses, elimi dudaklarından çekip kendi elinde tutarken. "Zaten zor olan bu durumu daha da zorlaştırma."

Bölüm 24

Casimir

Bir titanyum kaburga düzeneğinin başında duruyordum ki tartışma sonunda çözüme kavuştu.

Toleranslar kağıt üzerinde mükemmel, ancak kağıt, yüksek irtifadaki ısı kaymasını veya bir uçağın dayanabileceği sınırların ötesine zorlandığında gerilimin nasıl yayıldığını hesaba katmaz. Tasarım liderim, tabletini kalkan gibi göğsüne bastırmış beklerken, ben de parmağımla çizgiyi yavaş ve dikkatli bir şekilde takip ediyorum. Etrafımızda, merkez binası sessiz bir endüstriyle uğulduyor; bu, yeraltı operasyonlarım için şaşırtıcı derecede meşru bir örtü.

Soldaki pencereden görünen bir hangarda, sinyal bozucu cihazlar, GM-94 el bombası fırlatıcıları ve yirmi adet ikinci el M24 keskin nişancı tüfeğinden oluşan bir sevkiyat kısa süre içinde Kolombiya'ya gönderilecek. Sevkiyat listesinde yalnızca ülkenin yasal madencilik faaliyetlerini destekleyecek toprak işleme makineleri parçalarının bulunduğu koliler yer alıyor.

Sonunda, "Kafes yapısını değiştirin," diyorum. "Omurga boyunca mikro üçgenleme yapın. Üç kilo daha ekleyecek ama zorlu bir tırmanışı ve acil bir inişi deforme olmadan atlatacak."

Gözlerini kırıştırdı, sonra hızla başını salladı ve modeli ayarlamaya başladı bile. Prag'dan gelen sokak çocuğunun uçak üretimi hakkında bilgi sahibi olmasını kimse beklemezdi. "Bu, kullanım ömrünü uzatacak..."

"Yüzde yirmi iki," diye tamamlıyorum. "Ve bakım programını, hükümetin bunu istemiyormuş gibi davranmayı bırakacak kadar cazip hale getirin."

Birkaç kişi buna gülümsüyor, hırsları asla küçük olmayan bir adam için çalışmanın getirdiği o gergin gülümseme. Baranov Tech'in üç kıtada sözleşmeleri var, ancak Savannah bunun kalbi. Geleceğin, piste çıkmadan önce elle şekillendirildiği yer burası. Amcam küçük başladı, kendisi gibi sır saklamak ve binlerce kilometre yükseklikte iş yapmak isteyen milyarderlere hizmet veren özel bir uçak şirketiyle. Ama ben bunu bilerek bu şekilde yeniden yapılandırdım. Kendi filomu kontrol edeceksem ve ona güveneceksem, her cıvatayı, her zayıf noktayı, her avantajı bilmem gerekiyor.

Ekibi başımla uğurlayıp, özel havaalanına bakan yerden tavana pencerelere doğru döndüm. Jetlerimden biri pistte duruyordu, sık ve yeni modifiye edilmişti, silueti kesinlikle tanınabilirdi. Görünür hale getirilmiş güç. Gerçek hale getirilmiş kontrol.

Telefonum cebimde titriyor.

İyi haber olmadığını zaten biliyorum. Liev'in ekibi, bilerek kaçındığım şeyleri bana yakın zamanda anlattı.

Ekrana bakmadan cevap veriyorum. "Konuş."

"Hinto'nun adamları hareket halinde," diyor adamlarımdan biri. "Şehrin güneyindeki, üs dışındaki hangara göz kulak oluyoruz. Hiç de gizli saklı davranmıyorlar. Sabote etmeye benziyor, patron."

Çenem kasıldı ve göğsüme soğuk ve tanıdık bir şey yerleşti. Yirmili yaşlarımdayken, amcam Moskova'dan gelen ve işimizi içeriden ele geçirmeyi amaçlayan başka bir adamla savaşa girmişti. İşte o zaman hissettiğim buydu.

"Kaç tane?"

"Dört tanesi doğrulandı. Belki Overwatch'ta daha fazlası olur."

Dışarıdaki uçağa son bir kez baktım, sonra camdan gözümü ayırdım. "Pozisyonunuzu koruyun. Harekete geçmeyin."

Bir duraklama. "Patron, biz halledebiliriz—"

Telefonu aniden kapatıyorum. Görünüşe göre birilerine bu krallığı kendi ellerimle kurduğumu hatırlatmak gerekiyor. Çok uzun zamandır gölgelerden yönetiyorum.

Bazı işleri başkalarına devredersiniz, bazı işleri de kendiniz halledersiniz. Hinto, bunun hangi kategoriye girdiğini açıkça belirtmiş.

* * *

Güneye doğru yolculuk sessiz; yatıştırmaktan çok keskinleştiren bir sessizlik. Nika yolcu koltuğunda oturuyor, gözleri ileriye bakıyor, ifadesi okunamaz durumda, arkamızdan ise birkaç araç geliyor. Tamamen dikkat çekiyoruz ve Baranov Tech'in gölgelerde neler yaptığını bilenler hızla binalara girip yoldan çekiliyorlar.

Hangar görüş alanına giriyor, projektörler beton zeminde sert çizgiler çiziyor.

SUV'ler çatlak betonda kükreyerek ilerliyor, lastikler keskin dönüşler yaparken çığlık atıyor, kapılar açılırken motorlar hala çalışıyor. Motosikletler yan yana kayarak geliyor, sürücüler çoktan silahlarını kaldırmış bir şekilde iniyor, hava, yere vuran botların ve ustaca bir hızla metalin çarpışmasının keskin sesiyle doluyor. On ikimiz içgüdüsel olarak dağılıyoruz, yıllarca birlikte çalışarak bilenmiş canlı bir makine gibiyiz, her adam tek bir kelime bile etmeden nerede olması gerektiğini biliyor.

Onları hemen fark ediyorum.

Hinto'nun adamları daha iyisini bilecek kadar zeki, bu da onların varlığını bir hakaret haline getiriyor. Adamlardan biri yakıt hattının yakınında çömelmiş, elleri küçük ve hassas bir şeyle meşgulken, diğeri kapıda nöbet tutuyor, sigarası kısa bir süre parladıktan sonra kayboluyor.

Zamanlarının olduğunu düşünüyorlar.

Hayır, öyle değiller.

Araçtan inip onlara doğru açıkça yürüyorum, adımlarım mağara benzeri boşlukta yankılanıyor. Gözcü önce dönüyor, gözleri irileşiyor, eli çok yavaş bir şekilde beline doğru uzanıyor.

Hangarda yedi kişi var, fazla rahat bir şekilde yayılmışlar, alet ve ekipmanları gizlilik ve zaman varsayımıyla düzenli bir şekilde yerleştirilmiş. Bu varsayım onlara her şeylerini kaybettiriyor. Gözcü bağırarak için ağzını açıyor ve ilk kurşun, parmakları silahın kabzasını kavramadan önce onu yere seriyor. Ses, hangarda yankılanıyor, keskin ve son bir şekilde. Diğerleri bağırarak dağılıyor, aletler yere düşüyor.

İlk kurşunlar, sağır edici ve ani bir şekilde, camları kırarak, mermilerin çeliğe çarpmasıyla kıvılcımlar saçarak uzayı şimşek gibi yarıp geçti. Bir adam daha dönmeden yere düştü, diğeri dönerek ıslak bir sesle uçağın kanadına yığıldı.

Çabuk toparlanıyorlar; bunu kabul etmeliyim. Hinto amatörleri işe almıyor.

Mesafeyi saniyeler içinde katedip ilk adamı nefesini kesecek kadar güçlü bir şekilde uçağın gövdesine doğru itiyorum. Patlayıcı beton zeminde kayıyor. Bakmadan tekmeleyerek uzaklaştırıyorum, sonra dirseğimi kemiğin kırıldığını hissedecek kadar sertçe indiriyorum.

Adam hıçkırarak yere yığıldı ve ben de onun önüne çömelip silahı alına doğrulttum. Etrafımda adamlarım diğerlerini acımasızca avlıyorlardı. Silah sesleri yankılanıyordu; bağırışlar yoktu. Kabuslardan çıkan hortlaklar kadar sessizdiler.

Birisi benim adımı bağılıyor.

Tam zamanında dönüp baktım, adamlarımdan biri yere sertçe düştü, kan hızla ve koyu bir şekilde akmaya başladı. Birkaç dakika sonra bir diğeri de otomatik ateşin etkisiyle vuruldu, kimse tepki veremedi paramparça oldu. Kayıplar göğsüme indirilen künt bir darbe gibiydi, ama duracak zaman yoktu. Birilerinin bedelini ödetmek için daha sonra zaman olacak.

Dövüş giderek kızışıyor, acımasız ve yakın bir hal alıyor. Çelik çeliğe çarpıyor. Bir bıçak parlıyor ve kayboluyor. Atış sesini duymadan önce darbenin etkisini hissediyorum, yanıma saplanan sıcak, acı verici bir güç nefesimi kesiyor. Sendeliyorum ama ayakta kalıyorum, dişlerimi göstererek, sorumlu adam şaşkın bir ifadeyle yere düşene kadar ateş etmeye devam ediyorum.

Hinto'nun adamlarından sonuncusu kaçmaya çalıştığında, beş tanesi ölmüştü.

İşte o zaman onu görüyorum.

Hızlı, kavganın çevresinden sanki nerede olmaması gerektiğini tam olarak biliyormuş gibi sıyrılıyor. Beklediğimden daha genç bir kadın, saçları geriye doğru toplanmış, gözleri hareket ederken bile keskin ve değerlendirci. Bir an için bakışlarımız buluşuyor, orada bir tanıma kıvılcımı belirliyor, hesaplı ve tehlikeli bir şey. Tanımlayamadığım bir şekilde tanıdık geliyor ona—onu tanımadığımdan eminim.

Nika bir uyarı çığlığı atar, ama o çoktan gitmiş, kimse peşinden koşmadan hangarın ötesindeki gölgelerin arasında kaybolmuştur.

Yanımda her kalp atışıyla birlikte yayılan ve daha da şiddetlenen acıya rağmen, onu bir kenara bırakıyorum.

Hinto'nun adamlarından ikisi hayatta. Hem de zar zor.

Sürüklenerek öne doğru getiriliyorlar, yağla kaplı beton zeminde diz çökmeye zorlanıyorlar, yüzleri solgun, gözleri benimle etraflarındaki cesetler arasında gidip geliyor. Üzerlerinde duruyorum, gömleğim kan

içinde, ağzımda yoğun bir bakır tadı var. Gözlerim bulanıklaşıyor ama sesimi titremeden çıkarıyorum.

"Bana her şeyi anlatacaksın," diyorum sessizce.

Onlardan biri konuşmaya başlıyor, kelimeler birbirine karışıyor, umutsuz ve tutarsız. Diğeri sessiz kalıyor, çenesi sıkılı, sanki bu durumun müzakereye açık olduğunu düşünüyor gibi meydan okuyor.

Yok.

Silahımı kaldırıp sessiz olanın kafasına ateş ediyorum.

Ses keskin. Vücudu yana doğru yığılıp kaldı. Geriye kalan adam çığlık attı, kanla kaplı elleriyle geriye doğru sürünmeye çalışırken ses adeta yırtılırcasına çıktı.

"Şimdi," diyorum, silahı tekrar yüzüne doğrultarak. "Sen."

Konuşuyor.

Ağlamaya başlayana, sesi titreyene, farkında bile olmadan çok şey anlatana kadar konuşuyor. Ben de dinliyorum, her ayrıntıyı, her zayıf noktasını, her alışkanlığını hafızama kazıyorum.

"—Bize burada kimsenin olmayacağını, bir yatta bir tür toplantıda olduğunuzu söylemişsiniz—"

Yüzünde beliren gerçek neredeyse yürek burkan bir ifade. Hinto soğuk bir adam; bu grubu beni ortaya çıkarmak, ne kadar ölümcül ve etkili olduğumuzu değerlendirmek için buraya gönderdi. Bizimle birebir mücadele edip edemeyeceğini veya başka bir yol bulması gerekip gerekmediğini öğrenmek için.

Bu da bir ceset, ama henüz bunun farkında değil. Parçaları yeni yeni bir araya getiriyor. İşini bitirdiğinde, içinde dehşetten başka hiçbir şey kalmayacak.

Arkamı dönüp adamlarımdan birini hayatına son vermeye bırakıyorum. Bu, bu gece burada ölen kardeşlerimizin acısını dindirmeye yetmeyecek. Ama bedelini ödeyeceklerin listesini şimdiden yapmaya başladım.

Hangarda etrafa bakındım, hasarı kaydettim, onarımları, olası durumları ve sonuçları hesapladım. Hinto ne kadar yaklaşabileceğini görmek istedi. Bana sahip olduğum hiçbir şeyin dokunulmaz olmadığını hatırlatmak istedi. Bu adamlar, patronlarının beni ne kadar zorlayabileceğini ölçmek için birer kurban olduklarının farkında değillerdi.

Hafif bir gülümsemeye izin veriyorum.

Bana başka bir şeyi hatırlattı.

Bu benim şehrim. Benim havam. Benim makinelerim.

Sırtımı döndüğüm anda dünya şiddetli bir şekilde yana yatıyor. Üç adım attıktan sonra dizlerim bükülmeye başlıyor. Acı, beni ayakta tutan adrenalini alt ediyor. Nika anında yanımda, elleriyle beni destekliyor, yüzünde saklamaya çalıştığı endişe gerginliği var.

"Patron," diyor alçak sesle. "Ağır darbe aldınız."

Konuşamadığım için bir kez başımı salladım ve beni SUV'lerden birinin arkasına götürmelerine izin verdim. Beton çok yakın, gökyüzü ise çok uzak geliyordu. Birisi yanıma elini bastırıp baskı uyguladı, tahliye işlemlerini koordine ederken sesler birbirine karıştı.

Beni yukarı kaldırırlarken, dünyanın sınırları bulanıklaşıyor ve mevcut olmaya çalışmama rağmen karanlık içeri sızıyor. Gözlerimi zorla açık tutuyorum, kendimi bir yere sabitlemek için herhangi bir şeye odaklanıyorum.

Aly'nin yüzü istemsizce aklıma geliyor, beni izlemediğimi sandığı anlardaki bakışları. Vücudunun benimkine değmesinin sıcaklığı, uyurken nefes alışverişinin sesi.

Henüz değil.

Bilincime tüm gücümle tutunuyorum, çünkü işim henüz bitmedi, kazanılması gereken bir savaş daha var. Beni bekleyen bir kadın var ve onun güvenliği için ne kadar kanımı dökmeye hazır olduğumu henüz bilmiyorum.

Bölüm 25

Alyona

Başlık, tam adımlarımı atarken gözüme çarptı; kelimeler, Lennox Oteli'nin personel dinlenme salonundaki duvara monte edilmiş televizyonda bir bıçak gibi kayarak belirdi.

Savannah dışındaki Baranov Hangarında Olay. Çok Sayıda Yaralanma Bildirildi.

Öyle ani bir şekilde durdum ki, resepsiyonistlerden biri neredeyse bana çarpacaktı. Oda sanki yana doğru eğildi, kulaklarımda nabzım gümbür gümbür atarken, spikerin sesi ekrandaki görüntülerle tezat oluşturan sakin ve ölçülü bir tonda devam etti. Işıkların, polis şeridinin, siyah araçların bulanık silüetinin grenli görüntüleri, spikerin "—uçak gövdesinde bir sorun nedeniyle birkaç kişinin yaralandığı ve muhtemelen can kaybı yaşandığı bildirildi" diye bildirmesine rağmen, bunun bir kaza olmadığını gösteriyordu.

Göğsüm sıkışıyor.

Brook aniden orada belirdi, eli kolumda sıcak ve sıkıydı, keskin bakışları yüzümü çoktan inceliyordu. "Aly," dedi sessizce, sormadan. "Gitmelisin."

Tartışmadım, hatta teşekkür bile etmedim. Bir kez başımı salladım, telefonuma uzandım ve uzaklaştım. Hareketlerim sert ve mekanikti, sanki durursam bunu gerçekten hissedebilecekmışim gibi. Personel yorum yapmadan ayrıldı, biri çantamı elime tutuşturdu, diğeri ben kapıya ulaşmadan önce kapıyı açtı.

Dışarıda, şoför beni görünce doğruldu, sigarasını kenara attı, dudaklarında bir soru belirdi.

"Beni hastaneye götürün," diyorum, sesim hissettiğimden daha sakın. "Hemen şimdi."

Protokol ile içgüdü arasında bir çatışma yaşanırken, bir an tereddüt ediyor ve ben onun gözlerine bakıyorum. "Lütfen."

Bir şeyler değişiyor. Başını bir kez sallıyor ve kapıyı açıyor.

Araba uzaklaşırken, garip bir netlikle fark ediyorum ki, konumumu bu şekilde kullandığım ikinci sefer bu; bir kalkan olarak değil, gerçekten bana aitmiş gibi. Sanki Kazimir Baranov'un malıymışım ve onun imparatorluğunu istediğim gibi yönetebiliyordum gibi.

Şehir pencereden hızla geçip gidiyor ve aklımdan geçen tek şey şu: Eğer Kazimir yaralanırsa ya da ben çok geç kalırsam, bunun gerçek olmadığını sandığım her an için kendimi asla affetmeyeceğim.

* * *

Şehrin yarısını geçtikten sonra Nika'nın mesajı geldi; araba, benim kalp atışımı yansıtan, tek bir amaca odaklanmış bir aceleyle trafiği yarıp geçiyordu.

Onu eve getirdik. Hayatta. Ama ağır yaralı.

Üç kez okudum, her kelime bir öncekinden daha çok aklıma takıldı.

"Ev derken ne demek istiyorsun?" diye mırıldandım, ellerim kucagımda yumruk olmuştu. Şoför dikiz aynasından bana baktı, ifadesi dikkatlice tarafsızdı ve gaza biraz daha bastı. Ben sormadan keskin bir virajı döndü, yön değiştirdi. Neyse ki, "Ahmak kız, Bratva lideri bir hastaneye ayak basmaya cesaret edemezdi" demedi.

Bina ince, betonarme yapıda olup yerini ağaçlara ve aniden sonsuzmuş gibi görünen uzun yol şeritlerine bırakıyor.

Korkunun içinden öfke yanıyor, yakıcı ve kontrol edilemez bir şekilde. Tabii ki Kazimir hastaneyi reddedecekti. Tabii ki kendi masasında kan kaybından ölmeyi, yabancıların onu güçsüz halde görmesine tercih edecekti. Bu kibir göğsümü acıtıyor.

Ev nihayet heybetli ve tanıdık bir şekilde görüldüğünde, arabanın tamamen durmasını beklemeden kapıyı açıyorum. Kazimir ve ben akşam dışarıda olduğumuz için ışıklar loş; sadece üç pencereden oluşan bir bölüm aydınlık. Arkalarında gölgeler hızla ileri geri hareket ediyor.

Orada! Burada ve onu hissedebiliyorum ve korkuyorum.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde babamın sesini duydum.

"Alyona."

Liev, ceketini çıkarmış, kollarını sıvamış, yüzü onu daha önce hiç görmediğim kadar yaşlı gösteren bir şekilde giriş kapısının hemen içinde duruyor. Beni görünce yüzünde bir anlık rahatlama beliriyor, ardından hızla endişe geliyor. Kemerinin yakınındaki kan lekesi nefesimi kesiyor.

"Burada olmaman gerek," diyor nazıkçe, sanki vahşi bir hayvanı sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi. "Ona bakılıyor."

"Biliyorum," diye çıkıştım, onu iterek. "Onu görmek istiyorum."

Eli bileğimi kavradı, sertçe değil ama beni durduracak kadar sıkı. "Onun buna ihtiyacı yok..."

"Söyleme," diye araya girdim, ona dönerek. "Bana şu anda neye ihtiyacı olduğunu söyleme."

Tepkimin şiddeti karşısında açıkça irkilmiş bir şekilde gözlerini kırıştırıyor. Orada, olduğumuz yerde kilitlenmiş bir halde duruyoruz; etrafımızdaki ev, sessiz, amaçlı bir hareketle uğulduyor. İçeride bir yerlerde, alçak sesler, metalin şıkırtısı, talimatların mırıltısını duyuyorum.

Liev dikkatlice, "Bu seninle benim aramda bir mesele değil," diyor. "Bu, olayları sakın tutmakla ilgili."

Keskin ve mizahsız bir şekilde gülüyorum. "Calm, bir kartelle bizzat mücadele etmeye karar verdiği anda ortadan kayboldu."

Bu sözler üzerine yüzünde bir değişiklik oldu, dikkatli duruşunda bir çatlak belirdi. "Öyle oldu, değil mi?" diye sordum. "Hinto o hangarda mıydı? Kazimir bunu bitirmek için onun peşinden mi gitti?"

Bu ihtimal kalbimi acıtıyor. Eğer Kaz başarılı olursa, bu gerçekten de bugüne kadar sürdürdüğümüz bu sahte görüntünün sonu olabilir. Çok gerçek, çok samimi gelen bu görüntünün.

Babam beni inceliyor, dikkatlice bakıyor ve orada gördüğü her neyse, onu sessizleştiriyor. Elimdeki tutuşu gevşiyor.

"Onun için endişeleniyorsun," diyor yavaşça.

"Evet," diyorum, kelime keskin bir nefes verişle ağzımdan fırlıyor. Henüz bitemez. Ona söylemedim— "Öyleyim."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra kenara çekildi. "Yemek odasında."

Onu arkamda bırakarak koridorda ilerledim, adımlarım taş zeminde yankılanıyordu, her adım korku ve öfkenin tehlikeli bir karışımıyla

besleniyordu. Odaya vardığımda ilk olarak koku burnuma çarptı; demirin üzerine antiseptik tabaka sürülmüştü.

Kazimir, uzun yemek masasının üzerinde uzanmış, gömleği çıkarılmış, sert ışık altında teni solgun görünüyordu. Geniş göğsünü kaplayan, kollarından aşağı inen ve parmak boğumlarına dağılmış dövmeleler her zamankinden daha koyu görünüyordu. Sanki içine kazınmış lanetler gibi.

Yanına bastırılan havlulara rağmen tahtada kan lekeleri var ve bu görüntü midemi bulandırıyor. Etrafındaki telaşlı insanlardan habersiz, dümdüz tavana bakıyor. Giydiği kot pantolon ve tişörtüne, sakalsız yüzüne rağmen ancak bir doktor olabileceği anlaşılan bu adam, sakın ve verimli bir şekilde çalışıyor, elleri titremeden temizliyor ve dikiş atıyor.

Giriş sesimi duyunca Kaz'ın başı döndü, gözleri anında benimkilerle buluştu. Bu halde bile, kırık dökük ve kan içinde bile, onda sinir bozucu derecede sağlam bir şey var.

"Burada ne işin var?" diye homurdandı.

Sesini duymak içimde bir şeyleri kopardı. "Burada ne yapıyorum?" diye tekrarlardım, ona doğru ilerlerken, her an hareketsiz kalabileceğinden korkuyordum. Çok solgundu, parmaklarım kaburgalarına değdiğinde dokunduğumda çok soğuktu. "Burada ne yapıyorsun, Kazimir? Hastanede olmalısın."

Çenesi kasıldı. "Bu daha hızlı. Hangar güneydeydi, hastane de çok kuzeydeydi. Orta yol." Odayı, evi, bahçeyi güçsüzce işaret etti.

"Bu pervasızlık," diye karşılık verdim, elimi onun eline dolayarak. "Yaralandın. Ölebilirdin."

Zayıf bir şekilde alaycı bir şekilde, "Yapmadım," dedi.

"Bunun için puan kazanamazsın," dedim sesim titreyerek. "O manşeti görüp de hayatta olup olmadığını bilmemenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Kaz'ın gözleri arkamdaki odayı taradı. "Odanıza gitmelisiniz—"

Doktor boğazını temizledi, gerginliğe rağmen gözlerinde bir anlık eğlence belirdi. "Ben Michael," dedi sakın bir sesle. "Ve profesyonel görüşüme göre, Bay Baranov, onun kalmasını tercih ederim."

Kazimir ona ters bir bakış attı.

"Ne?" diye karşılık verdi doktor, hiç etkilenmemiş bir şekilde. "Odaya girdiğinden beri tansiyonunuz ve oksijen seviyeniz yükseldi. Ben bedava gelen bir şeye burun kıvırmayı sevmem."

İkisine de öfkeyle baktım. "Eğer bu durumdan kurtulursa, onu kendi ellerimle öldürebilirim."

Kazimir, gözlerini öyle bir şekilde kapatarak mırıldandı ki, "Çok gürültülüsün." Bu da kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

"Sen de imkansızsın," diye karşılık verdim elini sıkarak. "Böyle bir şey yaptıktan sonra beni buradan uzaklaştıramazsın. İyi olduğundan emin olana kadar buradan ayrılmayacağım."

Başka bir şey söylemeye başlar, sonra Michael bir dikişi düzeltirken yüzünü buruşturur. Doktor düşünceli bir şekilde mırıldanır. "Enerjinizi korumanız daha iyi olur," diye tavsiye eder. "Onunla tartışmak akıllıca olmaz."

Kazimir tavana dik dik bakıyor. "Bundan zevk alıyorsun."

"Son derece."

İstemsizce titrek bir kakhaha ağzımdan kaçtı ve bu ses ikimizi de şaşırttı. Yaklaştım, öfkem hâlâ yerindeydi ama yaralarının gerçekliği ve parmak uçlarımda altında teninin çok soğuk hissettirmesiyle yumuşamıştı. Kazimir'in sinirle iç çekmesini görmezden gelerek, "İyileşecek mi?" diye sordum.

Michael başını salladı, gözleri hala yaranın üzerindeydi, kenarına dokunuyordu. "Evet. Kurşun vücudundan geçip gitmişti ve dalağına bu kadar yaklaşması hoşuma gitmedi, ama eğer sakın bir şekilde iyileşmeyi başarabilirse, iyi olacağını düşünüyorum. Yolda bir torba O-negatif kan var; Kaz, istediğimden daha fazla kan kaybettin. Daha önce geri dönmeliydin."

Kaz, soru sormak ve cevap almakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor... Kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle. Ama gözleri açık ve elimdeki elinin baskısı sabit.

"Beni korkuttun," dedim sessizce.

Bakışları tekrar bana döndü, gözlerinde ham ve savunmasız bir ifade belirdi, sonra kendini kontrol altına aldı. "İyiyim."

"Hayır, değilsin," diye ısrar ediyorum. "Ama olacaksın. Bunu bir daha yapmazsan. Yoksa bizzat kendim peşine düşerim."

Michael son bandajı da bitirip geri çekiliyor ve eldivenlerini çıkarıyor. "Dinlenmeye ihtiyacı olacak," diyor. "Bu gece birinin ona göz kulak olması gerekiyor."

"Tamam," diyorum hemen.

Kazimir itiraz etmek için ağzını açıyor, sonra duruyor. Gözleri yüzümü tarıyor, hesapçı, çelişkili bir ifadeyle.

Michael neşeyle ekliyor: "Gitmiyor. Ve açıkçası, onu gitmeye zorlamaya da çalışmam."

Aramızda yoğun ve anlam yüklü bir sessizlik uzanıyor.

Kazimir sonunda, "Pekala," dedi, kelime teslimiyetle doluydu. "Kal."

İçime öyle büyük bir rahatlama hissi çöktü ki dizlerim neredeyse titredi.

Onu dikkatlice taşıyorlar, merdivenlerden yukarı ve yatak odasına götürüyorlar. Onlar onu yatağa yerleştirirken, yastıkları ayarlarken, hayati belirtilerini kontrol ederken ve talimatlar mırıldanırken ben de çaresizce etrafta dolaşıyorum.

Hizmetçilerden biri odaya sessizce girip babamın gittiğini söylüyor. Onu dışarıda bırakmaktan dolayı bir suçluluk duygusu hissediyorum ama sadece başımı sallayarak karşılık veriyorum. İlişkimizdeki düğümü başka bir gün düşünelim; zaten daha önce de aramız pek iyi değildi.

Michael kanamanın tekrar başlamadığını kontrol ettikten sonra nihayet odadan ayrıldığında, oda aşırı sessiz geliyordu.

Kazimir yataktan beni izliyor, yüz ifadesi okunamaz durumda. "Gelmene gerek yoktu," diyor usulca.

"Evet," diye yanıtlıyorum, bir sandalyeyi daha yakına çekip oturuyorum. "Yaptım." Bir süre neredeyse huzurlu bir sessizlik oluyor. Kalacağımı kabul etmiş gibi görünüyor, ama bir şey beni sandalyede kaskatı tutuyor, yanında bulunarak artık bir rol oynamadığının farkındayım. "Bu daha önce de oldu mu?" diye soruyorum usulca.

Kaz kıpırdandı, gözlerime bakmadı. "Elbette," diye homurdandı huysuzca. "Alyona, her zaman benim yaptıklarım, kim olduğum hakkında fikirlerin oldu, değil mi? Daha tanışmadan önce bile. Hayal edebileceğin en kötü şeyi düşün, ben hepsini yaptım. Bu yatakta ilk kez kanamıyorum."

İtirafın içinde neredeyse buruk bir yan var. Ama dürüst. Ona bakarken nefesimi tutuyorum, acı, dikiş ve yalnızlıkla dolu bu tür geceleri hayal ediyorum.

"Hiçbir zaman," diye sordum tereddütle, "tüm bu süreç boyunca yanımda birinin olmasını istemedin mi?"

Gözleri odanın gölgelerinde gözlerimi arıyor, eli çarşaflarda kıpır kıpır ediyor ama bana tam olarak uzanmıyor. Ve sandalyede kalmak, yanına yatağa diz çökmemek ve nefes alıp almadığından emin olmak için başımı göğsüne yaslamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Birini böyle bir duruma maruz bırakmak benim için korkunç olurdu."

Beklediğim son tepkiydi bu. Belki de biriyle daha kalıcı bir ilişki kurma fikrine kahkaha atılırdı. Sonuçta Kaz, hayatını paylaşacak birine sahip olmak istemediğini açıkça belirtmişti.

Peki bu neden bir özür gibi geldi?

Bu gece korku beni ele geçirdiğinden beri ilk defa nefes almama izin verdim. Ev etrafımızda sakinleşti. Kaz isteksizce uykuya daldı, bir mafya babasının yapabileceği gibi direndi ve ben orada oturup inandığımı bile düşünmediğim tanrılara dua ettim—

Biraz daha sabret.

Henüz değil.

Lütfen.

Bölüm 26

Casimir

Tavanın yıllar önce sıvanın çatladığı yerdeki silik dikişe bakıyorum. Üzerime uzanmış kadını uyandırmamak için kendimi doğal olmayan bir şekilde hareketsiz tutuyorum, sanki bu benim değil de onun yatağıymış gibi.

Alyona, pervasız bir güvenle uyuyor. Bir kolu göğsümün üzerinde, avuç içi tenime sıcak ve gevşek bir şekilde değişiyor, uyluğu ise bilinci yerinde olsaydı sahiplenici görünecek şekilde benimkinin üzerine atılmış. Saçları çeneme, boğazıma ve omzuma değişiyor. Aldığı her yavaş nefes onu daha da yakınlaştırıyor. Perdelerdeki bir aralıktan öğleden sonra güneş ışığı içeri giriyor; sarı saçlarının parlamasını sağlıyor ve sinirimi yumuşatıyor.

Kaburgalarımındaki donuk, sürekli ağrı, hâlâ dikişlerle bir arada olduğumu, hâlâ iyileşmekte olduğumu hatırlatıyor. Omuzumdaki gerginlik, her derin nefes aldığımda şikayet ediyor. Sadece vurulmakla kalmadım, aynı zamanda bir kasımı da fena halde incittim. Ama bunların hiçbirisi, hareket edememem kadar önemli değil.

Kımıldarsam uyanacak.

Eğer uyanırsa, günler geçmiş olmasına ve satranç taşlarının yer değiştirmesine rağmen, kalkmamam konusunda ısrar edecek. Nika ve Liev, Hinto'nun başarısız intihar girişiminden aldığımız istihbaratı takip ederek adamları yönetiyorlar. Her şeyi bana telefonla bildiriyorlar. Ama yanımdaki yavaş iyileşen yara gibi, ben de olayların tam ortasına geri dönüp şehrimin duvarlarındaki fareyi avlamak için can atıyorum.

Kapı sessizce açılıyor, ses neredeyse hava basıncındaki bir değişimden ibaret ve Michael her zamanki gibi telaşsız bir özgüvenle içeri giriyor. Tıp fakültesini yarıda bırakmış, benim gibi birkaç erkeğe hizmet eden birisi.

Sessiz kalması için çok para alıyor ve bu, umursamaz tavrı ve biraz dağınık görünümüyle tezat oluşturuyor. Ona bakmıyorum ama dikkatini hemen hissediyorum ve sahneyi incelerken duraksıyor.

“Şey,” diyor yumuşak ve profesyonel bir sesle, ancak sesindeki eğlenceyi de duyabiliyorum. “Bu birkaç şeyi açıklıyor. Bugün henüz aşağı inmediğinizi söylediler.”

Başımı kıpırdatmadan gözlerimi ona doğru çevirdim, sert bir bakış atmaya çalıştım. "Onu uyandırırısan, seni boğarım."

Bu sözlerle içtenlikle gülümsedi ve yatağı sarsmamaya özen göstererek yaklaştı. Önce monitörleri, sonra da bandajları kontrol etti; parmakları deneyimli ve hafifti. Kaburgalarındaki pansumanı düzelttiğinde Aly kıpırdandı. Parmakları içgüdüsel olarak düğmeleri açık gömleğimin kumaşına dolandı.

O sakinleşene kadar nefes almayı bırakıyorum.

Michael bu konuşmayı hayranlıkla izliyor. "Uzun zamandır uyanıksın," diye belirtiyor.

"Evet."

"Ve siz yardım çağırmadınız."

"HAYIR."

"Rahatsız edici olmasına rağmen."

"Evet."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Büyleyici."

"Kahvaltımızı yaptık. Koridorlarda birkaç kez yürüdüm ve birkaç telefon görüşmesi yaptım. Bana dinlenmemi söyledi," diye soğukkanlılıkla anlattım. "Sonra da uyuyakaldı."

"Ah." Her şeyi açıklıyormuş gibi başını salladı. "Klasik bir manevra. Kendinizi korumak için hiçbir şey yapamadınız."

Muayenesine devam ediyor, ilerlememden memnun bir şekilde kendi kendine gözlemlerini mırıldanıyor. "Güzel iyileşiyor. Enfeksiyon belirtisi yok. Ağrı dayanılabilir. Birkaç hafta sonra tekrar aşı olmanıza izin verebilirim."

"Hareket edebilsem, dışarı çıkabilsem daha hızlı olurdu," diye yanıtlıyorum. "Doktorların da ısrarla vurguladığı şey bu değil mi? Normal hayata dönmek? Onunla konuşabilirsin—"

Beni yere yatırmış olan kadına anlamlı bir bakış attı. "Onu uyandırabilirsin."

"Kesinlikle hayır."

Michael'ın ağızı seğırdi. Geriye doğru bir adım attı, kollarını gevşekçe göğsünde kavuşturdu ve ikimizi inceledi; bakışları keskin ama acımasız değildi. İşini ve bedensel bütünlüğünü önemsiyorsa bunu asla yüksek sesle söylemezdi, ama düşünce yüzünden açıkça okunuyordu.

Bratva lideri, iç meselelerin esiri olmuş durumda.

"O senin için iyi biri," diyor hafifçe. "Gerçi muhtemelen onu ölümüne korkutuyorsun."

Kendi kendime alaycı bir şekilde, "Baş belası," dedim.

"Evet. Ama dört gün öncesine göre daha canlı görünüyorsunuz. Sizi içeri getirdiklerinde pek umudum yoktu Bay Baranov. Anlaşılan yaşamak için bir nedeniniz var."

Buna cevap vermiyorum.

Aly tekrar kıpırdanıyor, hafifçe iç çekiyor ve ben bunu kaburgalarımın altında bir kanca gibi hissediyorum. Michael elbette fark ediyor. Her şeyi fark eder.

"Birkaç dakika daha kalacağım," diyor ve kapının yanındaki sandalyeye değil, pencerenin yanındaki sandalyeye oturuyor. "Belki uyanır ve ona silahlı çatışmalar olmadan normal operasyonlara geri dönmenin önemini anlatabilirim."

"Bu konuşma için ikimizin de korunmaya ihtiyacı olacak," diye mırıldanıyorum.

O, durumdan açıkça keyif alarak yerine yerleşiyor. Ben ise, iyileşme sürecimi sessiz bir kuşatmaya dönüştüren kadının sıcak, uyuyan ağırlığı altında tamamen hareketsiz kalıyorum.

Michael'ın bakışları Aly'nin üzerinde gerekenden daha uzun süre kalıyor, önceki eğlencesi yerini daha keskin bir şeye bırakıyor. Ona dokunmuyor, onu uyandırmıyor, sadece nefes alışverişinin iniş çıkışlarını sayar gibi izliyor.

"Ne zamandır bu kadar yorgun?" diye soruyor kayıtsızca.

Düşünmeden cevap veriyorum: "Hangardan beri."

"Peki ya ondan önce?"

Tereddüt ediyorum. "Belki. Meşguldüm ama o öğlen uykusu uyuyor ve eve geldiğimde genellikle uyuyor oluyor." Bunu, onu geç saatlerde arayıp tekrar tadına bakmak, hayal bile edemeyeceği şeyler öğretmek için can attığım için bildiğimi söylemiyorum. Ama son zamanlarda çok yorgun. "Hasta olabilir mi? Vücut ısısı yüksek ve bir süredir böyle, ayrıca kolayca uykuya dalıyor."

“Mide bulantınız var mı?” Sesi hafif ve sohbet havasında. Sanki tansiyonumu ya da dikişlerimin durumunu konuşuyormuşuz gibi.

“Evet,” diyorum, sonra kaşlarımı çatıyorum. “Son zamanlarda hafif şeyler yiyor. Midesi kolayca bozuluyor, çoğunlukla makarna...”

Michael mırıldandı. "Peki, adet döngüsü nasıl?"

Soru yanlış yere soruldu. Bunu anında hissettim: göğsümün ortasında kılcal bir çatlak açıldı. "Bu benim takip ettiğim bir bilgi değil. Ya da bilmenize gerek yok."

“Hayır,” diye usulca onayladı. “Ama eğer bahsetseydi fark ederdin.”

Cevap vermiyorum. Vermeme gerek yok. Oda daha küçük, hava daha ağır geliyor. O benim odamda, bedenimin üzerinde uzanmış, ama biz o tür konuşmalar yapmıyoruz. Aramızda o tür bir yakınlık yok. Göğsümdeki acıyı ve onunla o yakınlığı nasıl istediğimi görmezden gelmeye çalışıyorum. Hayatının bu küçük, samimi kısımlarını bilmek istiyorum.

Michael ayağa kalktı ve ona doğru yaklaştı, uyuyor olmasına rağmen sesini alçaltarak konuştu: "Teşhis koymuyorum. Gözlemliyorum. Yorgunluk. Ateş. Mide bulantısı. Duygusal dalgalanmalar." Gözleri benimkine kaydı. "Ve zamanlama... mümkün. Bana birkaç aydır burada olduğu söylendi."

Çenem kasıldı. Acaba sorular mı soruyordu? Ve ev halkımdan kim bu cevapları bu kadar kolayca veriyor?

“Evet, öyle. Bir anlaşmamız vardı. O bir hedef ve burada kalmasının bazı şartları var. Kurallar.”

Sözlerim, istediğimden daha savunmacı bir tonda çıkıyor ağzımdan.

Michael, soğuk ve mesafeli bir ifadeyle bana dik dik baktı. "Birbirimizi yeterince uzun zamandır tanıyoruz, bu yüzden kurallara pek uymadığınızın farkındayım, Bay Baranov. Çok az mafya lideri günlük kirli işlere bulaşır. Bayan Demsky buraya taşındığında bazı kuralların çiğnenmiş olması mümkün mü?"

Önce soğukluk içime işliyor, temiz ve net bir şekilde. Tıpkı bir cinayetten hemen önce, mantığın devreye girdiği anda hissettiğim gibi.

Ardından şiddetli ve baş döndürücü bir sıcaklık gelir, kanımı sarar ve nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atmaya başlar.

“Sence o...”

Hamile.

Michael başını hafifçe eğerek bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Bu kelime buraya ait değil. Hayatıma, planlarıma, özenle kurduğum şiddet

ve kontrole uymuyor. Yine de Aly, sanki onu çoktan onun için feda etmişim, çoktan yerle bir etmişim gibi gsmde uyuyor.

Öyle mi?

“Eğer yanılıyorsanız,” diyorum sessizce, “bunu bir daha asla dile getirmeyeceksiniz.”

Michael başını salladı. "Elbette."

“Ya haklıysanız?”

Dudakları sıkılaştı. "Bu sana kalmış, ama ona bakım gerekecek."

Zihnimde Liev'in yüzü beliriyor; fkelenendiğinde çenesinin nasıl kasıldığı, affetmek mi yoksa öldürmek mi konusunda kararsız kaldığında ellerinin nasıl kenetlendiği.

Bunu affetmeyecek. Beni değil. Bunu değil. Bunu bir hırsızlık, binlerce ihanetin üzerine eklenen bir ihanet olarak görecek. Ve hiçbir şeyden geri durmadan peşimden gelecek.

Aly'ye bakıyorum, tenime yaslanmış yumuşak yanağının kıvrımına, uyurken bile beliren kaşlarının arasındaki silik çizgiye. Benim yüzümden kırılğan ve geri döndürülemez bir şey taşıyor olabileceği düşüncesi, hiçbir silahın yapamadığı kadar korkutucu.

Michael doğrulur. “Dikkatli olmanızı, gözlem yapmanızı ve dinlenmenizi öneririm. Eğer yeterince cesursanız, bir test yaptırmayı nerebilirsiniz. Eğer o da isterse, bir tane alıp burada sizin için bırakabilirim.”

Neredeyse gülecektim. Ama bunu Alyona ile tartışmak, bu ihtimali gündeme getirmek ve gerçek olup olmadığını öğrenmek düşüncesi...

Aly yavaş ve sıcak bir nefes veriyor ve ben de sesli söylemeden bir karar veriyorum. Bu neye dönüşürse dönüşsün, neye mal olursa olsun, benden alınmasına izin vermeyeceğim. Ne Hinto'nun, ne kaderin, ne de Liev'in.

Bunu kolay kolay bırakmaya niyetim yok.

Bölüm 27

Alyona

Uyandığımda bir elim yatağın üzerinde, avuç içi soğuk çarşafların üzerindeydi; bu farkındalık gözlerimi irkilterek açtırdı.

Bir an neyin yanlış olduğunu anlayamıyorum, sadece bir şeyin eksik olduğunu hissediyorum. Oda çok sessiz, çok büyük ve çok boş. Gri sabah ışığı perdelerden sızıyor. Komodinin üzerindeki saat 06:02'yi gösteriyor.

Onun burada olmaması gerekiyor.

Dinlenmesi gerekiyordu. Michael bu konuda çok katıydı. Yatak istirahati, bol sıvı tüketimi, kısıtlı hareket. Kazimir Baranov bunların hiçbirini isteyerek yapmaz, ama yine de... Dün gece oturma odasında hafif bir fizik tedavi seansından sonra bitkin düşmüştü. Yanımda yarı bilinçsiz, ağır ve sıcak bir haldeydi.

Neredeyse bana yapışmış gibiydi.

Anı yumuşak ve tuhaf. Her kıpırdandığımda, kolu belimdeydi, eli tişörtümün içinde sıkılıydı, sanki kaybolacağımdan korkuyordu. Bir keresinde, yüzünü saçlarıma bastırıldığını, nefesinin düzensiz olduğunu hissetmişim, sanki kötü bir rüya görmüş gibiydi.

Yanımdaki yer şimdi buz gibi soğuk.

Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyor.

Ya bir şey olursa? Ya o—

Yatak odasının kapısı açılıyor.

Çok hızlı bir şekilde doğrudum ama rahatlamadan başım dönüyordu.

Kaz, koyu renk pantolon ve düğmeli gömleğiyle tamamen giyinmiş halde içeri giriyor. Tabancası da yanında.

“Hayır,” diyorum kararlı bir şekilde ama odadaki değişimi hissedebiliyorum—ne oluyorsa olsun, artık kontrol bende değil. “Henüz işe

geri dönmene imkan yok.”

Yanlış görünüyor.

Tam olarak yaralı değil. Sargılar gömleğinin altında gizli ama hareketlerindeki sertliği görebiliyorum, sanki her adım hassas bir yeri çekiyor gibi. Omuzları gergin. Çenesi daha da gergin. Gözlerinde uykulu bir yumuşaklık yok, sıcaklık yok, son iki gündeki gibi sessiz bir sevgi yok.

Sadece mesafe.

Gülümsemiyor.

"Kalk ayağa," diyor.

Sözler sert değil, ama kısa ve öz. Profesyonel. Sanki personelmişim gibi. Sanki Devinmişim gibi. Sanki onunla sarılıp uyuyan kızıdan başka biriymişim gibi.

Sırtımdan aşağıya soğuk bir his geçiyor. "İyi misin?" diye soruyorum usulca.

"Ben iyiyim."

Bunu söylerken bana bakmıyor. Hemen yataktan kayıyorum, düşünmeden itaat ediyorum, midemde garip, çocukça bir korku kıvrılıyor. Bu kadar çabuk itaat etmemden nefret ediyorum. Dün bana baktığı gibi bana bakmasına ne kadar çok ihtiyacım olduğundan nefret ediyorum.

Hayır, öyle değil.

Elini hafifçe arkama koyarak beni koridorda yönlendiriyor; sahiplenici değil, şefkatli değil, sadece yol gösteriyor. Devin ise elinde kahvesiyle, kaşları kalkık bir şekilde, sanki o da açıklama yapılmadan çağrılmış gibi arabanın yanında bekliyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

Kaz arka kapıyı bizim için açıyor.

"Göreceksin," diyor.

Hepsi bu kadar.

Kapı ağır ve son bir sesle kapanıyor ve Kaz yolcu koltuğuna oturuyor. Kimse konuşmuyor. Araba malikaneden uzaklaşırken, onu camın yansımasında, tamamen okunamaz bir halde izliyorum. Yüzü sanki savaşa gidiyormuş gibi gergin. Devin'in parmak uçları hafifçe elimi okşayarak beni rahatlatıyor. Aklımdan geçen tek şey, neyi yanlış yaptım?

* * *

Savannah'a doğru yolculuk, tenimi kaşındıran gergin, yapay bir sessizlik içinde geçiyor. Arabada müzik yok; ön koltuklar arasında boş bir sohbet geçmiyor. Genellikle benden bir tepki almak için beş dakikadan fazla şaka yapmadan duramayan Devin bile, sanki hareket etmekten korkuyormuş gibi ellerini sıkıca kucağında kavuşturmuş oturuyor. Tek ses, motorun alçak, sürekli uğultusu ve şehir etrafımızda yavaşça uyanırken asfalt üzerinde lastiklerin hafifçe çıkardığı ses.

Şafak vakti binaların arasından soluk parmaklar gibi uzanırken sokak lambaları birer birer sönüyor. Dükkanların vitrinleri karanlık ve kepenkleri kapalı, camları yanlarından süzülerek geçen siyah SUV'nin yansımaları gösteriyor. Kaldırımlarda kulaklık takmış birkaç koşucu, olup bitenlerden habersiz. Bir an için, onların sade ve gösterişsiz sabahlarına imreniyorum.

Kaz, sırtı dik, bir eli gösterge paneline dayalı bir şekilde ön yolcu koltuğunda oturuyor; sanki her tümsek yaralarını daha da kötüleştiriyormuş gibi. Yaralı tarafında ceketini çoktan çıkarmış. Keskin ve sakın görünüyor, ama tamamen ulaşılamaz durumda. Bir kez bile arkasına dönmedi, dikiz aynasında gözlerime bakmadı, en ufak bir açıklama bile yapmadı.

Aramızdaki mesafe kasıtlı gibi görünüyor.

Devin daha yakına eğilip, "Neler oluyor?" diye sordu.

Cevabım olmadığı için başımı sallıyorum. Bilmemek, her geçen blokta midemi daha da kasıyor.

Ana yoldan sapıp, tuğla binalar ve mütevazı küçük ofislerle dolu sessiz bir mahalleye giriyoruz. Burası insanların rutin randevuları ve evrak işleri için ziyaret ettiği türden bir yer. Sürücü yavaşlıyor, ardından bir dişçi muayenehanesi ve bir çocuk kliniği arasına sıkışmış alçak katlı bir tıp kompleksinin yanındaki dar bir otoparka giriyor. Tabelalar düzenli ve sade.

İlk başta neden burada olduğumuzu anlamıyorum.

Sonra gözüm buzlu cam kapının üzerindeki yazılara takıldı.

Kadın Sağlığı Derneği, Kadın Doğum ve Jinekoloji.

Kelimeler yavaş yavaş, suyun içine düşen taşlar gibi içime işliyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki parmak uçlarımda karıncalanma hissediyorum.

Saat henüz sabah yediyi bile geçmedi. Mekan henüz açılmadı bile. Perdeler yarıya kadar çekili ve kapıda KAPALI yazısı asılı. İçeride bir ışık parlıyor ve resepsiyon masasının arkasında bir gölge hareket ediyor, sanki biri sırf bizim için erkenden gelmiş gibi.

"Bu ne?" diye fısıldadı Devin.

Ben cevap veremedim Kaz çoktan arabadan inmişti. Etrafımdan dolaşıp kapımı kendisi açtı. Her adımını acı vericiymiş gibi dikkatlice hareket ediyor, ama yine de bu işi bizzat halletmeye kararlıydı. Avucu sıcak ve sabit bir şekilde elini uzattı ve düşüncelerim hızla akmasına rağmen otomatik olarak elini sıktım.

"İçeride sizi bekliyorlar," diyor alçak ve kontrollü bir ses tonuyla.

"Benim için mi?" diye soruyorum, sesim titrek.

Başını bir kez salladı. "Devin de sizinle gelecek."

Aklım en kötü ihtimallere atlıyor, korkular üst üste yığılıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Beni aldattığımı mı düşünüyor? Bir şeyin kanıtını mı istiyor? Bu, farkında olmadan girdiğim bir tür sınav mı?

Panik hızla ve keskin bir şekilde yükseldi ve kendimi durduramadan, sanki onun desteği olmadan sürüklenip gidecekmişim gibi ceketinin ön kısmına sıkıca tutundum.

"Kaz," diye fısıldadım yüzüne bakarak, "bu ne?"

Yüz ifadesi öyle bir yumuşuyor ki, neredeyse beni alt üst ediyor. Sert çizgiler, zırhın altındaki adamı gösterecek kadar hafifliyor.

"Hemen burada olacağım," diye mırıldandı, elimi nazıkçe aşağı doğru yönlendirerek. "SUV'da bekleyeceğim."

Bunu bir söz verir gibi, sanki sadece yakınlık bile bana kendimi güvende hissettirmeliymiş gibi söylüyor. Yanımda Devin ile sessiz kliniğe doğru dönerken, her şeyi değiştirebilecek bir şeye doğru yürüyormuşum gibi kalbim hızla çarpıyor.

* * *

Klinik, şüpheli bir lüks havasına sahip. Her yer temiz hatlarla ve yemyeşil bitkilerle dolu; içeri girer girmez bize çay ve hatta pastalar ikram ediliyor. İçerisi sıcak, sabahın bu kadar erken saati için neredeyse fazla sıcak ve Devin sakinleştirici bir şekilde kolumun üst kısmına elini koyuyor.

Arabadan indiğimizden beri nabzım hiç yavaşlamadı.

Ben nefes nefese kalmış bir halde sesimi toparlamaya çalışırken Devin bizi resepsiyonda kaydetti. Sesim boğazımda bir yerlerde takılı kalmış gibi, kalın ve işe yaramaz. Tezgahın arkasındaki kadın, açılış saatlerinden önce bizi görünce şaşırmış görünmüyor, bu da bunun önceden ayarlanmış olduğu, Kaz'ın bunu dikkatlice planladığı anlamına geliyor, yani—

Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.

Devin yanıma, sandalyeye çöktü. "Onların bir şeye ihtiyacı var mı...?" diye sordum, ama o sadece başını salladı, kaşları şüpheyile çatılmıştı.

"Zaten tüm bilgileriniz kayıtlarında mevcuttu."

"Sanki çalışmayı unuttuğum bir sınava girecekmişim gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum.

Devin kısık sesle homurdandı. "Kızım, sanki idam mangasının karşısına çıkacakmışsın gibi görünüyorsun."

"Bu hiç komik değil."

"Bu biraz komik."

Ona dik dik bakıyorum ama o sadece omzuma hafifçe çarpıyor. "Eminim Bratva liderinin seni ortadan kaldırmak için daha iyi bir yolu vardır ve bir doğumhanede başlamaz, Aly."

Ellerim kucağında birbirine kenetlenirken beynim çılgınca düşüncelerle dolup taşıyor. "Sence beni aldattığımı düşünüyor mu?" diye mırıldanıyorum. "Bu bir tür test mi? Yani, kanıt mı istiyor? Çünkü başka bir erkeğe bakmadım bile, ama ya o düşünürse..."

"Aly."

Ses tonu değişiyor, şimdi daha sert.

Yukarı bakıyorum.

Gözlerini kısarak beni inceliyor. Kaba bir müşteriyi değerlendirirken ya da birinin sorun çıkarmak üzere olup olmadığını anlamaya çalışırken takındığı bakışla aynı.

"Bana bir şey cevapla," diyor sessizce. "En son ne zaman adet oldun?"

Bu soru adeta bir tokat gibi indi.

"Ne?"

"Son adetiniz ne zamandı?" diye tekrarlıyor. "Ne zamandı?"

Otomatik olarak cevap vermek için ağzımı açıyorum, sonra duraksıyorum.

Çünkü bilmiyorum.

Düşüncelerim hızla birbirine karışıyor; malikaneye taşınmanın, Devin'in kazasının, Kaz'ın vurulmasının, Lennox'taki ilk günümün ve konferansın son zamanlardaki karmaşasını deşip duruyorum, hepsi tıpkı suda çözünen boya gibi belirsiz bir bulanıklığa dönüşüyor.

"Ben..." Yutkunuyorum. "Hatırlamıyorum. Belki geçen ay?"

"Geçen ayın başlarında mı yoksa geçen ayın sonlarında mı?"

"Bilmiyorum," dedim sesim incelerek. "Bunu neden sorguluyormuş gibi soruyorsunuz?"

Daha da yaklaştı, sesini dramatik bir fısıltıya indirdi. "Çünkü son zamanlarda çok yorgunsun, miden bulanıyor, o balık yemeğinde neredeyse kusacaktın ve sanki fırın yutmuşsun gibi ateşin yükseliyor."

Midem alt üst oldu.

Yüzümü dikkatle izliyor, sonra da açık ve net bir şekilde söylüyor.

"Aly, o senin hamile olduğunu düşünüyor."

Gülüyorum.

Ağzımdan çok yüksek ve çok keskin bir şekilde patladı; ses neredeyse histerik bir tondaydı. "Bu saçmalık," dedim. "Biz—biz neredeyse—"

Her bir anı aklıma geldikçe sözlerim yarım kalıyor.

Yatak odasında geçirdiği gece.

Elleri.

Bundan sonra her şeyin nasıl da kontrolden çıktığını düşünün.

Çiğnediğimiz kural.

İkinci kez.

Üçüncüsü.

Devin başını salladı. "İkiniz arasında ne olup bitiyorsa, keşke sizin kadar mutlu görünmemi sağlayacak bir adamla tanışabilsem."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Kaşları yukarı kalktı. "Sen yapmadın—"

"Adet görmedim," diyorum, gerçek yavaş yavaş içime işliyor, tıpkı soğuk su gibi. "Adet görmedim."

Bana bakıyor.

Ona bakıyorum.

İkimiz de aynı anda karnıma baktık, sanki gözle görülür bir değişiklik olmuş gibiydi.

"Bu..." diye başlıyorum, sonra duruyorum. "Bu mümkün değil."

"Biyolojik olarak bu gayet mümkün," diyor Devin kuru bir tonda.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Ayrıca, sana tatlıymışsın gibi bakan bir adamla birlikte yaşıyorsun."

"Bu bilim değil, Devin."

"Bir bakıma öyle. Hadi bakalım, buradayken sormaya cesaretin var; hâlâ yüzde sıfır bir ihtimal var canım."

Avuçlarımı yüzüme bastırıyorum. Düşüncelerim dağılıyor, birbirine çarpıyor, parçalanıyor. Hamile. Bu kelime kafamın içine sığmayacak kadar

büyük ve ağır geliyor.

Bir hemşire belirip adımı çağırdı.

Sonraki kırk dakika, formlar, tansiyon aletleri ve masanın üzerinde buruşuk kağıtların bulunduğu küçük bir muayene odasıyla adeta bir karmaşa içinde geçti. Devin, hastane önlükleri hakkında kendi kendine şakalar yaparak ve küçük dil bastırma çubuklarından birini hatıra olarak çalmakla tehdit ederek yanımdan hiç ayrılmadı. Ben de onun sesine can simidi gibi tutundum.

Ardından Doktor Shonan içeri girer.

Kırkklı yaşlarının başlarında, sakin ve soğukkanlı, nazik gözleri ve yapmacık olmayan, özenle yapılmış bir gülümsemesi var. Her şeyi nazıkçe açıklıyor, sorular soruyor ve hızlı bir test istiyor.

Orada oturuyorum ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Geri döndüğünde kapıyı arkasından kapatıyor ve bana hem profesyonel hem de sıcak bir bakış atıyor. "Pekala," diyor yumuşak bir sesle, "tebrikler."

Kelime yankılanıyor.

Tebrikler.

Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı, çünkü nazıkçe şöyle dedi: "Alyona, hamilesin. Çok erken bir dönem ama kesinlikle hamilesin."

Oda bir anlığına eğiliyor.

İçimde bir şey var.

Ona ait bir şey.

Bizim olan bir şey.

Devin elimi o kadar sıkı tuttu ki neredeyse canım acıdı. "Aman Tanrım," dedi ve sonra güldü. "Aman Tanrım, aman Tanrım."

Ağlayacak gibiyim. Ya da bayılacak gibiyim. Ya da ikisi birden.

"Bunun kutlanacak bir şey olup olmadığından emin değilim," diye fısıldıyorum.

Doktor Shonan hafifçe gülümsedi. "O kısım size kalmış."

Daha sonra, bekleme odasında, Devin bana öyle sıkı sarıldı ki kaburgalarım acıdan kıvrandı.

"Çok panik yapıyorum," diye itiraf ediyorum. "Ya bunu istemezse? Ya bunun bir yük veya tehlikeli olduğunu düşünürse ya da -ya da benden ondan kurtulmamı isterse?"

Geri çekilip bana sanki ikinci bir kafa çıkmış gibi bakıyor.

"Aly," diyor yavaşça, "o adam beni haftada üç bin dolara işe aldı çünkü biri bana yanlış bir şekilde dokunmuştu."

Gözümü kırıyorum.

"Benim için neredeyse bir adamı öldürüyordu," diye devam ediyor. "Sence sana bebeğini aldırmanı mı söyleyecek?"

"Bilmiyorum," diyorum çaresizce. "O, Kazimir Baranov."

"Evet," diyor. "Aynen öyle. Sana takıntılı. Neredeyse vahşileşmiş gibi. Bu korku değil, bebeğim. Bu aşk, henüz bunun adını bilme bile."

Aşk.

Bu fikir beni her şeyden daha çok korkutuyor.

Dışarıya çıktığımızda, Devin Kaz'ı görmezden gelerek hızlı adımlarla SUV'ye doğru yürüdü ve yolcu koltuğuna oturdu. Ona baktı, sonra bana döndü.

"İyi misin?" diye hemen soruyor.

Başımı salladım, sonra tekrar salladım.

Yaklaşıyor, bakışlarında endişe beliriyor. Etrafımızda şehir uyanıyor. Çiftler kaldırım masalarında sohbet ediyor, biri bisikletle hızla yanımızdan geçiyor. Kaz beni kendine doğru çekip belime kolunu dolarken, sürücü yan camdan kayıtsızca izliyor.

"Nedir?"

Ağzım kuruyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, eminim duyabiliyordur.

"Konuşmamız gerekiyor," diye fısıldıyorum.

O hala duruyor.

Cesaretimi kaybetmeden önce elini tutup karnıma bastırıyorum.

"Ne yapacağız?" diye soruyorum.

Gözleri kocaman açıldı.

Sonra eğilip beni sert, umutsuz ve sıcak bir şekilde öptü, sanki farkında olmadan bu anı bekliyormuş gibi.

Geri çekildiğinde alnı benim alnıma yaslandı.

"Her şeyi yaparım," diye mırıldandı, sesi boğuktu. "Senin için. Bebek için. Her şeyi."

Bratva liderinden aldığım ilk söz bu değil. Ve henüz hiçbir sözünü de tutmadı. Kulağımın hemen altına bir öpücük kondururken, bunun en iyi seçim olup olmadığını merak etmeden edemiyorum. Benim için, onun için ve iş ve kan mirasını devralacak olan bebek için.

Bölüm 28

Casimir

Madeni para, parmak boğumlarımın üzerinden pürüzsüz ve ustaca bir şekilde kayıyor. Her dönüşünde çalışma lambasının loş ışığını yakalıyor ve bıçak gibi gümüş renginde parıltıyor.

İşaret parmağından orta parmağa, orta parmaktan yüzük parmağına, yüzük parmağından serçe parmağına, sonra tekrar başa.

Bu eski bir alışkanlık, şu anda benim için çalışan erkeklerin çoğundan daha eski. Prag sokaklarında, bir tel kadar ince ve sokak köpeği kadar huysuzken edindim. O zamanlar bu numaranın bir amacı vardı, çünkü gevşek eller hızlı eller anlamına geliyordu ve hızlı eller hayatta kalmak demekti. Parmaklarımı meşgul tutabilirsem, gözlerimi keskin tutabilirdim ve rahat görünürsem, insanlar beni yeterince hafife alıp hata yapmama neden olurlardı.

Aradan yıllar geçti, şimdi bunu o zamanlar bir aylık kira bedelinden daha pahalıya aldığım özel dikim bir gömlek giyerek yapıyorum ve bu artık sadece sinirsel bir tik haline geldi.

Çalışma odası, uzak duvardaki antika saatin hafif tıkırtısı dışında sessiz. Odanın zemininden tavanına kadar uzanan koyu renk ahşap raflar, okumaya hiç vakit bulamadığım deri ciltli kitaplarla dolu. Geniş pencereler, gerçek olamayacak kadar mükemmel bir tablo gibi malikaneye bakıyor. Çakıllı yollar budanmış çitlerin arasından kıvrılıyor, çeşme sürekli mırıldanıyor ve kapıların ötesinde dünya devam ediyor. Çoğu insan, Savannah'ın en kanlı kararlarının yarısının bu tarihi evde alındığından tamamen habersiz.

Camın arkasından bakıyorum ama aslında hiçbir şey göremiyorum.

Çeyrek dönem hızla ilerliyor.

İleri geri.

İleri geri.

Nika, omzunu kapı çerçevesine dayamış, telefonunda mesajlara bakarak, beni izlemiyormuş gibi davranıyor. Yıllar içinde ne zaman konuşması gerektiğini ve ne zaman kendi kendime düşünmeme izin vermesi gerektiğini öğrenmiş.

Bir süre sonra, sesi hafif bir tonda, "Parmak boğumlarınızda iz kalacak," diyor.

"Hayatta kalacağım," diye yanıtlıyorum.

"Hım. Böyle bir zamanda hayatta kalmayı düşünmeniz ne kadar da ilginç."

Dudaklarımın kenarı seğiriyor ama bu bir gülümsemeye dönüşmüyor.

"Bugün ona söyleyeceğim," diyorum, aramızda dolu bir silah gibi duran sessizliği nihayet bozarak.

Nika'nın gözleri yukarı kalktı. "Evet mi? Ona tam olarak ne söyleyeceksin?" Dikkatli bir soru bu, ama Nika'yı yeterince uzun zamandır tanıdığım için bir şeylerin olup bittiğini anladığını biliyorum.

Beklenenden çok daha fazlası.

"Artık oyalanmaktan bıktım. Bahaneler yok."

Para başparmağımın üzerinden kolayca kayıp, bir metronom gibi sabit bir şekilde yerine geri dönüyor. "Ona yalan söylemiyorum. Bu konuda yalan söylemiyorum."

Telefonunu cebine koyuyor. "Muhtemelen en iyisi böyle oldu."

"Ona dokundum," diyorum, kelimeler olması gerekenden daha ağır geliyor ağzımda. "Dahası da var. Anlaşmayı bozdum ve şimdi hamile."

Sessiz bir odada bile, kelimelerin sesi yankılanıyor.

Hamile.

Henüz ağzıma sığmıyor. Gerçeküstü, korkutucu ve aynı anda tehlikeli derecede değerli geliyor. Bunu kendim bile zor kavrayabiliyorken Liev'e nasıl anlatacağım?

Para yarım saniye kadar sendeliyor, sonra yakalayıp devam ediyorum.

"Ve..." diye başlıyorum, sonra duruyorum.

Nika beni büyük bir merakla inceliyor. "Peki, ne olmuş yani?"

"Hiç bir şey."

Hafifçe homurdandı. "Ona da ona aşık olduğunu söylemelisin herhalde."

Başımı yavaşça ona doğru çevirdim ve ona verdiğim bakış çoğu erkeği geri çekilmeye sevk ederdi.

"Dikkatli olun," diye uyarıyorum.

Hiç rahatsız olmadan iki elini de kaldırdı. "Sadece söylüyorum. Önemli bir bilgi gibi görünüyor."

"Ben öyle demedim."

"Bunu yapmak zorunda değildin."

O bakışlarını kaçırana kadar gözlerine bakıyorum.

Aşk, hayatım boyunca kaçındığım bir kelime. Aşk insanları yumuşatır, yumuşaklık ise sizi gömer. Aşk, başkasının elinde bir koz, istismar edilebilecek bir zayıflıktır. Yıllarca bana karşı kullanılabilecek her bağ kopardım.

Ve şimdi Aly, sanki hiç yokmuş gibi savunma mekanizmalarımı hiç aşmadan yoluna devam etti.

Kendimi, bunun hiçbir zaman bir takıntıdan öte bir şey olmadığını söyleyerek teselli ediyorum. Şu anda bile sadece bir takıntı. Çocuğumu taşıyor olsa bile.

Bu sözleri bir gün sesli olarak söylersem, ilk olarak Liev'e söylemeyeceğim.

Ona yönelik olacak.

"Ona bilmesi gerekenleri söyleyeceğim," diyorum sakın bir sesle. "Gerçekleri. Bu yeterli."

Nika başını salladı, sonra kuru bir eğlenceyle ekledi: "İyi ki neredeyse tamamen iyileşene kadar bekledin."

Ona şöyle bir baktım. "Neden?"

"Seni öldürmeye kalkışırsa, en azından hemen kan kaybından ölmezsin."

Kendimi tutamadan istemsizce kaba bir kahkaha ağzımdan kaçtı.

Bu tamamen bir şaka değil.

Liev daha azı için bile adam öldürdü. Eğer kızının onurunu zedelediğimi veya onu tehlikeye attığımı düşünürse, dostluğumuzun pek bir anlamı kalmaz. Dünyamızın insanları nasıl mahvettiğini biliyor. Alyona'nın kanlı işlerimizin önüne geçmesine izin vermezdi.

Umarım o da benim hakkımda aynı şeyi düşünür.

Kapı çalındı. Muhafızlardan biri eğilerek, "O geldi," dedi.

Omuzlarım istemsizce gerildi.

Nika doğrulup boynunu küttetti. "Onu yukarı çıkaracağım."

Kapı arkasından kapandığında, burası samimi ve güvenli hissettirmek için özenle tasarlanmış bir alan olmasına rağmen, çalışma odası eskisinden

daha büyük ve daha boş geliyor. Omuzlarımı hareket ettirirken, iyileşmekte olan kasların gerginliğini ve kaburgalarımın altındaki ağrıyı test ederken, madeni para parmak boğumlarımın üzerinde yuvarlanmaya devam ediyor. Hiç tereddüt etmeden kurşun ve bıçak yedim, ama bu herhangi bir yaradan daha kötü hissettiriyor.

Bu konuşma her şeyi değiştirebilir.

Hafif bir tıkırtı sesi tekrar duyuldu.

“Onu getirin dedim—”

Sözümü bitirmeden kapı açıldı.

Aly orada duruyor.

Tayt ve benim tişörtlerimden birini giymiş, kumaş kıvrımlı vücudunu sarmış, saçları uykudan dağınık ve salaş. Sıcak ve yumuşak görünüyor ve savaş ve strateji için inşa edilmiş bir odada tamamen yersiz duruyor. Bir şekilde, içeri adım atması bile ortamın boğucu havasını azaltıyor.

"Yataktan neden kalktın?" diye hemen soruyorum.

Gözlerini devirdi. "Size de günaydın."

"Dinlenmelisiniz."

"Kazimir," diyor sabırla, "Daha çok genç bir hamileyim, camdan yapılmış değilim. Ve neredeyse on saat uyudum."

"Sen hâlâ..."

"Gayet iyi," diye tamamlıyor ama bunda hiçbir suçlama yok. Sadece sevgi var. "Yine aşırı korumacı davranıyorsun, Kaz."

Her şeyin doğrulanmasının ardından geçen iki gün, kontrol ve bakım arasında bir denge bulmaya çalışmakla geçen bir karmaşa gibiydi.

Bana doğru yavaşça yürüyor, sanki içimdeki gerginliği hissedebiliyormuş gibi. Yanıma geldiğinde, tereddüt etmeden elini benimkine uzatıyor. Parmakları sıcak, sabit, daha önce hiçbir şeyin veremediği bir şekilde topraklayıcı.

"Onunla konuşacaksın," diyor usulca.

Başımı sallıyorum.

"Orada olmak istiyorum. Babama haber verdiğinizde."

İçgüdüm reddetmek yönünde. Onu olası sonuçlardan korumak. Her şeyi hallettiğim gibi bunu da tek başıma halletmek.

"Bu benim sorunum," diyorum ona.

Elimi sıkıyor. "Bu bizim."

Bu kelime göğsümün derinliklerine, ağır ve kesin bir şekilde yerleşiyor.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize, ne kadar doğal bir şekilde uyum sağladıklarına bakıyorum ve içimde bir şeyler değişiyor. Zayıflık değil. Teslimiyet değil.

Daha güçlü bir şey.

Ona kimsenin dokunmasına izin vermeden önce dünyayı yakıp yıkmak isteyeceğim bir şey bu.

O kırılgan biri değil. Yanımda durmayı seçiyor.

Onu biraz daha kendime çekerken, duruşundaki sessiz gücü hissederken, Liev'in o kapıdan içeri girdiğinde ne söylerse söylesin, bana neye mal olursa olsun, gerçeği zaten bildiğimi fark ediyorum.

İşin aslına bakılırsa, onu seçerdim.

* * *

Çalışma odasının kapısı törensizce açılır ve Liev içeri girer. Kapıyı çarpmaz ya da sesini yükseltmez, ancak yine de etrafındaki hava gerilir. Sanki duvarlar güç dengesindeki değişimi fark etmiş ve darbe için hazırlanmış gibidir. Nika bir adım geriden, sessiz ve tetikte, omuzları dik, bakışları bir askerin kan beklediği gibi çıkışları ve açılırları takip edercesine arkasından gelir.

Amcam Pakhan olmasaydı, Liev ve ben kan bağıyla değil de aynı seviyede iktidara gelseydik, kimin galip geleceğinden emin değilim. Ama şimdi Pakhan benim ve en iyi arkadaşım ile karşı karşıya gelirken kendime bunu hatırlatıyorum.

Liev'in gözleri odayı bir kez taradı, bana takıldı, sonra Aly'ye kaydı.

O hala duruyor.

O duraklama ince bir ayrıntı, ama onu çok iyi tanıdığım için bunu fark etmemem mümkün değil. Hayatında yeterince savaş alanı hikayesi okudu, daha tek bir kelime bile söylenmeden bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyor.

"O neden burada?" diye soruyor, sesi alçak ve kontrollü, bağırmaktan çok daha tehlikeli bir tonda.

Bilinçli olarak hareket etmeye karar vermeden önce, bedenim benim yerime hareket ediyor. Yarım adım öne kayıyorum, kendimi onunla Aly arasına hafifçe yerleştiriyorum. Onu bir çocuk gibi korumuyorum, ama yine

de bir bariyer oluşturuyorum. Bu hareket içgüdüsel, bölgesel ve açıkça belli.

Liev bunu hemen fark eder.

Bakışları keskinleşiyor.

"Neler oluyor?" diye ısrarla soruyor.

Aly'nin parmakları benimkilerin içine kenetleniyor, sıcak ve sağlam bir şekilde, ve saklamaya çalıştığı hafif titremeyi hissediyorum. Liev'in bakışları ellerimize kayıyor ve dudağı kıvrılıyor. Arkama çekilmiyor. Bunun yerine, sanki bir fırtınayla yüzleşmeye hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştiriyor. Göğsümü acıtan bir şekilde inatçı ve cesur.

"Konuşmamız gerekiyor," diyorum. "Hepimizin."

"Öyleyse konuşun."

Davetiyede hiçbir yumuşaklık yok.

Aly'ye şöyle bir baktım, içimden sessizce buna hazır olup olmadığını sordum. Başını hafifçe salladı, çenesi meydan okurcasına yukarı kalktı.

"Hamile," diyorum ona.

Bu söz aramızda ağır bir yük gibi kaldı.

Uzun bir süre Liev tepki vermedi. Sanki zihni duyduklarını kabul etmeyi reddetmiş gibi, sadece bakakaldı. Bakışları birleşmiş ellerimize, sonra benim onun biraz önünde duruşuma ve nihayet tekrar yüzüme indi.

Anlayış yavaş yavaş ortaya çıkar, sonra birdenbire belirir.

Yaptığımız anlaşma. Kurallar. Ona verdiğim söz.

Ona dokunma.

Yüzündeki ifade paramparça oluyor ve yerini hayal kırıklığı değil, ham ve filtelenmemiş bir öfke alıyor.

"Yapmayacağını söylemiştin," diye homurdandı, kelimeler sanki canını acıtıyormuş gibi ağzından sürünerek çıktı.

"Biliyorum."

"Bana yemin ettin."

"Biliyorum."

Tekrarlanması onu hiçbir şekilde rahatlatmaz. Sadece ihaneti doğrular.

Hiç beklemediğim bir anda, Prag sokaklarında çocukken yiyecek artıkları için kavga ettiğimiz zamanki aynı hızla bana doğru atıldı. Çarpışmaya hazırlanıyorum, onunla kafa kafaya karşılaşmaya, vermek istediğı her türlü zararı almaya hazırım.

Ama ikimizden biri diğerine ulaşmadan önce Aly araya giriyor.

"Dur!" diye bağırdı ve babasının yoluna dikildi.

Ona çarpmamak için son anda yana doğru ani bir hareket yaptı, bu hareket dengesini bozarak Nika'nın onu omuzlarından yakalayıp geri çekmesine yetecek kadar zaman kazandırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye ıkıştım, Aly'yi belinden yakalayıp arkama çektim. Kalbim gümbür gümbür atıyordu, öfke ve korku birbirine karışmıştı. "Bir daha asla aramıza böyle girme."

"Yani seni ldrebilsin diye mi?" diye karşılık verdi nefes nefese ve öfkeyle. "Hayır. Buna izin vermeyeceğim."

Liev, Nika'dan kendini kurtarıp bana doğru işaret etti, sanki kafama bir kurşun sıkmak istiyormuş gibi.

"Ona dokundun," diyor sesi bastırılmış bir şiddetle titreyerek. "Sözünü tutmadın."

"O bir hata değil," diye sakince yanıtlıyorum.

"Benim kastettiğim bu değildi."

"O zaman onu sanki önemsiz bir kurbanmış gibi, evimde tuttuğum kullanışlı bir tek gecelik ilişkiymiş gibi gösterme. Daha iyisini bilmelisin."

Öfkesine umutsuzluk karışmış bir şekilde Aly'ye döndü. "Gidiyorsun. Bugün. Buradaki işin bitti. Onu bir daha görmeyeceksin."

"Hayır," diyor.

şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Gitmiyorum," diye tekrarlıyor, bu sefer daha yüksek sesle. "Bunu benim yerime sen karar veremezsin."

"Ben senin babanım."

"yle miydin?" diye soruyor sessizce.

Sanki yumruk yemiş gibi görünüyor. Aly öne doğru adım atıyor, tam karşısına dikiliyor ve onun bu duruşunu izlerken garip bir gurur ve korku karışımı hissediyorum.

"On yedi yıl, Liev," diyor. "Sen yokken annemle on yedi yıl geçirdim. Sadece mecbur kaldığında aradın. Beni buraya ancak yasal sorumluluğun olunca getirdin. şimdi gelip de beni her zaman korumuş gibi davranamazsın."

Çenesi kasıldı. "Başka seçeneğim yoktu."

"Belki," diyor. Buna inanmadığı, olayın tamamını bilmediği açık. Bir gün aralarındaki kırınlığı gidermenin bir yolunu bulacağım, ama şimdilik tek endişem onu güvende tutmak. Ve onu yanımda tutmak. Aly devam ediyor, "Eğer ona zarar verirsen, beni kaybedersin. Tamamen. Geri dönmeyeceğim."

Oda ağır bir sessizliğe bürünüyor.

O seçimini yaptı.

Beni seçti.

Bu gerçek göğsümün derinliklerine yerleşiyor, sıcak, tehlikeli ve inkar edilemez bir şekilde. Hayatım boyunca istediğimi aldım ve buna güç dedim, ama bu farklı, daha yumuşak ve çok daha korkutucu geliyor.

Liev o kadar yaklaştı ki omuzlarımız neredeyse birbirine değdi. Sesi, bağırmaktan çok daha tehditkar bir fısıltıya dönüştü.

"Eğer ona bir şey olursa," diye mırıldanıyor, "seni öldürmeden önce acı çektireceğim."

"Bundan daha azını da beklemezdim," diye yanıtlıyorum.

Uzun ve anlamlı bir an boyunca birbirimizin gözlerine bakıyoruz. Birbirleri için ölmeye hazır olan iki adam, şimdi aynı kadının karşıt taraflarında duruyorlar.

Sonra arkasını dönüp dışarı çıkar, kapı arkasından ağır bir kesinlikle kapanır.

Çalışma ortamı sessizliğe bürünüyor.

Aly'nin eli tekrar benimkine kaydı ve bu sefer bırakmak istemediğim için daha sıkı kavradım.

Bölüm 29

Alyona

Tedavi odası üçü sıfırlama işleminin yarısına gelmiştim ki gürültü başladı, önce alçak ve ritmik, sanki sokağın ilerisinde bir yerde bir jeneratör çalışıyormuş gibi.

Masaj masasının üzerine taze çarşafları sererken, havada hâlâ okaliptüsün temiz kokusu hissediliyor. Brooke'un ilk gün bana gösterdiği gibi her köşeyi düzgünce yerleştiriyorum: sıkı, hassas ve profesyonel. Lennox. Sonunda kendimi onun bir parçası gibi hissetmeye başladım.

Sonra pencereler sallanmaya başladı.

Çok sert değil, sadece bardağın hafifçe titreşmesini sağlayacak kadar.

Öndeki kızlardan birkaçı şaşkınlıkla gülüyor ve biri, "Bu da ne?" diyor.

Ellerimi katlanmış havluların üzerine koyup, sesin giderek daha yüksek ve daha ağır hale gelmesini dinliyorum. Sonra sesin kime ait olduğu açıkça belli oluyor.

Rotor kanatları.

Merakım profesyonelliğin önüne geçti ve koridora adım attım, ellerimi ameliyat önlüğüme silerken gürültüyü takip ederek lobiye doğru ilerledim. Personelin yarısı, bir kuş sürüsü gibi boyunlarını uzatarak ön pencerelerin yakınında toplanmıştı bile. Günün sonu gelmişti ve bazı kızlar çantalarıyla gitmeye hazırdı. Diğerleri ise hâlâ işlerini bitiriyordu.

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Gel bak," diyor Tasha bileğimi kavrayarak.

Beni öne doğru sürüklüyor ve ben de omzunun üzerinden, geniş cam bölmeden karşıdaki küçük parka doğru bakıyorum.

Helikopter meydanın içine doğru alçalıyor. Kesinlikle bir haber helikopteri ya da tıbbi nakil helikopteri değil.

Şık, koyu renkli ve pahalı görünümlü, lacivert ve gümüş detaylı bir uçak. Bu uçak, Savannah'ın sakin bir mahallesindeki spa merkezine hiç yakışmıyor.

Beynim olayı kavramadan önce midem alt üst oluyor. Tanıdık bir durum.

Baranov Tech logosu, yan tarafa net ve belirgin bir şekilde basılmıştır.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese sordu biri. "Bu özel bir bilgi mi?"

"Bu şeyin maliyeti on milyon dolar civarında olmalı."

Boynumda bir sıcaklık yükseliyor.

"Lütfen yapma," diye mırıldanıyorum kendi kendime, zaten biliyorum.

Kızlar yavaşça, teker teker dönüyorlar, yüz ifadeleri meraktan sevince doğru değişiyor.

"Aly," diyor Tasha, gözleri faltaşı gibi açılmış. "Bu—"

"Evet," diye inledim ellerimi yüzüme bastırarak. "Öyle."

Birkaç tanesi kısık sesle ciyaklıyor, sesleri yarı şok olmuş, yarı heyecanlı, sanki gerçek hayatta değil de kötü bir reality şovdaymışız gibi.

"Nişanlınız deli," diye fısıldıyor biri.

"Aşırı zengin," diye düzeltiyor bir başkası.

Yüzümün kızarmasını o kadar zor tutuyorum ki neredeyse canım acıyor; aynı anda hem çok utanıyorum hem de garip bir şekilde gurur duyuyorum, çünkü Kazimir elbette normal bir insan gibi araba göndermezdi. Elbette kendini tüm mahalleye duyururdu.

Arkamdan sıcak ve neşeli bir ses, "Evet, bu sorumu yanıtladı," dedi.

Arkamı döndüğümde Brooke'un kollarını kavuşturmuş, dudaklarında sinsi ve anlamlı bir gülümsemeyle orada durduğunu gördüm.

"Biliyordun," diye usulca suçladım.

Omuz silkerek, gözleri parıldayarak, "Şöyle söyleyeyim, bu sabah çok kibar bir telefon aldım, vardiyanızın ne zaman bittiğini sordular." dedi.

Kapılar yumuşak bir hidrolik sesle açılıyor ve tüm lobi aynı anda nefes alıyor gibi görünüyor. Konuşmalar cümle ortasında kesiliyor. Telefonlar kapanıyor. Hatta biri, sanki denetime girecekmişiz gibi duruşunu düzeltiyor.

Kazimir içeri girerken sanki binanın sahibiymiş gibi davranıyor. Sahibi değil elbette, bunu kesin olarak biliyorum, ama personelin kenara çekilip ona utangaç gülümsemelerle selam vermesinden bunu anlamak mümkün değil.

Kolları kıvrılmış keten bir gömlek giymiş, koyu renk saçları helikopterden hafifçe rüzgarla savrulmuş ve geometrik dövmelemlerin siyah

izgileri kollarından parmak boğumlarına kadar uzanıyor. İçimde bir şeyler harekete geçiyor. Sıcak spa ışıkları altında orada dururken ne kadar iyi görüldüğüne inanamıyorum. Bir suç liderine, bir milyardere ya da doğu kıyısının yarısını dehşete düşüren bir adama benzemiyor.

Sevgilisini almaya gelen bir adama benziyor.

Benim adamım.

Bu düşünce, içimdeki sahiplenme duygusunu daha da yoğunlaştırıyor.

Gözleri tereddüt etmeden küçük kalabalığın arasından sıyrılıp beni buldu ve omuzlarının sert çizgisi yumuşadı. Kaz lobiyi uzun, kararlı adımlarla geçti. Kızlar ona otomatik olarak yol verdi.

Birdenbire her şeyin farkına vardım: dağınık topuzum, kızarmış yanaklarım, beni şehrin en güçlü adamlarından birinin sözde nişanlısı yerine yorgun bir stajyer gibi gösteren soluk yeşil ameliyat önlüğüm.

"Kaz," diye fısıldadım, hem utançtan hem de rahatlamış bir halde. "Burada ne yapıyorsun?"

Hemen cevap vermiyor. Bunun yerine, elimi nazikçe tutuyor, avuç içimi aşağı çeviriyor ve parmak boğumlarıma yavaş bir öpücük konduruyor.

Beynim kısa devre yaptı.

"Seni kaçırıyorum," diyor sesi alçak ve kendinden emin bir şekilde. "Akşam yemeği. Şimdi."

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Ameliyat önlüğü giyiyorum."

Ağzı, bunu sevimli bulmuş gibi seğiriyor, bu da durumu daha da kötüleştiriyor.

Tekrar itiraz etme fırsatı bulamadan, Tasha hevesli bir peri annesi gibi yanımızda belirdi ve elinde uzun, krem rengi bir elbise çantası uzattı.

"Bunu tahmin etmiş olabilirdik," diyor neşeyle.

Gözlerim faltaşı gibi açılmış. "Bu ne?"

Brooke, ellerini arkasında birleştirmiş, kendinden son derece memnun bir şekilde öne çıktı. "Kızlar öğle yemeğinde dışarı çıkıp senin için bir şeyler aldılar. Bu sabah aldığım telefon görüşmesinde birkaç istek daha olmuş olabilir..."

"Bana elbise mi aldın?" diye fısıldadım.

Brooke, Kaz'a sadece başını hafifçe eğerek elbiseyi onun aldığını belli etti. Sadece onun isteğini yerine getirdi. Belki de biraz fazla sevine.

Konuşamayacak kadar şoktayım.

Kaz, bu konuşmayı sessizce ve eğlenerek izler, sonra cebinden küçük bir kadife kutu çıkarır. Kutuyu açtığında, iki pembe elmas küpe ışığı

yansıtır. Yumuşak ve parlaktırlar, ezilmiş gül yapraklarının rengindedirler.

"Birbirleriyle uyumlu olacaklar," diyor kısaca.

Boğazım düğümlendi. Arkamdaki biri, sanki bir filmdeymişiz gibi, "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Brooke beni nazikçe koridora doğru itti. "O seni buradan taşımaya karar vermeden önce git üstünü değiştir."

* * *

Resepsiyon alanına geri döndüğümde, Brooke da dahil olmak üzere sadece birkaç iş arkadaşı kalmıştı.

Bir an orada öylece duruyorum, parmaklarım gergin bir şekilde belimdeki yumuşak kumaşa kenetlenmiş, koridora geri dönüp güvenli, isimsiz üniformamı giyme isteğine karşı koymaya çalışıyorum. Elbise adeta bir spot ışığı gibi. Şık bir şeyin olacağını hayal ettiğim gibi dar veya gösterişli değil. Ama nedense bu durumu daha da kötüleştiriyor, çünkü bana çok iyi oturuyor, sanki vücudumu benden daha iyi tanıyor.

İpek kumaş, hareket ettiğimde ışığı yakalayan, soluk bir leylak renginde; göğsümü sarıp belimde bağlanıyor ve bacaklarımdan aşağıya uzun, zarif bir çizgi halinde dökülüyor. Kalçalarım yapışmak yerine, kalçalarım hafifçe değişiyor. Beni daha uzun, daha dengeli, neredeyse pahalı hissettiren bir zarafete sahip.

Saçlarım açık, Tasha ve diğer iki kişi beni tarakla ve saf irade gücüyle alt ettikten sonra düzgünce taranmış. Pembe elmas küpeler her nefes aldığımda boynuma değişiyor, tenime karşı serin ve narin bir his veriyor.

Bu sefer kendime baktığımda, düzeltilmesi gereken şeyleri hemen sıralamıyorum.

Ben sadece hoş görünüyorum.

Kızlar bana sanki bir makyaj programında sürpriz bir şey izleyecekmiş gibi bakıyorlar.

"Aman Tanrım, Aly."

"Dur. Deli gibi görünüyorsun."

"Gerçekten de akıl almaz."

Boğazım kızardı, yanaklarım ısındı ve içimden kısık sesle güldüm çünkü gülmezsem ağlayabilirim.

Sonra Kazimir'i görüyorum.

Onu bıraktığım yerden hiç kımıldamadı.

O sadece beni izliyor.

Bakışları yavaşça, acele etmeden saçlarımdan omuzlarıma, oradan da belimin kıvrımına doğru ilerlerken, dünya sanki aramızdaki boşluğa daralıyor. Bakışlarında kabalık, açlık veya hak iddiası yok. Aksine, sanki onu şaşırtmışım gibi şaşkına dönmüş görünüyor.

Midem o kadar çok burkuldu ki canım acıdı.

"Kendimi çok gülünç hissediyorum," diye mırıldandım, birdenbire yeniden kendimi çok bilinçli hissetmeye başlamıştım.

Başını hemen kaldırdı, sanki kırıcı bir şey söylemişim gibi kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık oluştu.

"Saçma değilsin," diyor sessizce.

Ne yaptığını sormaya fırsat bulamadan, öne doğru bir adım attı ve hiç tereddüt etmeden önümde tek dizinin üzerine çöktü.

Tüm lobi nefesini tutar.

Zaten sahte bir nişanlı olduğumuz için beynim kısa devre yapıyor, yani ne olacak ki—?

"Kaz—sen ne yapıyorsun—"

Ama o, Tasha'nın topuklu ayakkabılarını çoktan alıyor, hareketleri sakın ve bilinçli, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. Eli nazikçe bileğimin etrafına kayıyor, sıcak ve istikrarlı bir şekilde ayağımı ayakkabının içine dikkatlice yönlendiriyor. Yine de uzanıp omuzlarını kavramak zorundayım. Kaba keten kumaşın altındaki kas çıkıntısı beni neredeyse bayıltıyor.

Bu yakınlık beni o kadar derinden etkiledi ki nefes almayı unuttum. Bu adam yüzlerce insana komuta ediyor. Silahlı adamlara. Onun için sorgusuz sualsiz kanlarını dökecek adamlara.

Ve ayakkabılarımı giydirmek için yere diz çökmüş durumda.

Benim için.

Yüzüm o kadar yanıyor ki, kesinlikle parlıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım, hem çok utanmış hem de aynı anda çok bunalmıştım.

"İstiyorum," diye yanıtlıyor kısaca, kayışı bağlarken.

Aynı hareketi diğer topuğuyla da, aynı nazik ve odaklanmış şekilde tekrarlıyor. Oda o kadar sessiz ki, kulaklarımda kalp atışlarımı duyabiliyorum. Tekrar ayağa kalktığı anda elimi bırakmıyor. Dudaklarını nazikçe parmak boğumlarıma bastırıyor, nefesi tenime sıcak bir şekilde değiyor.

"Mükemmel," diye mırıldandı.
Göğsümdeki bir şey tamamen eriyor.

* * *

Helikopter yolculuğu, başka birinin hayatına adım atmak gibi bir his veriyor.

Şehir ayaklarımızın altında küçülüyor, ışıklar dökülmüş elmaslar gibi etrafa saçılıyor ve ben de kulaklığım takılı bir şekilde onun yanında oturuyorum. Uyluğu benimkine sıkıca ve sıcak bir şekilde yaslanmış, eli dizimin üzerinde sahiplenici olmaktan çok içgüdüsel bir şekilde ağır bir şekilde duruyor. Sanki sadece hâlâ orada olduğumu bilmeye ihtiyacı var gibi.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Hilton Head," diyor. "Sizin için güzel bir şey yapmak istedim; sadece bir akşam yemeği."

Ona dik dik bakıyorum. "Akşam yemeği için helikopter mi kiraladınız?"

"Daha hızlı," diye omuz silkerek cevap veriyor. Ama bir bakıma bu mantıklı; sonuçta, kamuoyundaki kişiliğiyle tanınan kişi, koca bir havacılık teknolojisi şirketinin sahibi.

Plaj, film sahnelerinden fırlamış gibi görünüyor; soluk kumlar geniş ve ıssız bir şekilde uzanıyor, kıyı şeridinde küçük bir masa kurulmuş ve fenerler parıldıyor. Birkaç personel arka planda sessizce, göze batmadan ve verimli bir şekilde çalışıyor, tabakları hazırlıyor ve şarap döküyorlar, sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi.

Burası özel, muhteşem ve tamamen çılgın.

"Kaz," diye fısıldıyorum, çünkü yeterli kelime yok.

Elini belime koyarak beni kuma indiriyor, dokunuşu nazik.

Akşam yemeğinin kokusu bize doğru geliyor, zengin, tereyağlı ve—

Kabuklu deniz ürünleri. Midye ve ıstakoz gibi görünüyor.

Deniz ürünlerini düşünmek bile midemi anında bulandırıyor. Ben daha yüzümü buruşturmadan o fark ediyor.

Garson, sadece benim için ayrı, kapaklı bir tabakla geliyor.

Kaz sakince, "Tavuk," diyor. "Patates, ekmek. Denizden hiçbir şey yok."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Beni deniz ürünleri yememem için bir sahile mi uçurdun?"

Yüz ifadesi değişmiyor. "şu anda deniz ürünleri seni hasta ediyor. Yoksa bu değişti mi...?" Kaşlarında bir anlık endişe beliriyor, ama ben gülüyorum ve endişe kayboluyor.

"Sanırım lüks bir sahil restoranında akşam yemeğinde tavuk yiyen tek kadın benim," diyorum.

Dudakları yumuşar, neredeyse gülümser.

"Başka bir yere gidebiliriz," diye hemen teklif ediyor, sanki helikoptere tekrar kalkış emri verecekmiş gibi yarı doğruluyor.

"Hayır," dedim kolundan tutarak. "Bu mükemmel. Tam da...bizi yansıtıyor."

Dalgaların mırıltısı ve fenerlerin titremesi eşliğinde birlikte oturuyoruz. Masanın altında ellerimiz birbirini buluyor ve günlerimiz hakkında sohbet ediyoruz. Kaz, yaptıklarımla gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor ve ben de onun müzakere ettiği bir sözleşmeyi anlamaya çalışıyorum. Dramatik hiçbir şey olmuyor, büyük açıklamalar yapılmıyor, ancak sonunda aramızda oluşan sessizlik yoğun, sıcak ve kesin bir his veriyor.

Sanki çoktan düşmeye başlamışız ve ikimiz de nasıl duracağımızı bilmiyoruz.

Tabaklar kaldırıldıktan çok sonra bile, güneş ufukta yavaşça batarken, gökyüzünü erimiş altın ve pembe çizgilere dönüştürürken, sandalyelerimizi suya doğru eğerek oyalanmaya devam ediyoruz. Personel mesafeyi koruyor, kibar ve ölçülü davranıyor, bizi gelgitin sessizliğiyle baş başa bırakıyor.

"Bana söylendiğine göre," diyor sessizce, iri eli benimkini kavrarken, "düşman, yani size saldırmakla tehdit eden adam, kendi ülkesine geri dönmüş."

Omuzlarım rahatlamayla gevşedi, ama sonra aklıma şu geldi: Eğer tehdit ortadan kalktıysa, artık bu sahte tavrın da bir anlamı yok.

Gözlerim Kaz'ınkilerle buluştu. Orada, gölgede yansıyan düşünceyi, ikimizin de sormak istemediği soruyu görebiliyordum. şimdi ne olacak? Artık rol yapmamıza gerek kalmadığında, ama yine de bizi birbirimize bağlayan bir şey, geleceğin ince bir parçası varken?

İkimiz de bu konuyu açacak kadar cesur değiliz.

Kaz'ın kolu sandalyemin arkasına yaslanmış, parmakları dalgın bir şekilde omzumda yavaş ve tembel desenler çiziyor. Her yaklaşıp beni öptüğünde, sanki başka hiçbir yere gitmesi gerekmiyormuş gibi, aceleci olmayan ve sıcak bir his veriyor. Dünya, dudaklarının baskısına, belimdeki

elinin istikrarlı gücüne, dokunuşlarımız arasında paylaştığımız sessiz nefese daralıyor.

Barışa tehlikeli derecede yakın hissediliyor.

Sonra tenimde bir batma hissi oluştu.

Elektrikli.

Tıpkı elektrik kesintisinden hemen önceki hava gibi.

Yukarı bakıyorum ve uzakta, suyun üzerinde toplandığını görüyorum; bir an önce orada olmayan, ufuk boyunca koyu bir leke gibi yükselen bulutlar, kapanan bir yumruk gibi kalın ve ağır bir şekilde üst üste yığılıyor. Midem bulanıyor.

“Kaz,” diye mırıldandım kollarımı ovuşturarak. “Gitmeliyiz.”

Önce gökyüzüne, sonra bana bakıyor ve yüzümden ne anlarsa anlasın hemen başını sallıyor. Hiçbir itiraz veya tereddüt yok.

Personel hızla hareket ediyor. Fenerlerin ışığı kısıılıyor. Helikopter dönmeye başlıyor.

Kalkış yaparken, gün batımını yutan karanlık çizgiye bakmaya devam ediyorum; bunun sadece bizi eve kovalayan bir fırtına olmadığına dair sessiz, sinsice ilerleyen bir kesinlikten kurtulamıyorum.

Daha da kötü bir şey gibi geliyor.

Sanki bir şey yaklaşıyor.

Bölüm 30

Alyona

Sedan, kliniğin önündeki kaldırıma yanaşıyor, motoru sanki sokağın sessizliğini bozmak istemiyormuş gibi hafifçe mırıldanıyor. Orada gerekenden biraz daha uzun süre oturuyorum, parmaklarım karnımın alt kısmında, tüm sabah boyunca beni takip eden hafif, istikrarlı bir beklenti kıpırtısını hissediyorum.

On iki hafta.

Bugün bebeğin erkek mi yoksa kız mı olduğunu öğrenmemiz gerekiyor.

Bu düşünce göğsümde sıcak bir esinti yaratıyor, her şeyi uzak ve küçük hissettiren, gülünç, neşeli bir heyecan. Bir an için Kaz'ı tekrar aramayı düşünüyorum, Connecticut'taki o toplantıda olduğunu bilmeme rağmen. Muhtemelen takım elbiseli adamlar ondan korkmuyormuş gibi yaparken, o da parlak bir konferans masasının başında oturuyordur.

Şafak vakti, uyku ve hayal kırıklığından boğuk bir sesle, özür diler gibi konuşuyordu.

"Orada olabilseydim, olurdum."

Ona anladığımı, bunun sadece bir randevu olduğunu ve dünyanın sonu olmadığını söyledim, ama içimden bir ses yine de bir helikopterin gürültüsünün aniden gökyüzünü kaplayacağını ve onun da zamanında yetişmeye kararlı bir şekilde dışarı çıkacağını umuyordu.

Mümkün olsaydı, yapardı.

Bunu bilmek, hayal kırıklığının devam etmesini engellemiyor.

Devin kapısını araladı ve arkaya yaslanarak bana baktı. "Geliyor musun anne, yoksa mafya bağlantısını kullanarak personeli arabaya mı çağırmayı planlıyorsun?"

“Bana öyle seslenme,” diye mırıldandım ama dudaklarımda kısa bir gülümseme belirdi. “Sence...?” Parmak uçlarım cebimdeki telefona dokundu. Nedense, son bir haftadır Liev'i düşünüyorum.

Onu görmedim ama Kaz, işlerin ticari açıdan normal gittiği konusunda ısrar ediyor. Babamın toplantılarda masaları devirmemesi veya eskiden en yakın arkadaşı olan, şimdi ise düşmanı haline gelen kişiye doğrudan saldırmaması garip.

Yine de, göğsümde aniden beliren bu özlem duygusu beni şaşırtıyor. Annemi istemiyorum, bu da beni altüst ediyor. İçten içe biliyorum ki, bu durum onu çok kızdıracak ve mahcup edecekti.

Hayır. İçimdeki küçük bir parça Liev'in arayıp sormasını, aşırı heyecanlı bir büyükanne olmasını, Rusça'daki klasik "deda" yerine "G-pop" veya "Şef" gibi saçma bir takma ad seçmesini istiyor. Bir çocuğum olacağını bilmek beni dengeden çıkarıyor. Birdenbire bir aile, etrafımda toplanmış küçük bir köy istiyorum.

"Boş ver," diye mırıldandım, Devin'in bana attığı endişeli bakışı umursamadan arabadan indim.

Yağmur, kaldırıma karanlık bir çiseleme şeklinde yağıyor ve tenime serin bir hava veriyor. Fırtına değil, sadece Savannah'ın o inatçı sağanaklarından biri; ne olduğunu anlamadan önce kıyafetlerinizi sırlıslıkla ediyor. Devin kapüşonunu kaldırıp arka koltuktan şemsiyeyi bana uzatıyor ve omzuyla beni öne doğru itiyor.

"Gergin misin?" diye soruyor Devin, şemsiyeyi paylaşarak kapıya doğru aceleyle ilerlerken.

“Biraz,” diye itiraf ediyorum. “Çoğunlukla heyecanlıyım. Sürekli isimler düşünüyorum, sonra da panikliyorum çünkü ya isim bebeğin yüzüne uymuyorsa? Ya da Kazimir klasik bir Rus ismiyle tam bir Bratva havası yaratmak isterse?”

Kadın homurdandı. "Zaten işler kötüye gidiyor. Kaz'ın sonu geldi. Sana on yedi tane elektronik tabloyla geri dönecek."

“Asla yapmazdım.”

"Kesinlikle yapardınız."

Gülüyorum, ses hafif ve rahat, ve bir an her şey normal geliyor. Sıradan. Sadece iki kadın, işe gitmeden önce erken bir randevuya koşuyor. Koruma yok, Bratva siyaseti yok, üzerimizde yükselen milyar dolarlık teknoloji imparatorluğu yok.

Sadece ben, en yakın arkadaşım ve yolda olan bir bebek.

Kapıya birkaç adım kala arkamızda bir şey kıpırdadı. Sessizliği bozan bu rahatsızlık, kollarımın üzerindeki ince tüyleri diken diken etti. Belki yoldan geçen biri ya da yakındaki fırından biri hava almak için dışarı çıkmıştır diye arkamı dönmeye başladım ve bir sonraki saniyede dünya sanki yana doğru eğildi.

Islak kile vuran bir beyzbol sopasının çıkardığı gibi, mide bulandırıcı, ağır bir çatırtı sesi geliyor.

Devin'in eli elimden kaydı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpyorum ve artık dik durmuyor.

Yerde yatıyor.

Başındaki kapüşon başının altına sıkışmış, vücudu öyle cansız ki, panik duygusu oluşmadan beynim duraksıyor.

“Devin?” Sesim kendi kulaklarıma bile çok uzak geliyor.

Koyu renkli bir kapüşonlu giymiş, geniş omuzlu ve yüzü görünmeyen bir adam, elinde metal bir şey tutarak kadının üzerine doğru eğildi. Ne gördüğümü anlayamadan, eğildi, kollarını kadının kollarının altına geçirdi ve sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu binanın yanındaki dar sokağa doğru geriye doğru sürüklemeye başladı.

Ayakkabıları kaldırımda sürtünerek ardında hafif su izleri bırakıyor.

“Hey! Durun! Ne yapıyorsunuz?” Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki başım dönüyordu, sendeleyerek onların peşinden gittim. “Onu bırakın!”

Ne cevap veriyor ne de bana bakıyor, onu sanki bir çöp torbasıymış gibi sürükleyip götürüyor.

Bir adım daha attım ve birine çarptım.

Darbenin etkisi sert, tavizsiz, vurduğumda yerinden kıpırdamayan bir göğüs kafesi. Şaşkınlıkla geriye sendeledim, dengemi kaybettim ve popomun üzerine düştüm.

Başımda duran adam şaşırtıcı derecede çevik ve zayıf. Buraya neredeyse hiç uymuyor, sanki bambaşka bir hayattan gelmiş gibi. Açık renk kıyafetler, kolları düzgünce kıvrılmış, saçları dağınık. Koyu renk güneş gözlüğü takmış ve yüzü bir sokak kaçırma olayından ziyade bir reklam filmine aitmiş gibi.

O, zarif ve zahmetsiz bir şekilde yakışıklı.

Bu da durumu daha da yanlış hissettiriyor.

Bana aşağıdan gülümsüyor, ifadesi sıcak ve hoş, sanki az önce birbirimize çarpmışız gibi.

"Dikkatli olun," diyor hafifçe. "Kaygan."

Yarı bataklığa saplandığım su birikintisinden çıkmaya çalışırken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. "Bırakın onu. Lütfen. Hiçbir şey yapmadı."

Bu bir Bratva olayı mı? Kazimir veya Devin'i denetleyen kimse, onu başını belaya sokabilecek bir şey yapması için mi görevlendirdi?

"Rahatla," diye yanıtlıyor, hâlâ gülümseyerek, hâlâ nazik bir şekilde, sanki bir çocuğu sakinleştiriyormuş gibi. "Biz onun için burada değiliz."

Sözler yavaş yavaş, soğuk ve ağır bir şekilde içime işliyor.

Onun için burada değilim.

Elini uzatıyor ve ayak bileklerimdeki sızı bana başka seçeneğim olmadığını söylüyor, yine de bir çıkış yolu arıyorum. Yağmur havada yoğunlaşıyor, sokağı gri ve cam gibi yansımaların bulanık bir görüntüsüne dönüştürüyor. Adam beni, sanki artık onun için bir insan değil de çoktan çözdüğü bir sorunmuşum gibi, tüylerimi diken diken eden bir tür sabırlı ilgiyle inceliyor.

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatıyor, bu hareket neredeyse kibar bir tavır.

"Hadi ama," diyor nazikçe, sanki akşam yemeğine geç kalmışız gibi. "Bunu zorlaştırmayalım."

Bedenim bana ihanet ediyor.

Kaldırımdan inerken biri yardım teklif ettiğinde yaptığınız gibi, elimi otomatik olarak onun eline koyuyorum. Sanki nezaketin mantığının önüne geçtiği, içgüdüsel bir refleks gibi. Parmaklarımız birbirine değdiği anda, tutuşu sıklaşıyor.

Canını acıtacak kadar değil, ama kontrol altında tutacak kadar. İnce yapısına rağmen, bol gömleğinin ve güneş gözlüklerinin altında tam bir demir yığını var.

Yağmura rağmen eli sıcak ve kuru; tutuşu kusursuz, başparmağı bileğimdeki tendonlara öyle bir baskı uyguluyor ki, ne kadar basınç uygulaması gerektiğini tam olarak bildiğini gösteriyor. Parmaklarım kontrolsüzce titriyor ve o bunu fark ediyor.

Yakından bakıldığında, bu rahatlık bir kostüm gibi duruyor. Rahat kıyafetler. Samimi gülümseme. Temiz spor ayakkabılar.

Her şey zararsız görünmesi için seçilmiş.

Yutkunuyorum ve içgüdüsel olarak boşa kalan elimi karnıma götürüp, sanki bebeği sadece avucumla koruyabilirmişim gibi oradaki küçük kıvrımın üzerinden hafifçe geçiyorum.

Gözleri anında yere iner.

Aynı titreme tekrar.

Keskin. Değerlendiriyor.

Memnun.

"Bakın," diyor yumuşak bir sesle, sesinde bir eğlence tonuyla, "şuna bakın. Siz Alyona Demsky olmalısınız. Yakında Baranov olacaksınız."

Kalbim tekliyor.

"Aylardır Kazimir Baranov'a nasıl üstünlük sağlayabileceğimi düşünüyordum," diye devam ediyor, neredeyse sohbet havasında, sanki kahve eşliğinde dedikodu yapıyormuşuz gibi. "Seni şehirde tek başına dolaşmana izin vereceğini sanmıyordum. Ve tek yapmam gereken... beklemektir."

Damarlarıma buz doluyor.

Yanıt beklemeden, tutuşunu daha da sıkılaştırarak yürümeye başladı ve beni de peşinden sürükleyerek kaldırımında bekleyen beyaz bir G-wagon'a doğru götürdü. Yağmur daha da şiddetlenmeye başladı, arabanın tavanına vurarak nefesimin sesini bastırdı.

Bölüm 31

Casimir

Konferans salonu hafifçe cilalı ahşap ve espresso kokuyor. Şirketlerin güçle karıştırdığı türden sessiz bir lüks. Cam duvarlar Connecticut limanına, çelik grisi suya ve pahalı yatlara bakıyor. Masanın karşısındaki adamlar alçak sesle, dikkatli bir şekilde sözleşmeler, tedarik zincirleri ve federal satın alma zaman çizelgeleri hakkında konuşuyorlar.

Konuşmalarına izin verdim.

Kalemim, teklif dosyasının kenarında tembelce hareket ediyor, faydalı hiçbir şey yazmıyor, sadece kafamda sayılar hesaplarken kağıda sığ çizgiler kazıyor. Üçüncü çeyreğe kadar kaç uçağı modernize edebiliriz? Kaç motoru söküp yeniden monte edebiliriz? Hükümet, bunu kendisinin yapmış gibi davranmak için ne kadar ödeyecek?

Her şey gayet açık. Tahmin edilebilir.

Yeterince paranız ve yeterince korkunuz varsa, kontrol basit bir şeydir.

Telefonum masanın üzerinde bir kez titredi. Nika, bir şey yanmadığı veya kanamadığı sürece mesaj atmaz. Lojistik güncellemesi veya liman ekiplerinin rotasyonunun yapıldığına dair bir onay bekleyerek aşağıya baktım.

Bunun yerine altı kelime var: Yanılmışız. O kaçırıldı.

Bir an için dünya, ekranın beyazlığına daralıyor.

Alınmış.

Geç kalmadı. Kaçırmadı.

Alınmış.

Kalp atışlarım olması gerektiği gibi hızlanmıyor. Ani bir korku patlaması, sinematik bir gerilim yok. Bunun yerine, içimdeki her şey, havası boşaltılmış bir oda gibi, soğuk ve düzenli hale geliyor.

Masada karşı tarafta, lacivert takım elbiseli bir adam hâlâ uyumluluk düzenlemelerinden bahsediyor.

Tek bir kelime bile duyamıyorum.

Zihnim şimdiden tahtadaki taşları hareket ettirmeye başladı. Onun programını kim biliyordu? Kliniği kim gözetliyordu? Hinto'nun ekiplerinden hangileri hala kayıp? Uçuş planı yapmak yerine hava sahasını ele geçirirsem Savannah'a geri dönmem ne kadar sürer?

Telefonum çalıyor.

Liev.

Cevap verdim ve onu selamlamadan telefonu kulağıma götürdüm. Sesime güvenmiyorum.

Karşı taraftan gelen nefes alışverişi hırıltılı ve kontrollü, bu da kendini zar zor tuttuğunu gösteriyor.

“Alyona’ya bir şey olursa,” diyor sessizce, her kelimesi bıçak gibi keskinleşmiş bir şekilde, “seni kendi ellerimle öldürürüm, Kazimir. Ne inşa ettiğin ya da aramızda kaç adam olduğu umurumda değil. Seni çıplak ellerimle gömeceğim.”

Bu bir söz. Yerçekimini kabul ettiğim gibi bunu da kabul ediyorum.

Eğer benim yüzümden ölürse, daha kötüsünü hak ediyorum; bir mezar kazıp, hiç karşı koymadan içine inerim.

"Anlaşıldı," diyorum.

Telefonu kapatmadan önce ona söylediğim tek kelime bu.

Masadaki adamlar ayağa kalktığımda nihayet odadaki değişimi fark ettiler. Sandalyem sert bir şekilde geriye kayd ve içlerinden biri irkildi.

"Bay Baranov," diye başlıyor biri, gergin bir gülümseme yüzünde belirirken, "hala halletmemiz gereken birkaç madde var—"

“Toplantı sona erdi.”

Sesim sakın, neredeyse sıkılmış bir tonda; bu da onları bağırmaktan çok daha fazla rahatsız ediyor.

“Avukatımız aracılığıyla nihai kararı vereceğiz.”

Onların cevabını beklemiyorum. Ceketimin düğmelerini ilikliyorum, telefonumu cebime koyuyorum ve dışarı çıkıyorum.

Konferans salonunun dışındaki koridor, çoğu evden daha pahalı sanat eserleriyle dolu. Otelin içinde ilerlerken bunu neredeyse hiç fark etmiyorum. Adımlarım uzun ve kararlı, yüz ifademi gören güvenlik görevlileri bana yetişmek için acele ediyorlar.

Dışarıda şoförüm çoktan motoru çalıştırmıştı. Yüzümü gördü ve soru sormadan, kapıyı açmak için arabadan atladı.

"Havaalanına," diyorum arka koltuğa otururken. "Hemen."

Kapı sert bir gürültüyle kapanıyor.

Arabayla uzaklaşırken, telefonumu çıkarıp sırayla numaraları çevirmeye başlıyorum ve üç aylık bütçeler için kullandığım aynı istikrarlı tonda talimatlar veriyorum.

"Malikaneyi abluka altına alın. Sadece güvenilebileceğimiz kişileri seferber edin ve ben döndüğümde savaş odasında hazır bulunmalarını sağlayın. Hinto'yu bulun. Onunla bağlantılı herkesi bulun. Her güvenli evi, her limanı, her depoyu yakın."

Uçağımın motorları çalışmaya başladığında, doğu kıyı şeridinin bana ait olmayan tek bir köşesi bile kalmayacak.

Onu kaçıran adamı bulduğumda, onu gömmeye yetecek kadar bile cesedi kalmayacak.

* * *

Nika'nın mesajı bana ulaştıktan üç saatten kısa bir süre sonra, çiftlik evinin ön kapılarından içeri adımımı hiç duraksamadan girdim ve paltomu en yakın muhafıza teslim ettim.

Emirlerimi yerine getirdiler; her yer kilitlendi. Normal personelin hiçbiri burada değil, hizmetçilerin hiçbiri. Mutfak sessiz. Asansöre doğru ilerlerken, her köşede koyu renkli giysiler giymiş adamlar bekliyor.

Yukarı kata çıkmaya zahmet etmiyorum, tenimdeki bayat uçak havasını yıkamıyorum, Aly'nin çoğu gece uyuduğu kanada doğru bir bakış bile atmıyorum. Artık önemli olan tek yer bodrum katı.

Komuta merkezi.

Onu daha hızlı geri getirmenin en ufak bir ihtimali bile varsa, işe oradan başlanmalı.

Merdiven boşluğunun kapısı arkamdan ağır bir tıkırtıyla kapanıyor. En alt basamağa ulaştığımda, artık özel dikim takım elbiselerle galalara katılan veya sözleşmeler müzakere eden adam değilim; Hinto'nun beni olmaya zorladığı kişi tam olarak benim.

İçeri girdiğimde önce Nika ve Liev bana baktılar; biri ciddi, diğeri öfkeliydi.

Ardından diğer adamlar ortadaki masanın etrafında toplandılar.

Kimse selamlaşmayla vakit kaybetmez. Benim reddedeceğim bir teselli sunmanın gereksiz olduğunu bilirler.

Oleg, elinde tabletle ayakta duruyor, gözlükleri burnundan aşağı kaymış, tıpkı çok uzun süre verilere baktığında olduğu gibi. Haberi alalı sadece birkaç saat olmasına rağmen, günlerdir uyumamış gibi görünüyor.

"Söyle bana," diyorum.

Boğazı kasılarak bir kez başını salladı. "Bize kasten yanlış istihbarat verildi."

Çenem kasılıyor ama yüz ifademi nötr tutuyorum çünkü öfke düşünmeyi bulandırıyor ve zihnimin berrak olması gerekiyor.

Oleg sözlerine şöyle devam ediyor: "Hinto Savannah'dan hiç ayrılmadı. Miami hakkındaki haberler kurguydu. Sahte görgü tanıklıkları, sahte sinyaller, ücretli onaylar. Tüm süre boyunca bulunduğu yerde kaldı ve fırsat bekledi."

Bir dikkat dağıtma taktiği. Asıl numara başka bir yerde gerçekleşirken sihirbazın yaptığı bir gösteri.

"Bu sabah," diyor, "kliniğe gitti. Randevudan haberdardı."

Bu da demek oluyor ki birileri konuştu ya da birileri bizi benim izin verdiğimden çok daha yakından izledi.

"Devin mi?" diye soruyorum.

"Hayatta," diye hemen yanıtlıyor Nika. "Beyin sarsıntısı ve morlukları var ama durumu stabil. Eve döndü ve çok öfkeli." Bana bir bakış attıktan sonra ekliyor: "Bununla hiçbir ilgisi olmadığına eminiz. Greg önce onunla konuştu."

Greg, insanlardan gerçeği zor yoldan öğrenme konusunda benim ikinci adamım. Devin'in bu işe karışmadığından emin olmasını sağlayan her ne yaşattıysa, onun için hiçbir pişmanlık veya sempati duymuyorum.

"Peki ya Alyona?"

Kimse cevap vermiyor ve sessizlik çok uzuyor. Yumruklarımı sıkıyorum.

Oleg sessizce ve hızlıca şöyle diyor: "Görgü tanıkları onu zorla bir araca bindirirken gördüler. Sorunsuz bir şekilde kurtarıldı. Hiç tereddüt edilmedi."

Ellerimi masaya dayadım ve başımı eğerek nefes almaya zorladım kendimi. Eğer paniğin yükselmesine izin verirsem, tüm şehri yerle bir

edeceğim ve kendi öfkemi tatmin etmekten başka hiçbir şey başaramayacağım.

Nika, iyice gerilmiş bir halde, bir adım daha yaklaşıyor. "Doğrudan onların peşine düşeceğiz. Sahip olduğu her mülkü, her depoyu didik didik arayacağız. Biri konuşana kadar kemiklerini kıracağız."

Liev öfkeyle titreyen bir sesle başını salladı. "Her şeye birden vuracağız. O saklanacak; biz de onu dışarı sürükleyeceğiz."

Onların içgüdüleri tahmin edilebilir ve çoğu erkek için doğru olurdu, ancak Hinto çoğu erkek gibi değil.

"Hayır," diyorum.

İkisi de bana doğru döndü.

"Paniklememi istiyor," diyorum sesimi sakın tutarak. "Yüksek sesle konuşmamızı ve çaresiz olmamızı istiyor, çünkü çaresiz adamlar hata yapar. Şehre baskın yaparsak, onu yerinden oynatır veya bizi tekrar tuzağa düşürmek için kullanır ve hepimiz ölürüz."

Liev'in burun delikleri genişledi. "Yani burada mı oturacağız?"

"Öyle düşünüyoruz," diye yanıtlıyorum. "Sonra da onu gerçekten önemli olan yerinden incitiyoruz."

Aylardır Hinto'yu izliyorum, işini bir cerrahın ameliyattan önce atardamarları incelemesi gibi haritalandırıyorum. Herkes sevkiyatlara, silahlara ve paraya odaklanıyor, ama güç her zaman daha küçük ve daha yumuşak bir şeye geri dönüyor.

Aile.

Oleg'e ekibin topladığı dosyaları açmasını işaret ediyorum. İsimler ekranda beliriyor; vakıflar, paravan şirketler, özel hesaplar, hepsi tekrar tekrar aynı yerde birbirine bağlanıyor.

Ryder.

Bu isim o kadar sık geçiyor ki, neredeyse ekrana işlenmiş gibi.

Liev, kalın bir dosyayı bana doğru uzatarak, "Bunu her yerde gördüm," diyor. "Birkaç yıl öncesine ait okul ücretleri. Sürücü belgeleri. Sağlık masrafları. Her şey bu mirasçıya dayanıyor."

Varis.

Sadece bir tane.

Hepimiz, yüksek sesle dile getirmeden aynı varsayımı yapıyoruz: korunan ve yetiştirilen bir oğul, imparatorluğunun geleceği.

Liev homurdanarak, "Eğer benimkini alabileceğini düşünüyorsa, biz de onunkini alırız," dedi.

Dosyayı karıştırıp rutinleri ve yerleri ezberliyorum, güvenlik açıklarını ve tahmin edilebilir alışkanlıkları not alıyorum. Rutin her zaman zayıf noktadır. Herkes yarının bugün gibi olacağına inanır.

Liev, "Bu gece," diyor. "O, bizim hareket etmemizi beklemeden önce."

Dosyayı kapatıp gözlerine bakıyorum.

"Bu gece," diye onaylıyorum. "Ryder'ı temiz bir şekilde alıp ortadan kaybolacağız. Hiçbir zarar yok, hiçbir ses yok. Hinto neyin eksik olduğunu fark ettiğinde, artık çok geç olacak."

Çevremizdeki adamlar alçak sesle ve verimli bir şekilde güzergahları ve ekipleri organize etmeye başlıyorlar.

Düşüncelerim net ve kullanışlı bir hale geliyor.

Hinto benden geri adım atmamı ve her şeyi onun için bırakmamı istedi.

Bunun yerine, kendi ölüm belgesini imzaladı.

Bölüm 32

Alyona

Uzaktan bir yerlerden metal ıgıllıkları geliyor, boş binada yankılanan keskin bir çarpma sesi beni o kadar hızlı doğrultuyor ki kelepçeler bileklerimi acıtıyor.

Bir an için nerede olduğumdan habersizim. Kalbim düşüncelerimin önüne geçiyor, ama sonra küf ve eski yağ kokusu ciğerlerime doluyor ve gerçeklik mide bulandırıcı bir dalga gibi geri geliyor.

Bayi.

Saatler önce beni içine sürükledikleri terk edilmiş yer.

Etrafımdaki alan mağara gibi; tavan o kadar yüksek ki her ses çoğalıp yankılanarak korkunç bir şeye dönüşüyor. Zincirlendiğim servis masası, metal iskelet ve eğrilmiş sunta levhalardan oluşan, paramparça olmuş bir yapıdan başka bir şey değil. ekmeceleri sökülmüş, tezgahı sarkmış. Kelepelerim desteklerden birine geçirilmiş, kollarımı omuzlarımla ağırlaştırıyor. Neden olan garip bir açıyla öne doğru zorluyor.

Nem tenime yapışıyor, ense tüylerimi ıslatıyor ve her nefesimi ağırlaştırıyor. Hava pas ve ıslak beton gibi kokuyor.

Dışarıda, alçak ve sürekli bir gök gürültüsü yankılanıyor ve birkaç saniyede bir şimşekler kırık ön pencerelerden akarak dünyayı bir anlığına beyaza boyuyor. Bu parlak ışık parlamalarında, etrafımdaki yerin bazı bölümlerini görebiliyorum. Kaburga gibi destek kirişleri, genişçe açılmış boş teşhir salonları, tavandan yırtık pırtık sarkan eski pankartlar.

Kocaman bir şeyin leşine benziyor. Ölü ve içi boş. Ama şehrin neresinde olduğunu, hatta hâlâ Savannah'da olup olmadığını bile bilmiyorum.

Hinto. Kimliğinden artık eminim; adamlarının onun adını kullandığını duydum. Yutmamaya çalışırken boğazıma bir hap sıkıştırdılar. Her neyse, beni bayılttı ve buraya ulaşana kadar sersemlemiş halde bıraktı.

Binanın daha derinlerinden kaba ve umursamaz sesler geliyor, midemi düğümleyen türden kahkahalar. Onları duyabilmek için kelepçelerin izin verdiği kadar uzanıyorum, zincir hafifçe şıkırıyor.

"...geleceğini söylemiştim," diyor içlerinden biri.

Kalp atışlarım boğazıma kadar hızlanıyor.

O.

Kaz'ı kastediyorlar.

Elbette Kaz'ı kastediyorlar.

Her şeye rağmen göğsümde tuhaf, şiddetli bir sıcaklık belirliyor, o kadar ani ki neredeyse acıtıyor. Korku ve sevgi birbirine karışıyor, artık ayırt edemiyorum. Onu kızgınkenki haliyle, gözleri donuk ve hesapçı bir hal aldığı anda, dünya tek bir noktaya daraldığında hayal ediyorum.

Geliyor.

Elbette öyle.

O her zaman gelir.

"Saldırıyor," diye mırıldanıyor başka bir ses. "Bütün şehir ışık saçıyor."

Nefesim kesik kesik çıktı, yarı hıçkırı yarı güldüm. Biliyordum. Onun öylece oturup beklemeyeceğini biliyordum.

Şimşekler tekrar çaktı ve bir an için, motorları kükreyen SUV'lerin sokaklarda hızla ilerlediğini, Kazimir'in de önde, insan şekline bürünmüş bir fırtına gibi gittiğini hayal ettim.

Ardından üçüncü bir adam homurdanır.

"Burada değil, aptal. Bayinin yakınlarında bile değil."

İçimdeki sıcaklık azalıyor.

"Hinto'nun yerine gitti," diye devam ediyor adam sıkılmış bir şekilde. "Patron bunu beklemiyordu."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, sanki bir merdiveni kaçırmış gibi hissediyorum.

Bunu daha idrak edemedi, görüş alanımın dışında bir yerden başka bir ses yükseldi.

Cam kırılıyor. Ağır bir şey metale çarpıyor.

"Carajo!" diye kükredi Hinto, öfkesi binayı bir başka şimşek çakması gibi sarsıyordu. "Bunu nasıl buldu? Nasıl?"

Beton zeminde hızlı ve telaşlı bot sesleri yankılanırken, odadaki tembel ve alaycı enerji, sanki birisi düğmeye basmış gibi bir anda yok oluyor.

Hinto'nun adamları kararlılıkla hareket etmeye, silahları kapmaya, telsizlerden cızırtılar gelmeye, İspanyolca küfürler savurmaya, sesleri birbirine karışmaya başlıyor ve tüm bayilik adeta titriyor gibi hissediliyor.

"Harekete geçin. Hemen şimdi. Hepiniz."

"Kamyonları hazırlayın."

"Güney kapısını çağırın—"

"Buraya iki tane bırakın," diye araya girdi başka bir ses. Hinto. "Hiç şans yok."

Midem bulanıyor.

Yıkılmış ofis bölmelerinin arkasından uzun boylu bir figür beliriyor ve yüzünü tam olarak görmeden bile onun olduğunu anlıyorum.

Durmak.

Çarpıcı derecede yakışıklı, ama öfke bu yanılsamayı bozuyor. Çenesi dişlerini kıracak kadar sıkı, gözleri alev alev, ağzı çirkin ve vahşi bir ifadeye bürünmüş. Uzun saçları darmadağınık.

Benden birkaç adım ötede durdu ve göz hizasına gelecek şekilde çömeldi.

"Sen," diyor usulca, bu da bağırmaktan daha kötü.

Geriye doğru çekiliyorum, dizlerimi kelepçelerin izin verdiği ölçüde göğsüme doğru çekiyorum.

"Eğer Baranov aceleci bir şey yaparsa," diye devam ediyor, sesi neredeyse günlük konuşma havasında, "eğer beni çok zorlarsa, o bebeği senden kendi ellerimle çıkaracağım."

Bu sözler beni derinden yaraladı. Zihnimin derinliklerinde küçük bir ses fısıldadı: Onu bu kadar endişelendiren ne? Kaz benden ve bebekten başka neyin peşinde?

Ellerim içgüdüsel ve çaresizce karnıma gidiyor. Bütün vücudum içeri doğru büzülüyor, sanki orada büyüyen şeyi koruyabilirmişim gibi. Korku o kadar hızlı bir şekilde beni sarıyor ki görüşüm bulanıklaşıyor.

Bu sözlere memnuniyetle gülümsedi, sonra ayağa kalkıp arkasını döndü.

Saniyeler içinde ortadan kayboldu, kaosun içinde kayboldu, geriye sadece iki muhafız ve tehdidinin yankısı kaldı.

Yoğun ve boğucu bir sessizlik yeniden çöker. Ardından kafa karışıklığı gelir.

Kaz hata yapmazdı. Yanlış yere saldırmazdı. Hinto, beni ana operasyonlarının merkezinde tutacak kadar aptal değil, o halde Kaz neden orada?

O korkunç, yürek parçalayan an için, böyle bir düşünceye sahip olduğum için kendimden nefret ettiğimi fark ettim.

Ya bu olay hiç de benimle ilgili değilse?

Ya ben sadece bir koz olsaydım... erkekler arasındaki bir savaşın piyonu olsaydım? Haftalar sürdü ama sonunda Kazimir'e karşı hissettiklerimin sadece şehvet olmadığını kendime itiraf edebildim. Çok daha fazlası.

Ve onun da aynı şekilde düşünüyor olabileceğini düşünmeye başladım.

Peki ya tüm bunlar gerçekten sahte ise ve o gelmiyorsa?

* * *

Zaman, gerçekliğini yitirene kadar uzar gider.

Bir noktada fırtına zayıflıyor, gök gürültüsü küskün bir hayvan gibi uzaklara çekiliyor ve geriye sadece binanın kenarlarından damlayan suyun yavaş, düzenli sesi kalıyor. Ses, devasa otomobil galerisinde yankılanıyor, her damla boşlukta daha da belirginleşiyor, göremediğim bir şeye doğru geri sayan bir saat gibi.

Bacaklarım çoktan uyuşmuş durumda. Omuzlarım kelepçelerin garip açısından dolayı ağrıyor ve boğazım kirli hava solumaktan tahriş olmuş gibi hissediyorum. Karnım guruldadı; sabahtan beri hiçbir şey yemedim ve öğleden sonra çoktan geçti.

Beni koruyan iki adam, ezik iki katlanır sandalyeyi sürükleyerek getirdiler. Ayaklarını genişçe açmış, silahlarını kucaklarına koymuş, yüzlerinde can sıkıntısı ifadesiyle oturuyorlardı. Biri telefonunda gezinirken, diğeri yüksek sesle bir şeyler çiğneyip boş bir köşeye tükürüyordu. Yorgun ve sinirli görünüyorlardı, ama yine de her ufak sese kulak asmayacak kadar tetikteydiler.

Benimle bir kez bile konuşmadılar.

Onlar için ben bir insan bile değilim. Sadece bir kargoyum.

Damlayan suya odaklanıyorum ve ağlamamaya çalışıyorum.

Kaz geliyor, diye kendime hatırlatıyorum.

Öyle olmak zorunda.

Binanın daha iç kısımlarında bir yerde metal bir kapı gürültüyle kapanıyor, patlama sesi bir silah sesi gibi yankılanıyor. İki güvenlik görevlisi de aniden doğruluyor, sandalyeler beton zemine sürtünerek gıcırıyor.

Ayak sesleri hızla ve öfkeyle yaklaşıyor.

Hinto, önemli bir şey kaybetmiş ve bunu herkesin sorunu haline getirmeye niyetli bir adam gibi odaya girdi. Gömleği buruşuk, saçları nemli, çenesinde sakal izleri vardı. Halk önünde taktığı o pürüzsüz, çekici maske gitmişti, yerini saf bir öfke almıştı.

Yorgun ve bitkin görünüyor.

Onun arkasında, başka bir adam bir anahtar halkası taşıyor.

Adam tek kelime etmeden çömeldi ve kelepçelerini açtı. Metal ağır bir sesle yere düştü ve beni doğrulttuğunda bacaklarım itaat etmeyi reddetti. Baldırlarımda karıncalanma hissettim ve acı içinde bağıarak sertçe göğsüne çarptım.

Hinto, "Dikkatli ol," diye çıkıştı, kelime kırbaç gibi şakırdadı.

Adam donakalır.

Hinto soğukkanlılıkla sözlerine şöyle devam ediyor: "Eğer ona zarar verilirse ve intikam almak için kızıma bir şey yaparlarsa, sizi bir domuz gibi kanınız akıtırım. Anladınız mı?"

Nefesim kesildi.

Kız çocuğu.

Her şey baş döndürücü bir netlikle yerine oturuyor.

Kaz körü körüne dalmadı.

Önce bir şey aldı.

Birisi.

Beni geri almak için Hinto'nun kızını kaçırdı. Bu gerçeğin farkına varmak nefesimi kesti, rahatlama gözlerimin köşelerinde yaşlarla birikti.

Beni dışarı, yağmur suyuyla kayganlaşmış ve çöplerle dolu, su birikintilerinin gri gökyüzünü yansıttığı bir alana sürüklediler. Yakınlarda koyu renkli bir sedan araba rölantide çalışıyor, egzozundan hafifçe duman çıkıyordu. Beni arka koltuğa itti.

Hinto, kapı kapanmadan önce yaklaştı, yüzünde küçümseme ifadesi vardı.

"Şanslısın," diyor sessizce. "Bir katilin kalbini kazandın."

Gözleri, sanki kırılgan ve mahkum bir şeymişim gibi beni baştan aşağı süzüyor.

“Ama bu, asla güvende olamayacağınız anlamına gelir.”

Kapı sertçe kapanıyor.

Motor devir yapıyor.

Araba hareket etmeye başlar başlamaz, titrek bir nefes birdenbire dışarı  ıktı.

Ev.

Eve gidiyorum.

Bölüm 33

Casimir

Saatimin tıkırtıları gece yarısını geçiyor, ayaklarımızın altındaki motor ise aramızdaki metal masanın üzerinde yavaş ve istikrarlı bir ritimle çalışıyor, bu ses sürekli ve mekanik. Her şey sessizleşene kadar insanın unuttuğu bir gürültü bu.

Burada, koyda, şehir ışıkları kıyı şeridi boyunca uzakta altın rengi lekeler gibi görünüyor. Tekne, etrafımızda uçsuz bucaksız boşluklarla çevrili karanlık sulara yüzdüğümüzü hatırlatacak kadar sallanıyor. Gösterişli bir tekne değil, yıllar önce el koyduğumuz eski bir balıkçı teknesi. Güverte temizlenmiş ama kalıcı lekelerle kaplı. Banklar vidalarla sabitlenmiş; hava dizel ve eski yem kokuyor. Unutulabilir görünüyor, ki tam da bu yüzden onu seçtim.

Yaklaşan herkes yarım mil uzaktan görülebilecek.

Böyle bir şeyi denemeye kalkışacak kadar aptal olan herkes bize ulaşmadan önce ölecektir.

Metal masanın karşısında, Ryder sanki bir kaçırma olayı değil de gece geç saatlerde yapılan bir gezintiye çıkmış gibi sandalyesine yaslandı.

Elleri arkadan bağlı, bilekleri plastik kelepçelerle sıkıca bağlanmış olmasına rağmen, rahat görünüyor. Hatta eğleniyor gibi.

Keskin ve tehlikeli bir güzelliğe sahip; Hinto'nun kemik yapısı adeta imzası gibi yüzüne işlenmiş. Yüksek elmacık kemikleri. Zeki bakışlar. Erkekleri mahvetmeden hemen önce onlara gülümsemek için yaratılmış gibi görünen bir ağız.

Yirmi iki yaşından büyük olamaz. Adam onu genç yaşta doğurmuş olmalı.

Dosyada adı geçen varisi yakaladığımızda, adamlarımın hepsi şımarık bir oğul bekliyordu. Yüzüne hiç darbe almamış, yumuşak huylu, kibirli bir ocuk.

Bunun yerine, bunu aldık.

Başındaki kapüşonu ıkardığımızdan beri sırtıtmayı bırakmayan bir kadın. Onu iyice görüncü tanıdım. O gün hangardaydı. Babasının adamlarını öldürürken onun kaçtığını gördüm.

Bakışları yavaşça üzerimde geziniyor, sanki her yara izini ve dövme yi tek tek inceliyormuş gibi değeriendiriyor.

"Akıllıca bir hamle," diye mırıldandı, sesi alçak ve boğuktu. "Babamın geri adım atmasını garanti altına almanın tek yolunu buldun."

Gözlerini oyunbaz bir şekilde kısıyor.

"Peki şimdi ne olacak?"

Kollarımı masaya yaslayıp onu bir silahı inceler gibi inceliyorum. Ne kadar çabuk yanıt aldığımızdan, Hinto'nun ona bağlı olduğu ve yaptığı konuşmalardan da zeki olduğu açıkça belli. Sadece bir varis değil, onun için bir değeri.

"Haber i aldık bile," dedim sesim sakın bir şekilde. "Alyona, Savannah dışındaki evime geri götürölüyor."

Göğsümdeki bir sıkışma hissi nefes alabilmem için yeterince gevşedi.

"O sağ salim vardığında ve babanızın adamları bölgeden ayrıldığında, size geri verilecek. Tarafsız bölge. Zarar görmeden."

Ryder başını yana eğerek, sanki ilginç bir bulmacaymışım gibi beni inceliyor.

"Yani bu sadece iş meselesi," diyor.

"Her zaman öyledir."

Köşeden Liev hareketleniyor.

Bir kere bile oturmadı. Kollarını kavuşturmuş, omuzlarını germiş bir şekilde ayakta duruyor ve ona sanki soyuna şahsen hakaret etmiş gibi bakıyor. Oysa onun bununla hiçbir ilgisi yoktu. Saatler önce Liev onu yakaladığında nefes nefese söylediği şu sözleri hatırlıyorum: "Ona bunun aptalca bir fikir olduğunu söyledim."

Liev, sanki iki saniye sonra çıplak elleriyle bir şey i kıracakmış gibi görünüyor.

Ryder bunu hemen fark eder. Ona yavaş, kasıtlı ve tam bir bela işareti olan bir gülümseme fırlatır.

"Ne?" diye sordu hafifçe. "Beni bakışlarınla öldürmeyi mi planlıyorsun, yaşlı adam?"

Liev'in çenesi kasılıyor.

"Yaşlı değilim."

Kaşını kaldırarak, "Elbette," dedi.

Yüzü gerçekten kızardı.

Kırmızı.

Bunu, Prag'da bir pazar yerinin arkasında çalıntı sigaralar için kavga ettiğimiz ergenlik yıllarımızdan beri görmemiştim.

Kendimi tutamadan boğuk bir kıkırdama ağzımdan döküldü. İkisi de bana baktı.

O anın ne kadar absürt hissettirdiğine şaşıyorum. Körfezin ortasında bir balıkçı teknesindeyiz, bir kartel patronunun kızını rehin almış, intikam planları yapıyoruz ve nedense kız, Liev'i bir okul çocuğu gibi telaşlandırıyor.

Birinin onu bu kadar çabuk sinirlendirdiğini daha önce hiç görmemiştim. Neredeyse komik.

Neredeyse.

Çünkü her şeyin altında, aklım saniyeleri saymaya devam ediyor. Alyona'nın eve geldiğini bildiren aramayı bekliyor. Onun ve bebeğin güvende olduğuna dair teyidi bekliyor.

Ancak o zaman kendimi rahatlatmama izin vereceğim. O ana kadar, karşımda oturan bu kız sadece bir koz. Başka bir şey değil.

Eğer Hinto sözünü tutmazsa, ona ne kadar acımasız olabileceğimi göstereceğim. O güzel yüzündeki o alaycı gülümsemeyi sileceğim.

Ryder'ın kahkahası parlak ve dizginsiz bir şekilde dökülüyor; ses, durum için fazla sıcak. Sanki yüzen bir hapishanede sandalyeye bağlı olmak yerine bir barda şakalaşıyor gibi.

Odadaki havada tuhaf bir etki yaratıyor.

Liev'in yüzü daha da kızardı, renk yakasından kulaklarına kadar yayıldı ve bu görüntü o kadar absürt ki, bir an için neden burada olduğumuzu neredeyse unuttum. Kadın onu açıkça eğlenerek izliyor, kendisini ikiye bölebilecek gibi görünen bir adamı sarsmayı başardığı için belli ki çok mutlu.

"Kızginken çok tatlısın," diyor hafifçe.

Liev, bir rahibi bile bayıltacak cinsten bir şeyler Rusça mırıldanıyor.

Bu garip küçük çatışma hakkında daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan, telefonum metal masaya sertçe çarparak titredi. Ses her şeyi bastırdı.

Onu kapıyorum.

"Evet."

Telefonun diğer ucunda Devin'in sesi titriyordu. "O burada. Güvende."

Cevap vermiyorum, telefonu kapatıyorum. Sonra ayağa kalkıyorum, sandalye geriye doğru sürtünüyor.

"Onu yakala," dedim Liev'e sakince. "Takas işlemi yapıyoruz."

Ve arkama bakmadan mutfaktan çıktım.

* * *

Forsyth Park gecenin bu saatinde sessizdir, ancak Savannah asla tam anlamıyla uyumaz.

Sokak lambaları kaldırımların üzerine sıcak haleler yansıtıyor ve henüz kapanmamış bir barın önünde bekleyen bir avuç turist kahkahaları blokun bir yerinden geliyor. Çeşme ışıkların altında soluk bir şekilde parlıyor, suyun sürekli akışı sessizlikte neredeyse sağır edici bir ses çıkarıyor. Bütün yer, burada yürütülen iş türü için fazla yumuşak, fazla medeni görünüyor.

SUV'den inip kapıyı sakince kapatıyorum. Liev omuzları gergin, gözleri sürekli hareket halinde soluma doğru geliyor.

Arkamızda kaldırımda iki araç daha motorları kısık sesle çalışıyor, adamlarım içeride ama hazır bekliyor. Araçlardan biri Ryder'ı indiriyor; bir an yorgun ve bitkin görünse de, muhtemelen kendine özgü alaycı bir gülümseme takınıyor. Bizi izleyen herkes, geç saatte dışarıda olan, fazla şık giyinmiş bir grup adam olduğumuzu düşünebilir, ancak ceketlerimizin altındaki ağırlık bunun aksini söylüyor.

Hinto, grubunu kaybetmiş sabırsız bir turist gibi çeşmenin yanında bekliyor. Sandalet ve buruşuk bir keten gömlek giymiş. Çok gülünç.

Ayaklarını bir o yana bir bu yana kaydırıyor, etrafına bakınıyor, sanki pantolonu terden sıırıslam olmuş gibi ellerini pantolonuna siliyor. Üç eyalette tonlarca uyuşturucu ticareti yapan ve kıyı şeridindeki şiddetin yarısını finanse eden bir adam, sanki bir margarita bekliyormuş gibi görünüyor.

Elimi uzatıp Ryder'ın bileklerindeki bağları çözdüm.

Ellerini bir kez oynattı, omuzlarını sanki teknedeki bir sandalyeye saatlerce bağlı kalmış olmasına rağmen yeni bir şekerleme yapmış gibi silkeledi. Duruşunda en ufak bir korku izi yoktu, sadece hesaplılık ve hafif bir eğlence vardı.

"Git," diyorum ona.

Sanki kahvaltıya gidiyormuşuz gibi önümden yavaşça yürüyor.

Yolun yarısında, kendi kendine İspanyolca bir şeyler mırıldandı.

"Salak."

Bu kelime yumuşak, sevgi dolu ama zehirli ve açıkça babasına yönelik.

Her neyse, duyuyorum. Dudaklarımda yavaşça bir gülümseme beliriyor.

Hinto hiçbir şey duymuyor. Sadece çocuğunun yaklaştığını görüyor ve hemen Ryder'ı omuzlarından yakalayıp telaşlı elleriyle yaralanma olup olmadığını kontrol ediyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Kadın onu umursamazca geçiştirir. "Onu hafife almamanı söylemiştim." Tartışmaları alçak sesle ve hızlı bir şekilde devam eder, aralarında dikenli tel gibi dolanan İspanyolca kelimeler birbirine karışır.

Birkaç adım ötede durup işlerini bitirmelerini bekliyorum. Bu bir kurtarma operasyonu değil; bu bir ders.

Hinto sonunda bana baktığında, gözlerinde öldürme arzusu ve saklayamadığı bir rahatlama vardı. Bir an için önsezim geldi. Aly'nin karnında büyüyen çocukla, onları getireceğimiz dünyayla birlikte, hayatım bundan sonra böyle olacak.

Hinto, düşüncelerimi bölerek, "İstedğini elde ettin," dedi.

"Evet," diye sakince onaylıyorum. "Ve sen de istediğini elde ettin."

Ayakkabılarımdan yanına tükürüyor ama yaklaşmıyor. Akıllıca.

Ellerimi arkamda kavuşturup, sanki hayatlar hakkında değil de nakliye sözleşmeleri hakkında konuşuyormuşuz gibi konuşuyorum.

"Bugün yapmaya çalıştığınız numaradan daha iyisini size sunmaya hazırım."

Gözlerini kısarak, "Hayır işleriyle ilgilenmiyorum," dedi.

"Bu bir hayır işi değil. Bu bir iş. Ve sizi sorumlu tutmanın bir yolu."

Liev yanımda kıpırdanıyor, hâlâ öfkesi geçmemiş ama sessiz kalıyor. Bunu ne ona ne de Avtorite'lerimden herhangi birine danışmadım, oysa danışmalıydım. Askerlerime önderlik eden adamların neyin geleceğini bilmesi gerekiyor.

Ama ben emir almıyorum, emir veriyorum.

“Limanlarımın dördünü kiralayabilirsiniz,” diye devam ediyorum. “Uzun vadeli erişim. Yasal kargo. Sihirli bir şekilde ortadan kaybolmayan gümrük evrakları. Koruma.”

Hinto'nun çenesi kasıldı. Portlarımın ne kadar değerli olduğunu biliyor.

“Uyuşturucu yok,” diye ekliyorum. “Suyumun içine asla. Ürün istiyorsanız, başka bir şey taşımanın yolunu bulun. Elektronik eşyalar. Lüks ithal ürünler. Makineler. Umurumda değil. Ama uyuşturucular benim güzergahlarımdan uzak dursun.”

Uzun bir süre beni inceliyor, belli ki hesaplamalar yapıyor. Daha temiz ticaret daha az gerilim, daha az federal ilgi, daha fazla para ve bir ateşkes ya da her adımda arkamıza bakmak zorunda kalmayacağımız kadar yakın bir anlaşma anlamına geliyor.

"Beni tasmlayabileceğini mi sanıyorsun?" diyor.

“Sanırım siz karı kaostan daha çok seviyorsunuz. Ve sanırım kendi çıkarlarımı korumak için neler yapmaya hazır olduğumu da anladınız.”

Aramızda sessizlik hüküm sürüyor.

Sonunda, sert ve kırgın bir şekilde bir kez başını salladı.

"İyi."

Bu minnettarlık değil. Gururla örtülmüş bir teslimiyet. Yeterince iyi.

Ryder'ın koluna giriyor. Ryder omzunun üzerinden bana bakıp, sanki az önce aramızda özel bir şaka paylaşmışız gibi sırtıyor. Sonra karanlık sokaklarda kayboluyorlar.

Liev derin bir nefes verdi. "Onun öylece yürümesine izin mi veriyorsun?"

"Yatırım yapıyorum," diye düzeltiyorum.

SUV'ye doğru giderken kaşlarını çattı. "Alyona'ya yaptıklarından sonra mı?"

“Kuzeyde bir tanıdığımın zaten görüşmeler yapıyorum,” diyorum. “Başka bir Bratva lideri. O uyuşturucu değil, silah ticareti yapıyor. Daha temiz kar marjları. Daha yüksek getiri. Hinto kırıntılarla yetiniyor ve biz genişlerken bir şeyler kazandığını düşünüyor. Ve yeterince büyüdüğümüzde onu tamamen denklemden çıkarabiliriz.”

Liev yüzünü ovuşturdu. "Uzun süre memnun kalmayacak."

“Öyle olmayacak,” diye itiraf ediyorum. “Onun gibi adamlar asla öyle olmazlar.”

"Öyleyse bu ateşkes geçicidir."

“Tüm ateşkesler öyledir.”

Çiftliğe dönüş yolunda huzursuzdum, ellerimi ovuşturuyor ve arka koltukta öne doğru eğiliyordum. Liev de aynı derecede gergindi. Yirmi dakika içinde aramızdaki bir şeylerin düzelmiş olabileceğini hissettim.

Kızına aşık olduğum için beni affedecek mi? Muhtemelen hayır.

Ama artık onu korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi biliyor.

Farlarımız üzerlerinden geçerken demir parmaklıklar kayarak açılan plantasyonun kapıları görüş alanımıza giriyor. Düşünmeden omurgam dikleşiyor.

Devin'in aramasından bu yana geçen her saniye, kopmak üzere olan bir tel gibi, son derece gergin geçti.

SUV neredeyse durmadan ben daha yeni iniyordum.

Ön kapı açılıyor.

Aly merdivenlerden aşağı koşuyor.

O yavaşlamıyor.

Nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde bana çarptı, kolları boynuma dolandı, parmakları sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi ceketime saplandı.

"Geleceğini biliyordum," diye fısıldadı sesi titreyerek. "Teşekkür ederim. Benim için geldiğin için teşekkür ederim."

Ellerim beline doğru kaydı, onu kendime iyice çektim ve bedeninin sıcaklığıyla huzur buldum.

"Senin için yakmayacağım tek bir yer bile yok bu dünyada," diye fısıldıyorum saçlarına. "Eğer biri seni benden tekrar alırsa, pişman olacak kadar uzun yaşamaz."

Bu romantik bir şey değil. Bu bir söz.

Yine de titriyor ama elini bırakmıyor. Arkamızda Liev boğazını temizliyor.

Aly geri çekilip babasına baktı. Bir anlığına birbirlerine bakakaldılar, yılların mesafesi sessizliğe işlemişti. Sonra öne doğru eğilip ona da sarıldı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, sonunda sadece yaptıklarını değil, bana ve ona karşı kim olduğunu da kabul etmişti.

Liev donakalır, sonra sanki kırılacakmış gibi yavaşça kollarını onun etrafına sarar. Yüz ifadesinde bir yumuşama olur.

İlişkilerinin düzelme yolunda olmadığını biliyorum. Ama işler yavaş yavaş düzelmeye başlıyor.

Üçümüz birlikte içeri giriyoruz.

Bölüm 34

Alyona

Öğleden sonranın erken saatleri, her şeyin askıda kaldığı, sanki dünya benim için nefesini tutmuş gibi hissettiren sessiz, altın rengi bir dinginlikle çiftliğin üzerine çöküyor. Michael, beni tekrar kasabaya kadar sürüklemek yerine randevuyu odamda gerçekleştiriyor. Bunu itiraf ettiğimden daha çok takdir ediyorum. Son birkaç gün, nasıl açıklayacağımı tam olarak bilemediğim şekillerde beni tedirgin etti. Antiseptik ve yabancıların kokusu yerine sabunumun ve kıyafetlerimin koktuğu bir yerde muayene edilmenin rahatlatıcı bir yanı var.

Her zamanki gibi solmuş kot pantolon ve tişörtle geldi. Kolları sıyrılmıştı, sanki tansiyonumu ölçmek yerine lavabo tamir edecekmiş gibiydi. Daha iyi bilmeseydim, Bratva patronunun evine adım atmaya cesaret eden tek doktor değil de, kahve içmeye uğrayan sıkılmış bir komşu olduğunu düşünürdüm.

"Hâlâ mide bulantısı hissediyor musun?" diye soruyor, stetoskopu hafifçe sırtıma bastırarak.

"Sadece biri bana balık yedirmeye çalıştığında," diye mırıldanıyorum.

Kendi kendine homurdandı. "Mantıklı."

Odanın içinde verimli ve acele etmeden dolaşırken, kapının altındaki ince ışık şeridinde bir gölgenin kaydığını fark ediyorum. Sanki biri hiç hareket etmemeye çok çalışıyormuş gibi, hafifçe kayarak orada kalıyor.

Elimde değil; gülümsüyorum.

Michael bakışlarımı takip etti ve uzun bir iç çekişle, "Yine dışarıda, değil mi?" diye sordu.

"Belki," diyorum masumca.

"Bir komedi dizisindeki endişeli ilk kez baba olan adamdan bile daha beter."

"Bu kıyaslamadan nefret ederdi."

"Farkındayım," diye yanıtlıyor Michael kuru bir tonda. "Her şey yolunda görünüyor, Aly. Kalp atışı güçlü, hayati belirtilerin normal ve her şey yolunda gidiyor. Kapını koruyan 1.90 boyundaki Rus nöbetçiye rağmen endişelenecek hiçbir şey yok."

Göğsümde bir sıcaklık beliriyor. "Teşekkür ederim, Michael."

Omzuma hafifçe vurdu, sonra ana çıkıştan kasten kaçınarak bağlantı kapısından koridora çıktı.

Kapı mandalı tık diye ses çıkarır çıkarmaz odanın karşısına geçip kapıyı açıyorum.

Kaz neredeyse tökezleyerek içeri giriyor.

Adam kaçırma ve şirket devralmalarını gözünü kırpmadan organize edebilen bir adam için, sanki kulak misafiri olmuş bir çocuk gibi mahcup görünüyor. Saçları hafifçe dağılmış, gömlek kolları kıvrılmış, gerginlik vücudunun her çizgisine işlemiş.

"Dinlemiyordum," diyor hemen, sanki bir rakiple karşı karşıya gelmiş gibi çenesi kasılmış bir şekilde.

Gülüyorum. "Kesinlikle dinliyordunuz."

Burnundan nefes vererek konuyu kabul etti ve sonra karşımda belirdi, elleri belimde, gözleriyle yüzümü taradı.

"Bir mafya lideri için pek de gizli saklı davranmıyorsun," diye takıldım.

Ağzı seğiriyor ama gözlerindeki endişe kaybolmuyor. "Ne dedi?"

"Her şey yolunda," diye yanıtlıyorum usulca. "Ben iyiyim. Bebek de iyi. Ve anlaşılan, resmi olarak üç aylık hamileliğime yaklaşıyorum."

Yatağın kenarına çöktü ve beni de yanına çekerek kucağına oturttu, bacaklarım uyluklarının arasında kaldı, kolları sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni sardı. Yüzünü boynuma gömdü, nefesi tenime sıcak bir şekilde değdi ve bir an için herkesin korktuğu acımasız adam ortadan kayboldu.

"Sana aşığım" diye mırıldanırken sesi pürüzlü çıkıyor.

Parmaklarımı dağınık saçlarının arasından geçirip gülümsedim. "Rusça derslerine henüz başlamadığımı biliyorsun, değil mi?"

Başını yavaşça kaldırıp bana baktı. Koyu renk gözleri sabit, ama daha önce hiç olmadığı kadar kırılğan bir ifade taşıyordu.

"Sana aşık oldum," diyor dikkatlice, parmakları belimi daha da sıkıca kavrarken.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki neredeyse acıyor.

Hayatının etrafında dönen tüm korku, kaos, kan ve tehlike arka plana çekiliyor. Sadece o var, burada benimle oturuyor, beni kıymetli bir şeymişim gibi kucaklıyor.

Nefes nefese fısıldadım: "Sanırım, sana bir süre önce aşık oldum. Buna karşı koymak için çok uğraşsam da."

Başparmağı çenemin kıvrımını takip ediyor ve beni öptüğünde, yavaş, sıcak ve inanılmaz derecede nazik bir öpücük oluyor, sanki beni ezberliyormuş gibi. Öpücüğü uzuyor, yavaş ve düşünceli, bu da bir şekilde kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyor.

Ona iyice sokulmuş halde kalıyorum, parmaklarım yakasının çizgisini takip ediyor, avucumun altında kalbinin düzenli atışını hissediyorum. Sesini yükseltmeden odalara ve ordulara hükmeden bir adam için, şimdi garip bir şekilde sessiz, neredeyse düşünceli, sanki bir şeyin eşiğinde duruyormuş gibi.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum usulca.

Kaz'ın geniş ve sıcak elleri sırtımda yukarı doğru kayarak kürek kemiklerimin arasına yerleşti. Tereddüt etti, ki bu başlı başına çok nadir bir durumdu ve beni gerdi.

"Bir şey var," diyor dikkatlice. "Üzerinde düşündüğüm bir şey."

Bu üslup genellikle bir işletme devralımından veya tehditten önce gelir, bu olaydan önce değil.

Başımı yana eğdim. "Beni biraz korkutuyorsun."

Kulağıma hafif bir eğlence homurtusu değdi. "Yapmamaya çalışıyorum."

Bana bakmak için biraz geriye yaslandı, o koyu renkli gözleri sanki bir darbe bekliyormuş gibi yüzümü taradı. "Bu nişanlanma," dedi her zamankinden daha yavaş bir sesle. "Bir strateji olarak başladı. Koruma amaçlı. Halk için bir gösteri." Başparmağı kalçamı okşayarak kendini yere bastı. "Ama artık sahte olmasını istemiyorum."

"Gerçek olmasını tercih ederdim," diye devam ediyor, ben onun kollarında hareketsiz kalırken sesi sertleşiyor, "gerçek olmasını. Gerçekten benim olmanı. Bir kalkan olarak değil, sen öyle seçtiğin için."

Oda birdenbire çok küçük ve çok sessiz gelmeye başladı.

Kendimi hiç kimsenin karısı olarak hayal etmedim. Büyürken evlilik hep bir kafes gibi görünürdü; kendinizi yavaş yavaş, parça parça teslim edip sonunda sadece yükümlülük haline getirmek. Bu düşünce tüylerimi diken diken ederdi.

“Hiçbir zaman eş olmak istemedim,” diye itiraf ettim, yüzündeki ifadenin hafifçe gerildiğini görünce. “Öyle bir şekilde değil. Çoğu kadından beklendiği gibi değil. Annem, istese de istemese de, bana evliliğin – bir erkekle olan herhangi bir ilişkinin – seni bağladığını ve tuzağa düşürdüğünü öğretti.”

Çenesi kasıldı, geri çekilmeye hazırlanıyordu, tutuşu gevşedi.

“Ama,” diye ekledim nazikçe, yanağına dokunarak, “bana kendimi sahiplenilmiş gibi hissettirmiyorsun. Bana bir ortak gibi hissettiriyorsun. Söz hakkım varmış gibi hissettiriyorsun.”

“Eğer hâlâ çalışabiliyorsam,” diye devam ediyorum, “eğer hâlâ kendim olabiliyorsam, kendi hayatıma ve kendi kararlarıma sahip olabiliyorsam, o zaman seninle o yönde ilerlemekten korkmuyorum. Sadece başka birinin içinde kaybolamam.”

"Alamazsın," diyor hemen, sert ve emin bir şekilde. "Bunu senden asla almam. Güçlü, bağımsız ve yanımda olmanı istiyorum, arkamda değil."

Rahatlama hissi göğsümdeki bir şeyi gevşetiyor.

Beni tekrar kendine çekiyor ve ayak parmaklarımı kıvıracak kadar derin bir öpücük veriyor. "Sabah avukatı arayacağım," diye fısıldıyor dudaklarımın arasından. "Yeni bir sözleşme hazırlayacağız. Gerçek bir sözleşme."

Ağzının içine doğru gülüyorum. "Sadece sen yasal evraklarla evlenme teklifi ederdin."

"Bu romantik," diye ısrar ediyor ciddi bir ifadeyle.

"Bu tam sana göre. Ama söz vermen gerekiyor; artık iş yerime helikopter gelmesin."

Beni yatağa tamamen kaldırırken, ellerinin gücüne rağmen nazikliğiyle, gülümsemesi bir anda hem şeytani hem de sıcak bir hal alıyor ve dünyanın geri kalanı kayboluyor.

İlk başta, bunun sadece tembel öpüşmelerde kaybolmak, dilinin dudaklarımı aralamak için dudaklarımda gezinmesi olacağından emindim. Ona doğru iç çekerek, istediği her şeye, her şeye erişim izni verdim; o da bedeniyle beni kuşattı, üzerimde kendini destekledi. Kaz beni yavaş ve

bilinçli bir şekilde öptü, zamanını ayırdı. Onun beni yavaşça sahiplenmesinin verdiği hislere kapılırken oda kendiliğinden karardı.

O benden uzaklaşınca ve nefes nefese inleyerek peşinden koşunca, ne kadar derin bir ilişkiye girdiğimin farkına varmıyorum.

Savannah Bratva'nın Pakhan'ı Kazimir Baranov bana şeytani bir sırıtışla bakıyor. "Nişanlım, bir şey mi istiyorsun?"

Bu kelimeyi duyunca tüylerim diken diken oldu ve sadece öpüşmenin bile bende ne tür bir etki yarattığının birden farkına vardım.

İçim arzuyla dolup taşıyor. Dudaklarımı yalıyorum, ona nasıl söyleyeceğime karar vermeye çalışıyorum ve sonunda elini tutup bacaklarımın arasına doğru yönlendirmeye karar veriyorum.

Kalın parmakları eşofmanımın kemerinin altına kolayca giriyor. Nefesini nasıl tuttuğunu, kaşlarını çatarak yavaşça sıcaklığımı nasıl aradığını fark ediyorum. İki parmağını klitorisime, üzerimdeki basit pamuklu iç çamaşırının üzerinden bastırıyor ve ben inleyerek kalçalarımı yukarı doğru sallıyorum.

"Bunu mu istiyorsun?" diye homurdandı, eğilip dudaklarımın kenarına hızlı bir öpücük kondurdu.

"Evet," diye fısıldadım karşılık olarak, parmaklarını tekrar kovalayıp kalçalarımı kıvrarak.

Kaz yüzünü boynuma gömüyor ve istekle hareket ediyor. Parmakları külotumun kenarlarına takılıp sertçe çekiyor. Zaten ıslak olan kıvrımlara dalıyor. Omurgamda yükselen sıcaklık ve arzuya rağmen, girişime yavaşça dokunurken nefesim kesiliyor.

"Sen benimsin, Alyona," diye mırıldanıyor ve ben de sadece onaylayıcı bir ses çıkarabiliyorum, çünkü parmaklarıyla beni yavaşça okşarken hissettiğim o güzel duyguya çok odaklanmış durumdayım. Geçen haftanın tüm olaylarıyla birlikte, bedenim bu bağlantı ve doyumsuzluk duygusuyla dolup taşıyor.

"Lütfen," diye yalvardım, omuzlarını kavrayıp onu kendime doğru çekmeye çalıştım. Kaz göğsünden kısık bir hırıltı çıkardı, bedenlerimizi birbirine bastırdı, eli aramızda sıkışmış ve beni çoktan tahrik eden kesik kesik bir tempoda sertçe pompalıyordu.

Küfreterek hafifçe yana döndü, pantolonunu uyluklarına kadar indirdi, penisini kavrayıp iki hızlı hareketle pompaladı. Zaten sertleşmişti ve odanın içini dolduran nefes alışverişimizin yoğunluğundan bunun uzun sürmeyeceği belliydi.

Kaz dizlerinin üzerine çöktü, eşofmanımı hızla çıkardı ve ellerini kalçalarımın altına soktu, gözleri gözlerime kilitlenmiş halde yavaşça külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırđı. Açıkta kalan vajinamı görünce dudaklarında beliren o alaycı gülümseme, klitorisime doğru bir zonklama gönderdi.

"Buraya gel," diye hırıltılı bir sesle fısıldadı, hâlâ dizlerinin üzerindeyken kalçalarımdan çekerek beni kendine yaklaştırdı. Penisinin ucunu kavrayarak klitorisimi okşadı, gelişigüzel vurarak beni çığlık attırdı. "Bunu istiyorsun," diye mırıldandı, ıslaklığımın üzerinde tembelce ovuşturarak, "değil mi? Benimsin, değil mi Alyona?"

Sadece başımı sallayabiliyorum, Kaz öne eğilip kendini kasıklarına yoğun bir şekilde bastırırken kelimeler boğazımda düğümleniyor. Gerilme lezzetli, acı verici ve onu hevesle kabul ediyorum, kalçalarımı yukarı doğru bastırarak onu daha da içeri alıyorum. İnliyor, sık ve hızlı bir şekilde itiyor. Ritmi kışkırtıcı, tatmin edici değil, bana daha fazlasını istemem için yeterince veriyor.

"Kaz," diye nefes nefese kaldım, neredeyse vajinam dışında hiçbir yerime dokunmamış olmasına rağmen meme uçlarım sert ve hassastı, "lütfen, lütfen beni becer. Bunu istiyorum. Beni becermeni istiyorum."

Homurdanarak öne eğildi ve kalçalarını benimkine doğru sertçe bastırdı. Penisinin tamamını içeri sokup, sertçe dışarı çekti, tekrar içeri pompaladı. O kadar dizginsizdi ki neredeyse acı vericiydi, ama yapabileceğim tek şey teslim olmaktı. Ellerimi omuzlarına dayadım ve onun beni becermesine izin verdim.

Orgazm o kadar beklenmedik bir şekilde geldi ki, yarı doğrulup çığlık attım, Kaz'ın elleri belime yerleştđ ve beni aşağıda tutmaya çalıştı. Zevk dalgaları üzerime tekrar tekrar çarparken oda adeta kayboldu. Titremeyi bitirdiğimde, Kaz da kendini kaybetmişti, öne doğru eğilip boynuma dağınık bir öpücük kondurdu, kalçaları titreyerek içime boşaldı.

İkimiz de bitkin bir halde yatağı uzandığımızda, "İşte bunu bekliyordum," diye nefes nefese söyledi. "Seni."

Eli nazıkçe karnımı okşuyor ve bunca zamandır kaderime direndiğimi fark ediyorum. Şimdi ise kaderimi kendim seçiyorum.

Bölüm 35

Alyona

Köşeyi çok hızlı döndüm ve neredeyse geniş, sağlam bir göğse çarpıyordum. Buketim yana doğru savrulurken, koyu renkli kumaşa yaprakları saçıldı ve şaşkınlıkla nefesim kesildi. Sonra topuklu ayakkabılarımla geriye doğru sendelemeden önce iki tanıdık el dirseklerimi yakaladı.

Kazimir alçak ve sıcak bir sesle, "Dikkatli ol," diye mırıldandı.

Ona bakarken kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor.

Kilisenin kutsal alanının arkasındaki dar koridorda, orada bulunmaya hakkı varmış gibi duruyor; omuzlarını daha geniş, belini daha ince gösteren, kusursuzca dikilmiş siyah bir takım elbise giymiş. Saçları sıkı bir topuz şeklinde geriye doğru taranmış, çenesi yeni tıraş edilmiş. Vitraylardan sızan ılık, elmacık kemiklerine hafif renkler yansıtarak, sert hatlarını neredeyse haksız yere yakışıklı bir görünüme kavuşturuyor.

Bir an için sadece bakakaldım.

"Beni ölesiye korkuttun," diye fısıldadım.

Ağzı kıvrılıyor, özür diler gibi ama aynı zamanda eğlenmiş bir ifadeyle. "Özür dilerim, solnyshko." Bana böyle seslenmeye başladı; öğrendiğim kadarıyla güneş gibi bir anlama gelen, sarı saçlarıma sevgi dolu bir gönderme.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tısladım, ibadethane kapılarına doğru bakarak. "Yukarıda beklemen gerekiyor. Bu iş böyle yürüyor."

"Nasıl çalıştığını biliyorum," diyor, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, sanki bu aralarında geçen bir şaka gibi.

"Öyleyse neden bir mafya üyesi gibi anlaşma yapmaya hazırlanırcasına koridorda pusu kuruyorsun?"

Gülümsemesi yavaş ve şeytani bir şekilde genişliyor. "Çünkü sana bir söz verdim."

Gözlerimi kırıyorum. "Bir söz mü?"

Yaklaşıyor, şaşırtıcı bir şefkatle başparmağıyla yüzümden düşen bir tutam saçı düzeltiyor. "Bir partner istediğini söylemiştin," diye hatırlatıyor bana sessizce.

Boğazım daralıyor.

"Yani orada durup sanki bana teslim edilecek bir şeymişsin gibi beklemeyeceğim," diye devam ediyor. "Birlikte yürüyeceğiz. Yan yana."

Haftalarca bunun bir gösteri gibi, beyaz ve altın renklerle süslenmiş stratejik bir hamle gibi hissettirmesine kendimi hazırladım, ama bu... bu bize benziyor. İçinde yaşadığımız tüm kaosu ortasında inatla insani ve yumuşak bir şey gibi.

Göğsümde öyle hızlı bir sevgi dalgası yükseliyor ki neredeyse acıyor.

"Çok saçmasın," diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar süzölmeye başlayarak.

Eli sıcak ve istikrarlı bir şekilde benimkine kayarak beni sakinleştirdi.

Sonra bakışları omzumun üzerinden kaydđ. "Başka bir şey daha var."

Dönüyorum.

Liev, duvara yakın birkaç adım ötede, ellerini beceriksizce ceplerine sokmuş, ne yapacağını bilemez halde duruyor. Koyu renk takım elbisesiyle ortama hiç uymuyor, iri yarı, ürkütücü ve garip bir şekilde kararsız, yanlış odaya girmiş bir çocuk gibi. Bu, hep hayal ettiğim ama asla istemediğim baba tipi: keskin, karanlık, tehlikeli bir adam.

Ama son bir aydır farklı. Bir şekilde daha yumuşak.

Daha sık arıyor. Beni kontrol ediyor. Sanki personel alışveriş yapmıyormuş gibi market alışverişiyle geliyor ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Hala Kaz'la birbirinin etrafında dönen iki yaşlı kurt gibi tartışıyor, ama artık eskisi kadar sert değil.

Sonunda beni tam olarak kavradı.

Çevremizde.

Kaz'ın başparmağı elimin sırtını okşuyor. "Onun da bizimle yürümesinde bir sakınca olur mu?" diye nazıkçe soruyor.

Göğsüm sıkışıyor. Uzun zamandır kendime babama ihtiyacım olmadığını, ondan hiçbir şey beklememenin daha kolay olduğunu söylüyordum, ama şimdi onu orada, gergin, umutlu, çabalarken görmek içimde bir şeyleri kırıyor.

“Evet,” dedim usulca. “Bunu isterdim.”

Ona başımla onay verdiğimde Liev başını kaldırdı, yüzünde kısa bir şaşkınlık belirdi, sonra da kaba bir öksürükle bunu gizledi. Konuşmadan yerimize oturduk.

Sağımda Kaz, solumda Liev.

Ortadaki ben.

Krem rengi elbise, sıkmadan vücut hatlarımı sarıyor, yumuşak kumaş kalçalarımın etrafından ve bacaklarımdan aşağı doğru akıyor, korsesi ise rahatsız edici değil, son derece konforlu. Kendimi kendim gibi hissediyorum.

Tıpkı bunu seçen bir kadın gibi.

Kapılar açılıyor ve konukların kısık mırıltıları sessizliğe bürünüyor. Birlikte yürümeye başlıyoruz ve ön tarafa vardığımızda Liev isteksizce kenara çekiliyor, Kaz ise yaklaşıyor, sesi kulağıma zar zor geliyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor. "Özellikle böyleyken. Özellikle de çocuğumun yanındayken."

Yüzüm kızardı ama onun bunu söyleme şekli—gururlu, sahiplenici ve sadece bana özgü o karanlık, şefkatli üslubu—kalbimi tekletmeye başladı.

Törenin kendisinin ne kadar az önemli olduğu komik. Bütün zamanımı Kaz'ın yüzüne bakarak geçiriyorum—sert hatları, dövmelemin hafifçe belli olması. Saçlarına yeni yeni değmeye başlayan gümüş rengi. Gözleri benimkilerde. Rahip bize evlendiğimizi söylüyor ve misafirlerimizin farkında olmadan, gülümseyerek neşeli bir öpüşme paylaşıyoruz.

"Bundan emin misin?" diye soruyor resepsiyona giderken; kiraladığı açık hava mekanı, milyarder bir Bratva liderinin zevkine göre düzenlenmiş güzel bir açık alan. Balayımızın kısa süreceğinden ve bu gece, muhtemelen bu parti bittikten sonra, gece yarısına yakın bir saatte yola çıkacağımızdan bahsediyor. Eğer ben zaten bir köşede uyuklamıyorsam tabii.

“Sorun yok,” diye ısrar ediyorum, “gerçekten. Şunu söylemeliyim ki... Güney Fransa'da tembellik etmektense başka bir Bratva eşiyle tanışmak daha çok ilgimi çekiyor.”

Kaz gülümsüyor ama gözleri tedirgin. Bir haftadan kısa bir süre sonra, yeni ortağıyla görüşmek üzere Maine'e uçacağız; hakkında fısıltılar duyduğum, "Ayı" diye çağırdıkları bir adam. Böyle bir takma adın ne anlama geldiğinden emin değilim ama Devin, karısının kendi hırsları olduğunu ve çevre sektöründe ilerleme kaydettiğini dedikodu yaptı. En hafif tabirle meraklıyım.

* * *

Güneş batmaya başlarken, açık alanı altın rengi ışıklarla aydınlatırken resepsiyona varıyoruz. Konuklar dev çadırların altında kaynaşüyor, catering personeli aralarında dolaşüyor ve beş kişilik bir müzik grubu arka planda güzel, zarif enstrümantal müzikler çalıyor.

İlk dansın ardından, daha yeni yerimize oturmuşken babam Kazimir'in yanında belirdi. Boğazını temizledi. "İyi iş çıkardın," dedi önce Kaz'a, sesi sert ama samimiydi. "Töreni. Düzenlemeleri. Her şeyi."

Kaz, nadiren birine karşı gösterdiği saygılı bir tavırla başını eğdi; sonuçta o patrondur. "Teşekkür ederim, eski dostum."

Sonra Liev bana bakıyor ve yüzünde bir yumuşama oluyor. Kendini korumayı unuttuğu zaman ne kadar nazik görünebildiği beni hâlâ şaşırtıyor.

"Mutlu olmana sevindim, Alyona," diyor sessizce. "Tek istediğim buydu."

Derin bir nefes alıyorum ve nefesimi verdiğimde ikimiz de hafifçe gülümsüyoruz. Birkaç ay önce, eski kırgınlıklar duman gibi yükselmeden neredeyse konuşamıyorduk, şimdi ise karşımda kırılğan bir ikinci şansı mahvetmemeye çok çalışan bir adam gibi duruyor.

"Öyleyim," diyorum ona. "Korkunç derecede öyleyim."

Ağzı seğiriyor.

"Ve tebrikler," diye ekliyor, karnıma dikkatlice bakarak. "Her şey için."

Sırıttım. "Bunun seni dede yaptığının farkındasın, değil mi?"

Gözlerini kırıştırmaması sanki ona tokat atmışım gibi.

"Ne?"

"Bir dede," diye tekrarlıyorum tatlı bir sesle. "Bundan kaçış yok. Sana 'Dünyanın En İyi Dedesi' tişörtlerinden birini alacağım."

Boğuk bir protesto sesi çıkarıyor, bu da beni daha çok güldürüyor ve bir an sonra başını sallayıp, kendi kendine Rusça bir şeyler mırıldanarak bara doğru gidiyor.

Kaz, yüzünde okunmaz bir ifadeyle onu izliyor.

"Ne?" diye soruyorum.

Dudakları yavaşça kıvrıldı. "Onu daha fazla sürpriz bekliyor olabilir."

"Bu, kötüye işaret ediyor gibi görünüyor."

"Pratik bir çözüm," diyor sakince. "Tamamen iş meselesi."

Gözlerimi kısıyorum. "Kazimir."

Daha da yaklaştı, sesi alçaldı. "Hinto ile görüşmeler sırasında Ryder kendi taleplerinden birkaçını öne sürdü. Babasından daha zeki ve çok daha zor bir insan."

"Mantıklı," diyorum kuru bir şekilde.

"şartlardan biri, operasyonlarımız arasında resmi bir eşleştirme yapılmasıydı," diye devam ediyor. "Ve Hinto, kızı duymayacak mesafedeyken bunu kullandı. Bir evlilik bağı. Her iki tarafın da başka bir savaş başlatmaya kalkışmamasını sağlayacak kadar bağlayıcı bir şey."

"Bekle. Ne?"

Kazimir, yüz ifadesi birden ciddileşerek, sesi alçak bir tonda konuşmaya devam etti. Bu bir iş meselesi. "Ryder Hinto'nun tek varisi ve sen de çok hamilesin," dedi, parmak boğumlarıyla belime dokunarak, "bir başkasının öne çıkması gerekiyor."

Bir saniye sonra aydınlandı.

Ona dik dik bakıyorum. "Hayır."

Kaşını kaldırıyor. "Evet."

"Babam mı?"

Kaz sakın bir şekilde, "Bizim tarafımızdaki en bariz seçim o," diyor. "Deneyimli. Sadık. Ve benden sonra Savannah Bratva'nın en güçlü adamı. Hinto'nun muhtemelen aklında zaten biri var. Ama Ryder'ın buna katılıp katılmayacağı başka bir konu. O tam bir ateşli kadın."

Babamın, o keskin bakışlı kadın tarafından sözlü olarak yerle bir edildiğini, kadının onu sinirlendirip hemen kahkaha atmaya başlattığını hayal ediyorum.

"Bu akıl almaz bir şey," diyorum.

"Muhtemelen," diye yanıtlıyor.

Omuz omuza birbirimize yaslanıp, misafirlerimizin dans pistinde dönüp durmasını izlerken, gelecek öngörülemeyen, saçma şekillerde yeniden şekilleniyor ve bu sefer belirsizlik beni korkutmuyor. Sadece hayatın ta kendisi gibi geliyor.

Epilog

İki Hafta Sonra

Casimir

Hastaneler herkesi, hatta benim gibi erkekleri bile küçük gösterme eğilimindedir.

Koridorlar çok uzun ve çok aydınlık, cilalı zeminlerden yansıyan ve her adımı yankıya dönüştüren steril beyaz bir ışıkla yıkanmış. Ölçülü adımlarla ilerliyorum, bana yol göstermeye çalışan hemşireye bir kez başımı sallıyorum, ifadem sakın ve okunamaz, müzakerelerde ve sorgulamalarda taktığım aynı maske, benden iki kat büyük adamların beni sınamasını engelleyen aynı maske.

Ancak içimde, eğer biri duyabilseydi beni utandıracak bir hızla düşüncelerim çözülüyor.

Bir saat önce Makhari Medvedev'in karısı aradı, sesi gergin ama kontrollüydü ve Aly'nin şiddetli bir ağrı hissettiğini, tedbir amaçlı hastaneye gittiklerini söyledi.

"Sadece tedbir amaçlı" sözü, benim deneyimime göre hiçbir zaman iyi bir anlam ifade etmedi. Ona teşekkür ettim, aramayı sonlandırdım ve ekran kararmadan arabaya bindim; mesafeleri, trafiği, en kötü senaryoları hesaplamaya başlamıştım bile, ta ki göğsüm sıkışana kadar. Lanet olsun Bear'ın bu kadar uzak yerlerde silah depoları bulundurmasına.

Ateş altında bile gözümü kırpmadım. Ama karımın ve çocuğumun hastanede, tehlike altında, bensiz kalma düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

Sonunda bir hemşire beni koridorun sonundaki bir odaya yönlendirdi. İzin beklemeden hemen içeri girdim, bakışlarım bir pusulanın kuzeyi bulması gibi yatağa kilitlendi.

Aly, bir yığın yastığa yaslanmış, saçları biraz dağılmış, teni yorgunluktan solgun ama onun dışında sağlam bir haldeydi. Onu sapasağlam ve nefes alırken görmek, nefesimi o kadar aniden kesti ki, bir an durmak zorunda kaldım.

Beni görünce gülümsüyor.

“Oh, neyse ki buradasınız—”

Odayı üç adımda geçip elini tuttum ve başparmağımla parmak boğumlarına dokunarak sağlam olduğunu teyit eder gibi yaptım. "Elbette buradayım," diye mırıldandım, monitörleri, serumu, her detayı incelerken.

Sonra tepsinin üzerindeki telefonu fark ettim, hoparlörü yanıyordu.

Liev'in sesi hafifçe çatırdıyor, alçak ve sabırsız bir tonda duyuluyor ve Devin'in daha yüksek tonu da üst üste biniyor, ikisi de aynı anda konuşuyor.

"Onları sen mi aradın?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

Aly, hastane önlüğüne ve gözlerindeki yorgunluğa rağmen garip bir şekilde kendinden memnun görünerek, "Herkesin bir arada olmasını istedim," diyor.

Midem alt üst oldu. İkisi birlikte genellikle kötü haber anlamına gelir.

"Ne oldu?" diye dikkatlice soruyorum.

Elimi sıktı. "Kötü bir şey yok. Rahatla."

Rahatlayamıyorum.

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Kaz... ikizlerimiz olacak."

Bir an için kelime algılanmıyor.

İkizler.

Devin, ofisinde havai fişek patlatılmış gibi hoparlörden çılgık atıyor ve tebriklerini o kadar hızlı geveliyor ki, hepsi birbirine karışıyor. Liev tamamen sessiz kalıyor, bu da bir şekilde daha endişe verici ve arka planda Nika'nın artan bir endişeyle onun adını tekrarladığını ve iyi olup olmadığını sorduğunu duyabiliyorum.

Dizlerim beni durdurmadan önce kendimi en yakın sandalyeye bırakıyorum.

İki.

İki beşik. İki minik kalp atışı. Benim başarısız olmamam şartına bağlı iki hayat.

Aly beni hafif bir eğlenceyle izliyor. "İyi misin patron?"

Yarı gülerek, yarı şaşkın bir halde elimi yüzümden aşağı indirdim ve karıma sanki bana tüm dünyayı iki kere vermiş gibi baktım.

"Daha büyük bir eve ihtiyacımız olacak," diye mırıldanıyorum.

Aly gözlerini devirerek, "Kesinlikle daha büyük bir eve ihtiyacımız yok," diyor.

Zihnim bir türlü sakin durmuyor.

Geleceği, düşmanca bir ele geçirme planına benzer şekilde, parça parça haritalandırarak, zayıf noktaları belirleyerek, her köşeyi güçlendirerek, sahip olduklarıma hiçbir şeyin dokunamayacağı bir noktaya kadar planlamaya başlıyorum. Aly bana o sıcak, her şeyi bilen gülümsemesiyle bakarken bile, ben çoktan zaman çizelgelerini, güvenlik rotasyonlarını, seyahat kısıtlamalarını, doktorları hesaplamaya başlamıştım bile.

"İkizler," diye tekrarlardım, sanki duvar bir açıklama sunacakmış gibi.

İki.

"Aylık değil, haftalık randevulara ihtiyacınız olacak," diyorum, plan şekillenirken kelimeler gittikçe hızlanıyor. "Artık uzun uçuşlar yok, gereksiz seyahatler yok ve Michael'ın Atlanta veya Boston'daki bir uzmanla doğrudan koordinasyon sağlamasını istiyorum. Aslında, her ikisiyle de. Seçenekleri açık tutacağız. Mümkün olduğunca yatak istirahati yapacaksınız ve her mülkte güvenliği ikiye katlıyorum. Savannah'daki evi yeniden düzenlememiz, batı kanadını çocuk odasına dönüştürmemiz, iki, belki üç gece hemşiresi tutmamız gerekecek. Ve her şeyden iki tane lazım, ama ucuz versiyonlardan değil. En iyi araba koltuklarını, en güvenli beşikleri istiyorum—"

Aly, sanki bir fıkra anlatmışım gibi, hem memnun hem de inanmaz bir şekilde gülüyor.

"Kaz," diye nazikçe sözünü kesti.

"Ciddi söylüyorum," diye ısrar ettim, ayağa kalkmaya çalışırken. "En kaliteli şeylere sahip olacaklar. Çocuklarıma eline ikinci sınıf hiçbir şey geçmeyecek."

Lojistik detaylara daha fazla dalmadan önce, o kıpırdanıp beni hastane yatağına doğru çekiyor; bu bilinçli hareketler, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtırken durup onu tutmamı zorunlu kılıyor. Sıcaklığı tişörtümün içinden geçerek, herhangi bir emirden daha etkili bir şekilde beni sakinleştiriyor.

İki eliyle yüzümü kavradı.

"İyiym," diyor, her şey çok basitmiş gibi gülümseyerek. "Doktor zaten her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Sadece Fransa ve Maine'e yaptığım seyahatten dolayı stresli ve yorgundum. Hepsi bu."

Gözlerinde korkunun herhangi bir izini aradım ama bulamadım; sadece sarsılmaz bir sevgi ve beni şaşırtmaya devam eden o sessiz gücü gördüm.

"Sanki beni bir kuleye kilitleyecekmişsin gibi konuşuyorsun," diye ekliyor, başparmağıyla elmacık kemiğimi okşayarak. "Ve beni kafese kapatmayacağına söz vermiştin, hatırlıyor musun?"

Hatırlatma, yumuşak ama kararlı bir şekilde gerçekleşiyor.

Nefesimi verip onu kendime daha da yaklaştırıyorum, yüzümü boynunun kıvrımına, teninin hafifçe sabun ve hastane çarşafı koktuğu yere gömüyorum ve içimdeki telaşlı his yatışana kadar onun kokusunu içime çekiyorum. En azından biraz... şimdilik.

"Unutuyorum," diye itiraf ediyorum sessizce. "Kırılgan bir şey görüyorum ve ilk içgüdümlerim duvarlar örmek oluyor."

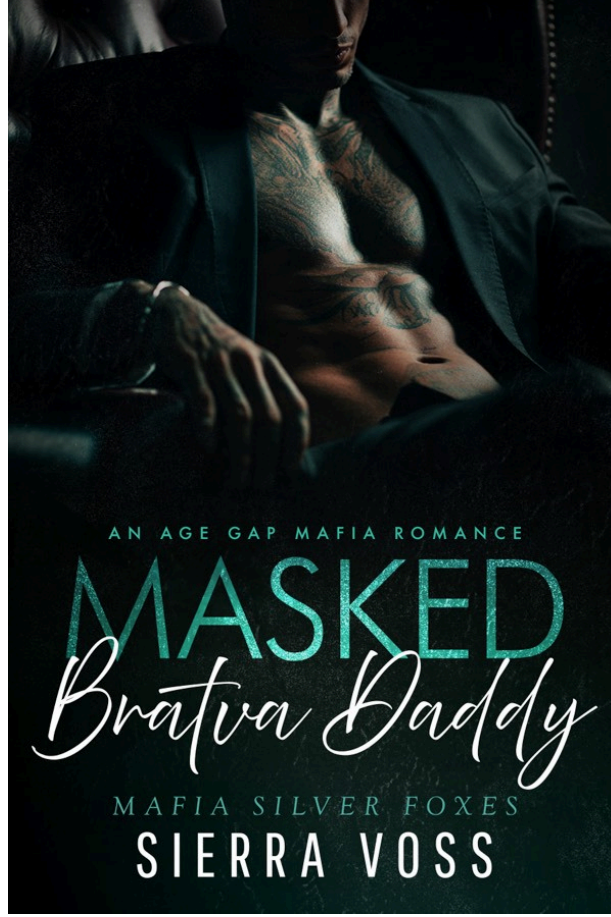
Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. "Öyleyse onları benim etrafımda değil, bizim etrafımızda inşa et."

Şaşkın, minnettar ve aynı anda dehşete kapılmış bir halde, kollarımı beline daha sıkı sararak başımı onun tenine yasladım.

Orada öylece oturuyoruz, birbirimize sarılmış, her şeyin absürtlüğüne kısık sesle gülüyoruz. İki kalp atışı dörde dönüşmek üzere, gelecek geniş, parlak ve imkansız. Bir mafya patronunun isteyebileceğinden çok daha fazlası.

* * *

Sırada ne okuyacaksınız? Masked Bratva Daddy: An Age Gap Mafia Romance'ı çok seveceksiniz.

Bölüm 1

Roxy

Yağmur, sokakları dalgalar halinde ıslatıyor; bu dalgalar kehribar rengi sokak lambalarını yansıtıyor ve gölgeleri emiyor.

Çiseleyen yağmur hafif, Boston'a neredeyse romantik bir hava katan bir parlaklık veriyor.

Limuzinin arka kapılarının koyu renkli camlarında farların ışığı parıldıyor.

Onların ötesinde, kız kardeşim sessiz, iri yarı bir adamın tuttuğu şemsiyenin altında alaycı bir gülümsemeyle duruyor.

Boynundaki inciler ışığı yakalayarak parıldıyor.

Akşamın soğukluğu, zenginliği ve sessiz tehditkar havası içinde kendini son derece rahat hissediyor.

Bu sırada ben arka koltukta oturmuş, kalbim gümbür gümbür atarken, onu yağmurun altında izliyordum; tıpkı gitmemesi gereken bir yere götürülmeyi bekleyen bir kuzu gibi.

Yaz tatili için eve döndüğümde, ödevlerimle tek başıma çalışmayı bekliyordum.

Kat, daha iki gün önce bana bu akşamki maskeli baloya gelmek isteyip istemediğimi sordu.

Eşinin muhasebe şirketinin kısmen sponsorluğunda kurulan ve şehrin seçkinlerine hizmet veren 'The Gilded Range'.

Peki...neden eski bir banka binasında?

Bina sıradan, dar ve aşınmış bej taşından dışarı doğru çıkıntı yapan oyma aslan figürleriyle süslü. Pencereler karanlık ve sadece kapıların iki yanındaki iki duvar lambası yolu aydınlatıyor.

Kat içini çekerek arkasını döndü ve bankaya doğru salınarak yürürken omzunun üzerinden seslendi: "İçeri girerken tökezlememeye çalış Roxy. Bu insanlar her şeyi fark ediyor."

Arabadan aceleyle indim ve gölgelerin yüzünü silikleştirdiği, bekleyen başka bir adamın şemsiyesinin altına saklandım.

Yağmurun tenime değmesiyle tüylerim diken diken oldu.

Ne düşünüyordum ben?

Yaz geldi ama henüz başı ve üzerimdeki beyaz saten elbise kolsuz. Omuzlardaki kürk sadece gösteriş amaçlı, bu geceki halimi ima ediyor.

Kuzu değil, tavşan.

Elbisemin eteklerini toplayarak kaldırımda yavaşça ilerliyor ve kendi kendime, "Güven oyu için teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Kat'in ağzı seğirdi. "Seni getirdiğim için minnettar olmalısın. David'in firması fazladan bir bilet için torpil yapmak zorunda kaldı."

O eski, tanıdık korku ve kızgınlık karışımı yavaş yavaş içime işliyor.

Ve sinirlenmişim, çünkü bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

Annem daha önce bana gerçeği fısıldayarak anlatmıştı; David'in işine çok fazla dalmış olduğunu ve Kat'le bu konuda tartıştıklarını söylemişti.

Gitmek istiyordu ama yalnız gitmek istemiyordu, bu yüzden ben buradaydım.

Minnettar olmadığımı söylersem, nankörlük etmiş olurum. Teşekkür edersem, küçük düşmüş görünürüm.

Kat'la başa çıkmanın imkanı yok.

Limuzin arkamızdan uzaklaşıyor ve akşam havası keskin ve nemli. Islak kaldırım ve Kat'ın saç spreyinin kokusunu içime çekiyorum.

Yanımızda duran iki adam kapıları açmak için eğildiğinde kalbim tekrar hızla çarpmaya başladı ve elbisemin üst kısmını çekiştirdim. Birdenbire çok dar geldi. Düşük yaka çok mu fazla ten gösteriyor? Kat, "vücut hatlarımı daha uzun göstereceğini" söyleyerek elbiseyi stilistinden ödünç almam konusunda ısrar etmişti.

Maske de yardımcı olmuyor. Kremse beyaz danteli, narin pembe burnu ve uzun beyaz kulakları, gösterişli ile gülünç arasında bir yerde duruyor.

Genellikle kampüste son dakika akşam yemeği arayışında olduğum için kendime rakun benzetmiştim. Kat gülmemişti.

Kolunu benimkine doladı, tam bir kardeş sevgisi gösterisiyle, ve beni içeriye yönlendirdi. "Gülümsemeye çalış," diye fısıldadı. "Korkmuş görünüyorsun."

"Çok korkuyorum," diye fısıldadım karşılık olarak. "Bu kadar kendini beğenmişliğin altında boğulmaktan korkuyorum."

Tilki maskesinin ardındaki gözleri keskin ve delici. "Beni utandırma, Roxy. Bu önemli. Buradaki insanlar beni tanıyor."

Mermer giriş holü, avizenin loş ışığıyla aydınlatılıyor. Tüm mekan sandığım yer—yer üstündeki şirin küçük banka—sadece bir cepheden ibaretmiş.

Asıl parti aşağıda.

Siyah ipek eldivenli bir kadın bizi karşılıyor ve duvardaki açık çelik kapıyı işaret ediyor.

Kasa.

İçeriye, güvenlik kasaları ve muhtemelen nakit para dolu kasaların arasında duran devasa bir mermer levhaya doğru ilerlerken kaşlarım çatıldı. Yerdeki bir delikten kehribar rengi bir ışık sızıyordu.

Kat hiç tereddüt etmeden oradan aşağı doğru kayboldu.

Tepede dengesiz bir şekilde duruyorum, topuklu ayakkabılarımla ayakta durmakta zorlanıyorum. Yirmi iki yaşımdayım ve bu tarz topuklu ayakkabalara hiç ihtiyacım olmadı. En azından bileğimi kırarsam, iyileşmek için yaz boyunca vaktim olur.

Yaylı çalgıların sesi yavaşça, dolgun ve keyifli bir şekilde yükseliyor. Aşağıdaki gölgelerden Kat fısıldıyor: "Söylediklerimi unutma. Bu gece beni temsil ediyorsun."

“Çünkü hiçbir şey ‘temsil’i bir tavşan maskesi kadar iyi ifade edemez,” diye mırıldanıyorum ve belimin alt kısmında terin biriktiğini hissederek, birer birer basamakları inmeye çalışıyorum.

Aşağıya indiğimde ve maskeli baloyu incelerken, omuzlarımdaki kürk çenemi gıdıklıyor.

Bu mekan, hayal bile edemeyeceğim bir dünyaya açılıyor: taştan oyulmuş, ormanla ateşli bir rüya arasında bir şeye dönüşmüş yeraltı balo salonu.

Altın sarısı sarmaşıklar mermer sütunları sarıyor. Yosunlar çeşitli yüzeylerde hafifçe parlıyor—gerçek mi acaba? Böcekler, cam vitrinlerle korunan, gösterişli yeşil yüzeylerin üzerinde mücevher gibi duruyor. Avizeler, ışıkla dolu kafesler gibi görünüyor.

Konuklar ipek ve kadife elbiseler içinde dolaşüyor, her biri mitolojik bir hayvan kılığına bürünmüş.

Orada birkaç başka tilki de var (Kat bundan hiç memnun görünmüyor), kurtlar, geyikler ve leopar desenli elbisesi duman gibi uçuşan bir kadın.

Havada para ve misk kokusu sinmiş durumda.

Kat gururla, "Altın Sıradağlar," diye mırıldandı. "Efsanevi bir yer."

Hiç şüphem yok. Burası efsanelerin yaratıldığı ve satıldığı bir yer gibi geliyor.

Kat ile pek yakın değiliz.

Benden altı yaş büyük ve babamın hasta olduğunu öğrendikten sadece birkaç ay sonra, liseden mezun olur olmaz evlendi.

Tamamen ayrı hayatlar yaşıyoruz ve bu durum şu anda hiç olmadığı kadar belirgin.

Garsonların ellerinde şampanya ve minik altın yaprakları şeklinde zarif mezeler bulunan tepsiler taşıdığını görüyoruz. Otomatik olarak birine uzanıyorum; krema kıvamında ve gofretin üzerinde mükemmel bir dengeye sahip bir şey.

Ama Kat'ın eli hızla uzanıyor.

"Dikkatli ol," diye tısladı. "Sizi izliyorlar."

Yukarı baktığımda odanın karşısındaki bir gelincik maskesinin boyalı gözleriyle karşılaştım.

Bu kıyafeti giyen adam yaşlı, pahalı görünümlü, kır saçlı ve duruşuyla "benim" der gibi bir adam.

Bakışları üzerimde biraz fazla oyalandıktan sonra Kat'e kaydı.

David'le evlendikten sonra mükemmelleştirdiği o incelikli sosyetik gülümsemesiyle gülümsüyor.

"O, David'in müşterilerinden biri," diye fısıldıyor kadın. "Ve aklınıza kötü şeyler gelmeden önce söyleyeyim, o sizin seviyenizin çok üstünde."

"Aklıma hiçbir fikir gelmiyordu," dedim, inatla kanepeyi ağzıma atarken.

Ama şimdi merak ediyorum... David'in gelememesi gerçekten bir sorun muydu?

Çünkü şimdi Kat av peşinde gibi görünüyor ve onsuz gelmiş olmaktan da oldukça memnun.

Ablam kısık bir kahkaha attı. "Sen asla değişmeyeceksin."

Belki de değil.

Hâlâ onun düzeltmeyi sevdiği -ya da daha doğrusu üstün olduğunu kanıtlamaya çalıştığı- küçük kız kardeşiyim.

Günlük sohbetlerde, üniversiteyi hiç düşünmemiş olmasına rağmen son derece başarılı olduğunu belirtmenin yollarını buluyor.

Ve geçen dönem notları açıklandıktan sonra yaşadığım stres yüzünden bu ay üçüncü kez sinir krizi geçiriyorum.

Kalabalığın arasından ilerliyoruz, kahkahalar ve kadehlerin şıkırtısı mahzenin yüksek tavanından yankılanıyor.

Her şeyi içime sindirmeye çalışıyorum; ışıltıyı, gizemi, yer altında, sokaklarının altında ne tür canavarların dans ettiğinden habersiz bir şehrin altında olup bitenlerin gerçeküstü hissini.

Kat yaklaştı. "İnsanlarla kaynaşmalısın. Ama çok fazla şey paylaşma. Ve Allah aşkına, işinden veya diplomandan bahsetme. İnsanları sadece kafalarını karıştırır."

"Çünkü doğayı korumak çok radikal bir kavram mı?"

"Çünkü burada kimse ağaçları umursamıyor, Roxy."

Başımı sallayarak hafifçe gülüyorum ama içten içe sinirleniyorum.

Kat'in alaycı tavrı, hassas derime batan bir diken gibi.

Bunu asla itiraf etmeyeceğim ama insanların benim kadar önem vermemesi beni rahatsız ediyor. "Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum."

"Ben her zaman ciddiyim."

Elbette öyle.

Nefes almak için bir anlığına ona ihtiyacım vardı, ondan uzaklaştım.

Kalabalık etrafımı sarıp sarmalıyor; kahkaha, parfüm kokusu, kadifenin ipeğe sürtünmesi...

Dört kişilik bir müzik grubu yükseltilmiş bir platformdan müzik çalıyor; müzik, zeminde adeta titreşim yaratan, baştan çıkarıcı bir uğultu gibi.

Garson bana şampanya ikram ediyor. Sadece elimde tutacak bir şey olsun diye alıyorum. Köpükler dilimde hoş bir yanma hissi yaratıyor.

İlk şampanya kadehimin yarısına geldiğimde bunu hissettim.

Sürekli izleniyor olma hissi.

Gözlerim yana kayd.

Kalabalığın arasından bir figür geçiyor; uzun boylu, geniş omuzlu, koyu kahverengi ve siyah giysiler içinde bir adam.

Onun maskesi diğerlerinden daha kaba, ayı yüzü gibi oyulmuş.

Altın rengi ışık ondan yansıyarak ona canlılık katıyor.

Bir an için, tam bana baktığını sandım.

Sonra da gitti, parıldayan bedenler denizinin içinde kayboldu.

Kalp atışlarım düzensizleşiyor. Kendine gel Roxy. Sadece partideki bir adam.

Boş kadehi bırakıp başka bir kanepeye uzandım, üzerinde havyar olan gevrek bir şeydi bu. Daha önce hiç havyar yememiştim. Eminim bu bir ilk ve son olacak. Karnım gurulduyor; bu elbiseye sığmak için öğle yemeğini atlamıştım.

"Hâlâ yiyorsun, anlaşılan," Kat'in sesi arkamdan geldi, bal ve zehir karışımı bir tonda. Yanındaki kadın arkasını döndü, kıkırdamasını bastırdıktan sonra kalabalığın arasına karıştı.

Yavaşça döndüm. "Bu ne anlama geliyor?"

Gülümsüyor ama bakışları keskin. "Hiçbir şey. Sadece... Eric'in neden gittiğini merak ediyorsunuz, sonra da böyle bir etkinliğe gelip gördüğünüz her şeyi içinize çekiyorsunuz."

Yüzüm kızardı. "Affedersiniz?" İki ay geçti ama hâlâ canım yanıyor.

Ses tonu hafif ve sohbet havasında. "Geçen Noel bana senin kendine daha iyi bakmanı dilediğini, senin için endişelendiğini söylemişti. Sanırım şimdi ne demek istediğini anlıyorum."

Bu, ses çıkarmayan bir tokat gibi.

Boğazım düğümlenmiş bir halde ona bakıyorum. "Beni aşağılamak için beş dakika bile bekleyemedin mi gerçekten?"

Kat gözlerini kırpıştırarak masumiyet numarası yaptı. "Sana yardım etmeye çalışıyorum. Aşırı tepki verme."

Aşırı tepki vermek. Bu onun en sevdiği kelime.

Gözlerimin arkasında yanma hissi artıyor ama ağladığımı görmesine izin vermeyi reddediyorum.

İşte o zaman bunu hissediyorum.

Güçlü eller arkadan kalçalarımı kavradı.

Bütün vücudum donup kaldı.

Dokunuşu sert ve sahiplenici.

Sıkı parmaklarım elbisemin satenine yayılıyor ve ince kumaşı yakıyor.

Göğsümde kalbim şiddetle çarpıyor.

Birine çıkışmak için arkamı döndüm, ama gözlerim onun gözleriyle buluşunca kelimeler boğazımda düğümlendi.

Bölüm 2

Makari

Bu gece şimdiden hayal kırıklığı oldu.

Yeraltında bir saat geçirdim ve rulette sayamayacağım kadar çok el kazandım, yine de hiçbir şey hissetmiyorum. Zaten büyük ihtimalle bir tuzak. Müzik yükseliyor, hava parfüm, duman ve günahla doluyor, ama yine de her şey toz gibi, daha doğrusu konyak gibi geliyor.

Bu sabah aldığım hapların verdiği keyif bile geçti, bitmek bilmeyen kibar kahkahaların uğultusuyla uyuştu. Son fişi parmaklarımın arasında yuvarlıyorum ve dönen çarkı izliyorum—siyah, kırmızı, siyah, kırmızı—her dönüş bana dokunmayacak bir heyecan vaat ediyor.

Yanımda ve biraz arkamda, Paul iç çekiyor. Yirmi yıldır gölgem gibiydi ve bu oyunlar için çok yaşlıydı. Gözlerinin altındaki gölgelerin nasıl toplandığını görebiliyordum. Bu, içimde bir nebze suçluluk duygusu uyandırdı. Stres yüzünden tansiyon ilacı kullanmaya başlamadan önce onu emekli olmaya teşvik etmeliydim.

"Çok mutsuz görünüyorsun," diye mırıldandı. "Burada yapılacak bir iş yoksa neden kalıyorsun?"

"Çok mutsuzum." Fişi atıyorum; on yedi siyaha düşüyor. Yine kazanıyorum. "Yüzümü göstermezsem fısıldamaya başlarlar. Fısıltılar zayıflığa dönüşür. Zayıflık insanların ölümüne neden olur."

Paul gülümsemiyor. "Burada olmana gerek yoktu, Mak. Görünüşte her şey yolundaymış gibi yapmak için beni gönderebilirdin."

“Ve kendimi medeniymiş gibi davranma zevkinden mahrum mu bırakayım?” Kadife koltuğa yaslandım, bacaklarımı iyice açtım ve işini yapmayan konyaktan bir yudum aldım. “Hayır. Ayının hâlâ ısırabilecek kadar canlı olduğunu bilmeleri gerekiyor.”

Bana, teknik olarak patronu olduğumu unuttuğu günlerdeki o yorgun bakışını attı. “Baban öleli bir yıl oldu, Mak. Bunu yapmaya devam edemezsin. İçki içmek, oyunlar...”

“Ama kazanmaya devam ediyorum,” diye omuz silkiyorum, babamdan bahsetmesiyle gelen öfkenin yakıcı etkisini görmezden gelmeye çalışarak. Ondan bahseden herkesle gelen öfke.

“O senin için daha iyisini isterdi. Ve eğer güçsüz görünmek istemiyorsan, sarhoş olmak gerçekten akıllıca mı?”

“O, yönetim kurulu toplantılarında oturup mirasını parlatacak bir oğul istiyordu,” diye çıkıştım bardağı sertçe masaya bırakırken. “Onun yerine beni aldı.”

Paul gözlerini kaçırdı, çenesi sıkılıydı. Bunu söylememeliydim ama kendimi tutamadım. Bu adamın sadakati bu gece bir yargılama gibi geliyor ve kurtarılmaya hiç niyetim yok.

Burada, yer altında, hava sırlarla, milyonerler arasındaki fısıltılı anlaşmalarla ve maskelerin ardında gizlenen ilişkilerle dolu. Bu partiyi bir ekosistem gibi kurmuşlar: sanat ve hayırseverlik kisvesi altında avlarını kovalayan yırtıcılar. Bir zamanlar bundan zevk alırdım.

Kalabalığa doğru bir bakış attım, Paul'ün gitmem yönündeki önerisini düşündüm. Gerçekten bir fark yaratır mıydı? Ursa Arcane'e ve babamın inşa ettiği her şeye saldırabileceklerinin bir işareti olduğunu mu düşünürlerdi?

Sonra onu görüyorum.

Loş ışıktaki beyaz bir parıltı. Hemen göze çarpıyor—uzun boylu, çarpıcı, saten kumaşa işlenmiş kıvrımlar. Tavşan maskesi yüzünün yarısını gizliyor, ama boğazındaki kızarıklığı veya arkadaşının söylediği bir şeye sinirli bir şekilde güldüğünde ağzının açılma şeklini gizlemiyor.

Göğsümde bir sıkıntı hissettim; ani ve alışılmadık bir durum.

O buraya ait değil. Bu çok açık. Sanki yakalanmayı bekliyormuş gibi hareket ediyor; sürekli arkasına bakıyor, bu etkinliklerde boy gösteren bıkkın eşlerden biri olamayacak kadar tedirgin. Ve genç. Çok genç.

Yanında, tilki maskesi takmış bir kadın, keskin ve canlı bir şekilde konuşmaya devam ediyor. Altın boyanın altındaki yüzünü tanıyorum—Katherine Lipovsky. David Lipovsky'nin karısı, Ursa Arcane'nin

muhasibesini denetleyen ve tüm paramı saklayan baş muhasebecilerden biri.

Peki tavşan kim?

“Şef?” Paul’ün sesi trans halimi bozuyor. Cevap vermeyince, İngilizce olarak tekrar deniyor:

"Patron."

"Şimdi değil."

Ayağa kalkıyorum. Sandalye mermer zemine hafifçe sürtünüyor ve bu ses müziğin bile üzerinde yankılanıyor gibi geliyor.

Paul bir şeyler mırıldanıyor, bir sorun var. Haklı. Ben de hissediyorum —kanımda nabzını, odada bir şeylerin değiştiğini. Baş döndürücü bir his, babamın kaza geçirdiğini öğrendiğim anı hatırlatıyor, ama bu sefer göğsümde endişe yeşermiyor. Sadece onu tanımak istiyorum.

Kalabalık benim için kolayca yol açıyor; her zaman öyle olur. Belki maske yüzünden, belki de arkasındaki ismi bilmeleri yüzünden.

Yaklaşırken kokusunu alabiliyorum artık; balo salonunun boğucu parfümünün arasından sıyrılan baharatlı bir sıcaklık. Sırtı bana dönük, omurgasının kıvrımı omuzlarındaki beyaz kürkle çerçevelemiş.

O kadar yakınlık ki, diğer kadının sesini cam gibi net duyabiliyorum.

“...Eric'in neden ayrıldığını merak ediyorsunuz, sonra da böyle bir etkinliğe katılıyorsunuz ve gördüğünüz her şeyi adeta içinize çekiyorsunuz.”

Tavşan kaskatı kesilir.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve sözleri bir an için kayboluyor. Gergin konuşmanın tek göstergesi, kaskatı duruşları. Yürümeye devam etmeliyim. O benim sorunum değil. Ama o sesin tınısı—içindeki acımasızlık—içimdeki ilkel bir şeye ters düşüyor.

Düşünmeden önce, onun arkasındayım.

Ellerim kalçalarını buluyor.

Dokunuşumun altında donakaldı, kemiklerimde hissettiğim bir ürperti vücudundan geçti. Döndü. Nefesi kesildi. Bir an için, ağzımı boğazındaki hızlı nabza bastırıp ısırma hayal ettim.

Bunun yerine tilkiye bakıyorum.

“Komik,” diyorum, kelimeleri yavaşça ve bilinçli bir şekilde ağzımdan dökerek. “Maskelerle dolu bir odada kıskançlığınızı daha iyi gizleyeceğinizi düşünürdünüz.”

Katherine'in boyanmış ağzı açılıyor, sonra kapanıyor.

“İçeri girdiğinden beri buradaki her erkek onu izliyor,” diye devam ediyorum. “Ama hepsi tek bir şey biliyor.” Tavşana doğru yaklaşıyorum, parmaklarımı tam da nefesini kesecek kadar sıkıyorum.

Bu sözler sadece ona yönelik: "İstediğimi elde ederim."

Tilki bembeyaz kesildi. Bana ve elimdeki kadına baktı, sonra döndü ve kalabalığın içinde kayboldu.

Beyaz elbiseli kadın başını çeviriyor ve dantelin arasından gözlerini görebiliyorum—geniş, kararsız, meydan okuyan. Güzel.

"Benimle dans et," diye mırıldanıyorum. Bu bir rica değil.

Onu yere doğru yönlendirirken kısa bir an sendeledi, elimi beline koydum, nabızı parmaklarımın arasında atıyordu. İlk başta tereddütlü ve sert hareket etti, ta ki müzik onu etkisi altına alana kadar.

Etrafımızdaki maskeli balo değişiyor ve müzik derinleştikçe ışıklar kısıılıyor. Çam dumanı ve şampanya kokusu yoğunlaşıyor, bizi bir ses kozasına sarıyor. Bana bakıyor ve bir an için maskenin ardını görüyorum. Orada, sinirlerin altında gizlenmiş bir ateş var.

"İnsanların sana böyle konuşmasına izin vermemelisin," diyorum.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bunu duydun mu?"

"İzliyordum."

Dudakları aralandığında, nefes alışverişinin çok hafif bir titremesini yakalıyorum. "Tanımadığınız insanları kurtarmayı alışkanlık haline mi getirdiniz?" diye soruyor.

"Hayır," diye yanıtlıyorum. "Kim dedi ki ben senin kahramanım?"

Bu, bende hafif, inanmaz bir kahkaha koparıyor; yarısı korku, yarısı da şaşkınlık. Beklediğimden daha çok etkiliyor beni.

Onu kolumun altına alıp çevirirken eli benimkini daha sıkı kavradı. Onu geriye doğru çektiğimde, sırtı göğsüme degecek şekilde bana mükemmel bir şekilde oturdu. Vücudunun sıcaklığı saten kumaştan içime sızarak, farkında olmadan titreyen bir şeyi sakinleştirdi.

Dudaklarımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Titriyorsun," diye fısıldıyorum.

"Beni korkuttun."

"Hım." Dudaklarım kulağına değerken fısıldadım, "Hoşuna gitti."

Elim neredeyse edepsizce aşağı kayıyor, sonra bakışlarıyla buluşmak için biraz geri çekiliyorum. Sanki onu tanıyormuşum gibi, neden onu bekliyormuşum gibi hissediyorum?

Etrafımızda maskeli yırtıcılar flört ediyor, dokunuyor, gözleri cam ve altının ardında parıltıyor. Bu bir açlık gösterisi, ama ilk defa kendimi ondan

ayrı hissetmiyorum—içindeyim, yeniden hayata döndüm.

Yüzünü bana doğru çevirdim. "Adın ne?"

Başını salladı. "Önemli değil."

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. "Hayır," diye onayladım, "öyle değil."

Gözleri gergin ve kararlı bir şekilde çıkışa doğru kaydı. "Gitmeliyim..."

El bileğini nazikçe kavrayarak hırıldadım, "Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?"

"Birisi beni bekliyor."

İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Başkasının sevgilisi olsa kokusunu alırdım, yemin ederim. Ve kız kardeşi de -Katherine Lipovsky hakkında çıkan söylentileri bildiğim için- arkadaşının isteği üzerine ayrılacağından şüpheliyim.

Uzun ve sessiz bir an boyunca onu inceledim. Sonra bir karar vererek başımı salladım. "Sizi dışarıya kadar uğurlayayım."

"Gerek yok," diyor hızla ve geri çekilmeye başlıyor. Bileğindeki tutuşum sıklaşıyor.

"Sormadım ki. Eğer buradan yalnız başına çıkmaya izin verirsem, başkası seni kolay hedef olarak görebilir."

Ses tonumdaki tehdit ve vaat, gözlerinin güzel gri rengini adeta yutuyor. Onu ele geçirmek istememeliydim, hem de bu kadar çabuk, ama istiyorum. Uzun zamandır hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

Onu çıkışa doğru götürüyorum. Kalabalık, müdahale etmenin doğru olmadığını biliyormuş gibi etrafımızdan ayrılıyor.

Merdivenler yukarıda gölgeler içinde kalmış. Ev sahibi kadın yukarıda bekliyor, aşağıdaki kargaşadan yükseldiğimi görünce kaşları hafifçe kalkıyor. Gözleri muhafızlara kayıyor ve kadın bana doğru dönüyor, elbisesinin beyazı kehribar rengi ışıktaki parlamaları vurguluyor.

İki parmağımla ev sahibesini uğurluyorum. Gidişi kimse fark etmiyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı tavşan.

Ona doğru eğilip elini tuttum ve uyardım: "Sana zaten söyledim, ben senin kahramanın değilim."

Geri çekildi ve korku dolu yüzündeki hafif kızarıklığı görebiliyordum. Maskenin altından yavaşça bir gülümseme belirdi, ben de "Girişleri kapatın. Kimseyi içeri veya yukarı almayın." diye emrettim.

Bölüm 3

Roxy

Adamlar sorgusuz sualsiz ona itaat ediyorlar. Saniyeler içinde mermer levhayı aşağıdaki merdiven boşluğunun üzerine yerleştiriyorlar. Aşağıdaki misafirler, bu adamın keyfine göre yer altında mahsur kaldıklarının farkında mı acaba?

Dört muhafız kasadan dışarı çıktı, devasa kapıyı kapatıp kilidi yavaşça çevirerek yerine oturttu. Ayı maskesi kasanın ışığında daha da vahşi görünüyordu ve aşağıdan daha aydınlık olmasına rağmen, dar alan her şeye bir samimiyet hissi veriyordu.

Bu, tamamen yabancı birisiyle mümkün olmamalıydı.

Özellikle de odanın öbür ucundan beni takip eden biri.

Sırıttığında, ağzında hafif bir metal parıltısı beliriyor. Bu beni neredeyse bir saksağanın hazineye çekilmesi gibi kendine doğru çekiyor, ama bunun ödül mü yoksa pişmanlık mı getireceğinden emin değilim. Karanlık gözleri ikisini de vaat ediyor gibi görünüyor.

"Korktun mu küçük tavşan?" diye soruyor, yaklaşarak. Sesindeki aksan, içimde var olduğunu bilmediğim bir şeyi heyecanlandırıyor.

Başımı sallıyorum ama bir adım geri çekiliyorum. Duvar boyunca çeşitli boyutlarda, ön yüzlerinde altın numaralar bulunan koyu yeşil güvenlik kasaları sıralanmış. İki yanımda da kalçalarım kadar uzanan büyük dolaplar var. Ahşap koyu renkli, eski ve yıpranmış, kilitli çekmeceleri gizlenmiş.

Ayı yavaşça ama emin adımlarla yaklaşıyor. Geniş omuzlarından uzun, ağır bir pelerin gibi sarkan, kostüm benzeri ceketini görebiliyorum.

Birdenbire orada belirdi. Elleri yine kalçalarımdaydı, utandığım o yumuşak ete saplandı. Şaşkınlıkla bir çığlık attım, ondan yarı döndüm ama gerçek bir mücadele olmadı. Kükreyerek beni en yakın dolaba doğru itti, vücudunu benimkine iyice bastırdı. Odayı dolduran tek ses, onun memnuniyet homurtusuydu; eğildi ve burnunu boğazımda gezdirdi.

"Herkes senin hakkında yanılıyor," diye mırıldanıyor, çeneme hafif bir öpücük kondurarak. Nabzım hızlanıyor, göğsüm onun göğsüne doğru inip kalkıyor, o da kalın belimi sıkıyor. "Öyle değil mi? Bunu içten içe biliyorsun. İşte burada."

Eliyle kasıklarımı kavradı ve şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Küçük kahkahası kulağıma bal gibi geldi ama daha fazlasını yapmadı; sadece beni

orada tuttu, diğeri eli sırtımı okşayarak kalçamın hemen üstüne yerleşti.

"O kadın. Onu tanıyor musun?"

Başımı sallayarak yutkundum ve vücudumu titreten kaygıyı bastırmaya çalıştım. "E-evet. O benim kız kardeşim."

Ayı kısa bir süre geri çekildi, koyu renkli gözleri benimkileri aradı. "Öz kız kardeşin sana bunları söylüyor." Başını salladı. "Yazık. Odaya girdiğinde baştan çıkarmanın ta kendisini fark edememesi onun ayıbı."

Eli vajinamdan ayrılıyor ve hayal kırıklığının verdiği acıyı görmezden gelmeye çalışarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ama sonra tekrar kalçalarımın tutuyor, beni dolaba doğru çeviriyor, tahta pelvisime baskı yapıyor.

"Ve bahsettiği adam," diye mırıldanıyor, kalçaları popoma sürtünürken —muhafızlardan bizi içeri kilitlemelerini istemesinin nedenini açıkça ortaya koyuyor.

Bizi yalnız bırakın.

Penisi kalçama inanılmaz derecede sert bir şekilde bastırılmış, sıcak bir demir çubuk gibi hafifçe tekrar tekrar içeri girip çıkıyor. Satenin altında, sabah eczaneden aldığım silikon mahremiyet örtülerine meme uçlarım sürtünüyor. Bu sabahki durumla tezat oluşturan, sıradan bir sabahın anısı kafamda dönüp duruyor; bir canavar en mahrem yerlerime masaj yapıyor ve memnuniyetle homurdanıyor.

"Onların senin hakkında yanıldıklarını kanıtlayacağım," diye soğuk ve hesaplı bir sesle söz veriyor. "Ve seni tamamen kendime saklamanın tadını çıkaracağım, küçük tavşanım. Tam da istediğim gibi."

Kocaman eli, uyluklarıma yapışmış saten kumaşı sertçe kavrayıp yukarı çekti. Yırtılma sesi odayı doldurdu. Nefesim kesildi, altımda ne kadar açıkta olduğumu gizlemek için bacaklarımı birbirine bastırdım. Ama dokunuşu acımasızdı, parmakları kalçamın üzerinden, bacaklarımın en üst noktasına kadar hafifçe dokunuyor ve hafifçe okşuyordu.

Çılgılık gibi attığı kahrkaha beni irkiltti ve geriye doğru göğsüne yaslandım, vücudunun sıcaklığı beni sardı.

"Beni şaşırttın. Hiç beklemiyordum... yani, hiçbir şey."

Şakacı bir şekilde, parmakları nazikçe okşamaya devam ediyor ve iki parmağıyla klitorisimi okşadığında bende bir ürpertiye neden oluyor. Göğsünden gelen alçak, memnun homurtu beni daha da ısılatıyor ve iki parmağını içeri doğru itiyor.

"Şimdiden çok ıslandın, küçük tavşanım."

Nasırlaşmış başparmağı tekrar klitorisime değiyor. Nefesim kesiliyor ve içgüdüsel olarak kalçamı tekrar ereksiyonuna bastırıyorum. İstemedem edemiyorum, en son ne zaman bir şeyi bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum.

Eski sevgilimden kesinlikle böyle bir şey beklemiyordum. O ışıkları kapalı tutmayı tercih ederdi ve ben hiç şikayet etmesem de, birinin sizi görmek istemediğini bilmek son derece utanç vericiydi.

Ayının böyle bir sorunu yok gibi görünüyor. Saten kumaşı avuçlarının arasına alıp beni kollarının kafesinde döndürmek için sertçe çekerken, vücudumun her zerresini görebildiğinden hiç şüphem yok.

Gözleri karanlık, dili üst dudağını yavaşça okşarken, beni zahmetsizce dolabın üzerine kaldırdı. Bir nefes daha kesildi ağzımdan, ardından elbisedeki yırtık ve beni oturtma şeklinin vajinamı tamamen açıkta bıraktığını fark ettim.

İki eliyle dizlerimi ayırıyor, açgözlü bir şekilde kasıklarına bakıyor. Yüzündeki şeytani sırıtış büyüyor. Gözlerime doğru attığı kısa, kendinden memnun bir bakışla mırıldanıyor:

"Artık kaçmak yok, küçük kız. Bu gece yakalanmanın ne demek olduğunu öğreneceksin."

Bu sözlerle dizlerinin üzerine çöktü ve kalçalarımın tutarak vücudumu öne doğru çekti, yüzünü vajinama gömdü. Maske tenime karşı soğuktu, dili ise sıcaktı; girişten klitorisime doğru yavaş ve işkence dolu bir şekilde yaladı.

O emdiğinde, popom neredeyse ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan o inanılmaz hisle titriyor.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandım, o bacaklarımı omzuna atarken göz kapaklarım kapandı.

Ayı, karnıma doğru hafifçe kıkırdadıktan sonra tekrar içeri daldı ve sanki dilinde tattığı en lezzetli şeymişim gibi beni yalamaya başladı.

Çıkardığı sesler günahkâr, onları duyduğumda yüzüm utançtan kızarıyor - ama aynı zamanda onlara sebep olduğum için de gurur duyuyorum. Sırtım kamburlaşmış, göğüslerim öne çıkmış halde, sonunda onun gibi bir adamın önümde diz çökmüş olmasıyla kendimi görülmüş ve açıkça tapılmış hissediyorum.

Eski sevgilimin bana asla yaşatmadığı bir duygu.

Karnımın alt kısmındaki düğümü sıkılaştıran, dilinin hassas klitorisimi her okşadığında kalçalarımın öne doğru atmasına neden olan bir his.

Parmakları, hâlâ üzerini örten saten kumaşın üzerinden kalçalarımına saplanıyor, bir yandan da yalayarak ve emerek beni öyle bir öpüyor ki, onu yukarı çekip ağzını sahiplenmek istiyorum.

Islak ve boğuk bir sesle geri çekildi ve ayağa kalktı, gözleri tüm süre boyunca benimkine kilitlenmişti. Çenesini ve üst dudaklarını gölgeleyen izler benim sıvılarımınla parıldıyordu. Yüzüm ve boğazım utançtan kızardı ve bacaklarımı sıkıca kapattım.

Ya da denemeye çalışın.

Aralarına giriyor, sonra yavaşça öne doğru itiyor. Kalçaları ve uylukları o kadar geniş ki, daha önce hiç bu kadar geniş bir açıklık hissetmemiştim.

Gözleri ıslak vajinama kilitlenmiş halde, ayı pantolonunun üzerinden kendini okşadı ve boğuk, hırıltılı bir ses çıkardı.

Pantolonunun tokasını başparmağıyla açıp fermuarını zahmetsizce indiriyor. Elini penisinin üzerine koyup, kalçalarının hemen altına kadar sarkan kumaşı okşarken, penisini bir, iki kez okşuyor; ucundan zevk sıvısı sızıyor.

O çok iri.

Şaşırmamalıydım aslında—orantılı olarak mantıklı, ama yine de ağzım sulanıyor ve onu görünce vajinam hâlâ zonkluyor. Acaba ona dayanabilir miyim?

Eric... nazikçe söylemek gerekirse, ortalama biriydi. Özel bir yanı yoktu ve eğer biraz çaba gösterseydi, belki de biraz olsun memnun olabilirdim.

Ama bu adam ve beni bu kadar çok kızdırmak için harcadığı zaman? Belki de sadece kolunu dolaba dayayıp öne doğru eğilirken, ritmik bir şekilde yumruğunu savururken çıkardığı ses bile beni tahrik edebilir.

Duraksıyor, penisi aramızda hafifçe sallanıp duruyor, sonra uzanıp çenemi kavırıyor. Öylesine narin bir dokunuş ki nefesim kesiliyor.

"Bana benim olduğunu söyle," diye fısıldıyor.

Bu bir emir, ama aynı zamanda bir soru olduğunu da fark etmemi sağlayacak kadar hafif bir tereddüt içeriyor.

Göğsüm heyecanla kabarırken ve bu his tehlikeli bir şekilde saplantıya yaklaşırken, sadece başımı sallıyorum.

Çenemi biraz daha aşağı eğiyorum, böylece başparmağı dudaklarıma hafifçe değebiliyor.

Ayrılıyorlar. Dilim, nasırlı bölgeye hafifçe değecek kadar dışarı çıkıyor, onu emme fikriyle ağzım sulanıyor - aslında her şeyi emmek istiyorum. Ama aklımda özel bir şey var.

Artık nazik olmayan ayı, doğrulup dolabın tam kenarına kadar yaklaşıyor. Sanki kayıp düşecekmişim gibi hissediyorum, ta ki beni geriye doğru eğip dirseklerimin üzerine yaslanabileceğim bir pozisyona getirene kadar.

Penisinin başını ıslak kıvrımlarımın arasından geçiriyor, girişimi dürtüyor ve dudaklarımdan bir ihtiyaç iniltisi dökülüyor.

"Lütfen," diye fısıldadım, nefes nefese kalmış bir şekilde, kendimi yavaşça öne doğru itmeye çalışarak.

Sinsi bir sırtışıla ileri atıldı.

O kadar güzel hissettiriyor ki neredeyse acıtıyor. Kalın, beni nefis bir şekilde geriyor, şaşkınlık ve acı dolu bir çığlık atıyorum, sonra tamamen içeri girince bu çığlık hızla inlemeye dönüşüyor. Penisi rahim ağzıma değiyor, o acı-zevk noktasına ulaşıyor, sonra yarıya kadar geri çekilip tekrar ileri itiyor.

Onun belirlediği tempo çok yıpratıcı.

O kadar büyük ki, her dibe vurduğunda penisinin zonkladığını hissedebiliyorum, inerken vajinam onu sıkıca kavırıyor. Elleri kalın uyluklarımı kavırıyor, bana sertçe girerken her titremeyi zevkle izliyor.

Eli bacağımın üzerinden yukarı kayıyor. Başparmağı klitorisime değiyor.

Homurdanarak dolaba yaslandı, bir yandan da diğer eliyle klitorisimi acı verici bir şekilde okşadı, ta ki orgazm beni öyle bir şekilde sardı ki, istesem bile durduramadım.

Oda karanlığa bürünüyor.

Hissettiğim tek şey, vücudumun merkezinden ayak parmaklarıma ve başımın tepesine kadar yayılan bir zevk dalgası. Sırtım geriliyor, kalçalarım neredeyse dayanılmaz bir hassasiyetle kasılıyor ve o da elini hızla çekiyor.

Ardından gelen anlarda, acımasız ayı maskesinin ardındaki gözleri kapalıyken, başka bir dilde küfürler mırıldanarak hızlı ama yüzeysel bir şekilde ileri geri hareket eder ve sonunda boşalır.

İçimde nemli bir sıcaklık var, acı verici bir gerilme ve başım geriye doğru eğilirken dudaklarımdan tatmin edici bir inilti çıkıyor.

İş bittiğinde, ayı pelerin benzeri ceketinin içinden koyu renkli bir mendil çıkarıyor. Beni etkili bir şekilde temizliyor, dokunuşu hem sağlam hem de dikkatli.

Titrek bacaklarımla ayakta duruyorum, kollarının üst kısmını sıkıca kavırıyorum. Saten elbisem, neredeyse kasıtlı bir yırtık gibi görüne kadar

düzeltiliyor; bu yırtık, gözlerini üzerinde tuttuğu tenimin genişliğini ortaya çıkarıyor, ta ki içimde bir arzu dalgası daha hissedene kadar.

Ama imkanı yok; vücudumun onu nasıl karşıladığından bile emin değilim ve kadınların ertesi sabah ağırlı ama tatmin olmuş bir şekilde sonuçlanmasının sebebi bu mu acaba diye merak ediyorum.

Koyu renk gözleri gözlerimle buluşuyor. Dudaklarımı yalıyorum, adını sormaya, onu tekrar görüp göremeyeceğimi sormaya çok yakınlım, ta ki kız kardeşimin uyarısını hatırlayana kadar.

Beni utandırma, Roxy.

Kat'ın en son ihtiyacı olan şey, bu adamın (açıkça zengin, istediğini elde etmeye alışkın biri) benim onun servetine ve çıkarlarına göz diken bir altın avcısı olduğumu düşünmesi.

Ben de ağzımı sıkıca kapattım ve onun dolabın metal ön yüzüne iki kez sertçe vurmasını izledim.

Bir an sonra gıcırtı sesi duyuldu.

Kasa kapısı açılıyor. Ayı doğruluyor.

Bunun ne olduğunu anlıyorum; bir ayrılık. Olanlardan, özellikle de burada, Gilded Range'de birbirimizi bulmuş olmamızdan, o da benim kadar şaşırmış olmalı.

Bekleyen muhafıza doğru birkaç adım uzaklaşırken, istemsizce omzumu geriye doğru çevirdim.

Kasada heybetli bir figür. Korkutucu, uğursuz, ama aynı zamanda... yalnız.

Karanlık lobide farlar yanıp sönüyor. Kasadaki iki muhafız mermer levhayı zorlayarak açıyor ve ayı, ceketini kalçalarının etrafında savrulurken dönüyor.

Onu son gördüğüm an, koyu saçlarının aşağıdaki gölgelerin arasında kaybolmasıydı.

* * *

Okumaya devam etmek ister misiniz? O halde Makari ve Roxy'nin hikayesini tamamlamak için buraya tıklayın: Maskeli Bratva Babası: Yaş Farkı Olan Bir Mafya Romantizmi

<https://www.amazon.com/dp/B0GD2MZLBF>

Çürümüş bir ayrılığın ardından, şehrin seçkinleri için düzenlenen bir maskaralık gösterisine sürükleniyorum.

Kadife maskeler. Kirli para. Gölgeden hüküm süren adamlar.

Ablam, herkesin önünde vücut hatlarım yüzünden beni aşağılıyor.

Sonra o devreye giriyor.

Uzun boylu. Heybetli. Parmakları kalçalarımı sıkıca kavradı.

"İçeri girdiği andan itibaren herkes onu izliyordu," diyor soğukkanlılıkla.

"Ama hepsi benim istediğimi elde ettiğimi biliyor."

Maskelerimizin ardında özgürüz.

Kendi kurallarımı çiğnediğim yasak bir gece.

Ondan geriye kalan tek hatıra, boynundaki boz ayı dövmesi.

Ta ki iki pembe çizgi dünyamı altüst edene kadar.

Yıllar sonra, paraya çok ihtiyacı olan, geçim sıkıntısı çeken bekar bir anneyim.

7/24 çalışan bir yönetici asistanı olarak işe girdim.

Şansımın nihayet döndüğünü sanıyordum—ta ki yeni patronumla tanışana kadar.

Makari "Mak" Medvedev, Ayı.

Milyarder CEO. Bratva'nın kralı. Gümüş tilki tiranı.

Onda kalbimin hızla çarpmasına neden olan, bir türlü aklımdan çıkmayan, rahatsız edici bir déjà vu hissi var.

Ve sonra onu görüyorum.

Maskeli sevgilim benim patronum.

Çocuğumun babası.

Gündüzleri, onun emrettiği her seferinde hareket ederim; her emri gerilimle doludur.

Geceleri, sanki beni sevmek kazanmaya kararlı olduğu bir savaşmış gibi, bedenime hükmediyor.

Ama onun dünyasında aşk tehlikeyle birlikte gelir.

Çünkü Bratva patronuna aşık olmak asla planın bir parçası değildi.

**Peki ya ondan kaçmak?
İmkansız olabilir.**

<https://www.amazon.com/dp/B0GD2MZLBF>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM